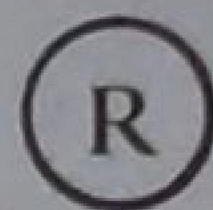
เอส. พี พับลิเคชั่น เสนอ

รีวิว

เอ็มมานูแอล

ตอน 2

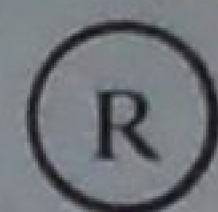
ฉบับพิเศษ

พิมพ์ครั้งแรก

" ลับเฉพาะผู้ใหญ่ ไม่เหมาะผู้เยาว์ "

เอส.พี พับลิเคชั่น เสนอ

รีวิว

เอ็มมานูแอล

ตอน 2

ฉบับพิเศษ

พิมพ์ครั้งแรก

"ลับเฉพาะผู้ใหญ่ ไม่เหมาะผู้เยาว์"

Emmanuelle 2 *Emmanuelle Arsan*

เอ็มมานูแอล

จัดเสนอโดย

สำนักพิมพ์ เอล.พี. พับลิเคชั่น
๔๘ เพชรบุรีตัดใหม่ พญาไท กรุงเทพฯ๔ โทร.๒๕๑๘๐๐๕
เจ้าของ ผู้จัดการ นิตยา มณีนนท์

กิตติญากราฟิค

โทร 3771358 จัดทำ

กำจร ดิษฐไชยวงศ์ ออกแบบปก
ประกอบ . แปล อักษร . เรียบเรียง
'ดิษฐ์ . วิชัย วางรูปเล่ม

เทคนิควิทยา **โรงพิมพ์**
185 สุขุมวิท-บางจาก พิศิษฐ์ แก้วสว่างสุข
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

กราบขอบคุณ ท่านผู้อุปการะ

ความย่อ

ภาค 1

สาวสวยวัย 19 ปี ชาวฝรั่งเศส ชื่อ "เอ็มมานูแอล" เพิ่งแต่งงานกับสามีได้ไม่กี่เดือน สามีเธอก็เดินทางมารับหน้าที่ เป็นวิศวกรสร้างเขื่อนยันฮีในประเทศไทย

เมื่อ *"จัง"* สามีเธอได้บ้านพักในกรุงเทพฯ เรียบร้อย ก็ได้ให้ภรรยาเดินทางมากรุงเทพฯ ขณะเดินทางมานั้น เอ็มมานูแอลได้เริงรักกับ 2 หนุ่มบนเครื่องบินอย่างสุขใจ นับเป็นการนอกใจสามีครั้งแรกของเธอ...

เอ็มมานูแอลใช้ชีวิตอยู่ในกลุ่มชาวต่างประเทศ ที่มีอิสระรักสมัยใหม่ ไม่ถือสาในคู่ผัวตัวเมียตน หาความสุขทางเพศส่วนตัวกับคนอื่น เธอได้ระเริงรักกับหญิงเพศเดียวกัน ชื่อ *"อาเรียน"* หล่อนเป็นภรรยาของอุปทูตฝรั่งเศสประจำประเทศไทยสมัยนั้น และหลงรักแม่เทพธิดาของเธอ ที่ชื่อ "บี" เธอทั้งคู่มีโอกาสร่วมรักกันครั้งเดียว บี ก็หายไปจากชีวิตของเอ็มมานูแอล....

"จัง" เป็นผู้ชายที่ให้เสรีทางเพศแก่ภรรยาเหมือนชาวต่างประเทศคนอื่น ๆ ทั่วไป เขาไม่ถือสาเรื่อง "เลสเบี้ยน" หรือภรรยาจะไปหาความสุขกับชายคนอื่น ต่อมา "คริสโตเฟอร์" หนุ่มชาวอังกฤษ บุตรชายเจ้าของบริษัทที่ "จัง" ทำงานอยู่ได้มาตรวจงานเขื่อน เขาเป็นเพื่อนรักกับจัง จึงมาพักอยู่ด้วย คริสโตเฟอร์เป็นหนุ่มที่เคร่งครัดในจริยธรรม จึงระมัดระวังในการวางตัวอย่างมาก แต่ในส่วนลึกของหัวใจเขาแอบรักเอ็มมานูแอล

เอ็มมานูแอล มีเพื่อนหญิงรุ่นน้องที่รู้จักกันในกรุงเทพฯ ชื่อ *"มารีแอนน์"* วัยเพียง 13 ปี แต่เรียนรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างเจนจัด มารีนแอนน์ได้ชักนำให้เธอรู้จัก ครูสอนรัก ผู้มีปริญญารักล้ำสมัย คือ "มาริโอ" เอ็มมานูแอล เลื่อมใสในปรัชญารักของมาริโอ จึงฝากตัวเป็นลูกศิษย์ครูหนุ่ม "มาริโอ" เป็นชาวโฮโมฯ ที่สามารถร่วมรักได้ทั้งชายและหญิง เหมือนเอ็มมานูแอล ที่ร่วมได้ทั้งสองเพศ...

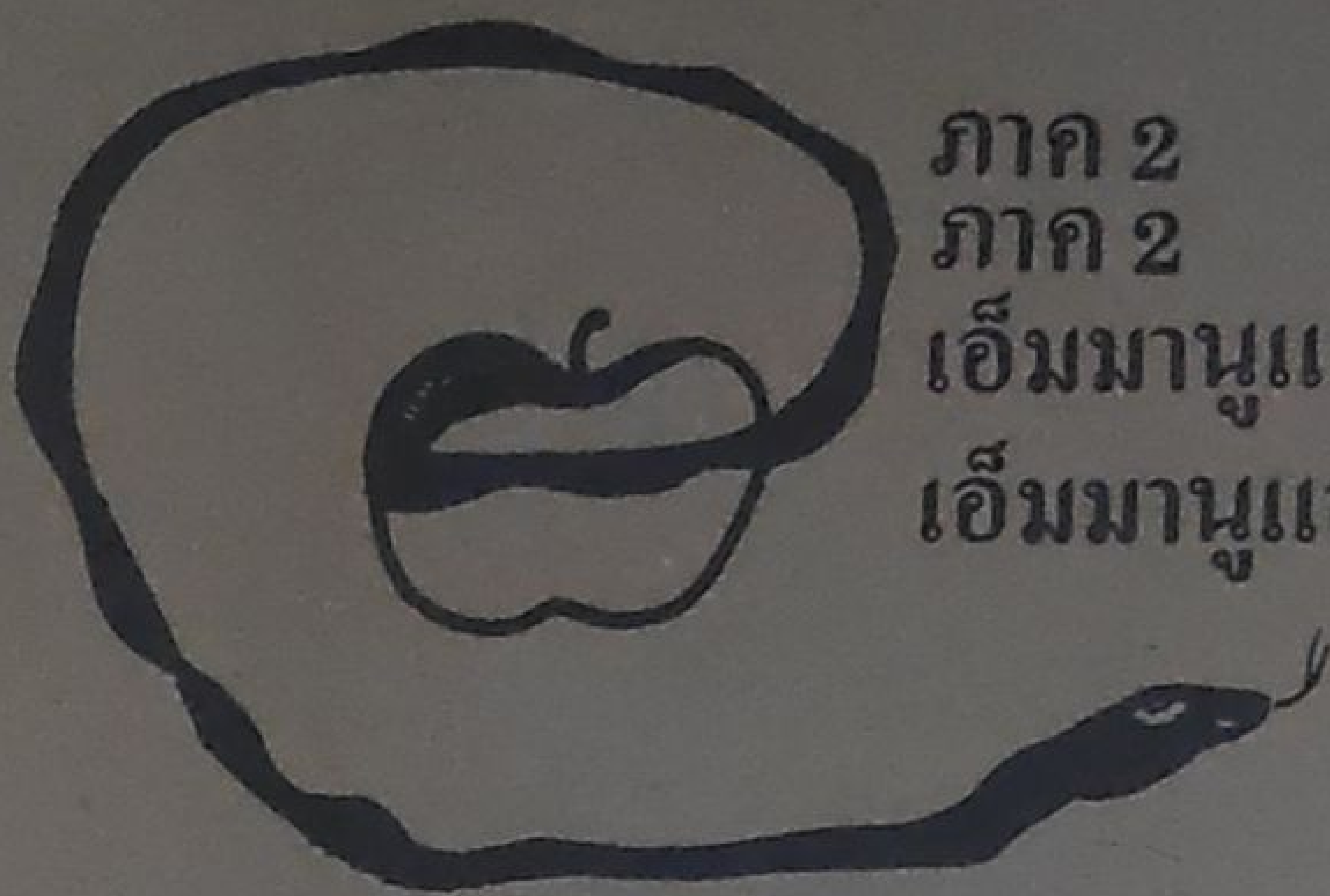
มาริโอได้สอนบทเรียนรัก โดยพาเอ็มมานูแอลไปยังสถานที่แปลก ๆ ที่ชาวต่างประเทศน้อยคนนักในเมืองไทยจะรู้จัก และได้สอนเกมรักพิสดารให้กับเอ็มมานูแอล.... ได้อย่างถึงแก่น

ภาค 2
ภาค 2
เอ็มมานูแอล
เอ็มมานูแอล

"แอนนา มาเรีย เซียกียน์" มาริโอ รัวลิ้น "ร" ชื่อ มาเรียมากเป็นพิเศษ และเน้น คำ กียน์ หนักแน่น โดยลากเสียงเสียยาว

เด็กสาว แอนนา มาเรีย เป็นญาติห่าง ๆ ของ มาริโอ เธอขับรถมาส่งเขาที่บ้านเอ็มมานูแอล เพียงแต่เห็นหน้าและพูดคุยกันเล็กน้อย เอ็มมานูแอลตกหลุมรักเธอเป็นพิเศษ มากกว่าหญิงใด เธอพึงใจเทียบเท่า "บี" หญิงในอดีตที่เธอฝันหาทุกลมหายใจ เมื่อแอนนา มาเรีย เคลื่อนรถสปอร์ตของเธอจากไป เอ็มมานูแอลก็รู้สึกเหมือนความฝันอันแสนหวานกำลังหลุดลอยไป

มาริโอจับความรู้สึกของเธอได้ดี

"พรุ่งนี้เธอจะกลับมา" เขาเว้นเสียง "ผม...คิดว่า พรุ่งนี้คุณคงหาเหตุผลจูงใจเธอให้ตื่นเต้นได้"

"ฉันคิดว่าคุณคงจะสอนบทเรียนให้เธอเหมือนสอนฉันแล้ว อย่างนี้ฉันจะไปมีปัญญาทำอะไรเธอได้"

ผมไม่ได้สอน เธอเป็นผู้หญิงที่ไม่ต้องทัศนคติผม แต่เธอสร้างสุขให้คุณได้ถ้าคุณช่วยตัวเอง ไม่มีทางลัดสู่สวรรค์ใด หากคุณต้องการเป็นเทพธิดา จะต้องคิดเสมอว่า ความสุขของคน เป็นหน้าที่ซึ่งเราต้องแสวงหาให้ด้วยเช่นกัน ทั้งจะต้องแสวงหาความสำเร็จผลนั้นด้วยตัวเอง"

เอ็มมานูแอล แย้มยิ้ม รำลึกถึงคืนที่ เขาพาเธอไปสู่ความมหัศจรรย์ เธอจำได้ตลอด ถึงทางแคบ ๆ เหนือคลอง จำได้ถึงศาลเจ้าและเหตุการณ์ระทึกใจ

"คุณเริ่มเปิดบทรักใหม่สดใสนี้แก่สามีคุณหรือยัง?"

เธอสั่นหน้า กึ่งอาย กึ่งท้าทาย

"เขาไม่แปลกใจหรือ ที่คุณหายไปเมื่อคืนก่อนนั้น?"

"สงสัยซิคะ"

"แล้วคุณบอกเขาอย่างไรล่ะ"

"บอกเขาว่าคุณพาฉันไปเที่ยวโรงยาฝิ่น"

"เขาต่อว่าคุณไหม?"

"เขาได้แต่ทำรักกับฉันอย่างหวานชื่น ต่างหาก"

ตาของเธอหวานซึ้งเมื่อเอ่ยถึง หัวใจของเธอเคลิ้มฝันถึงบทรักของ "จิ้ง" ที่พรั่งพรูเอิบอาบอยู่ในร่างของเธอ มันกระเซ็นซ่านแทรกซึมทั่วร่างผสานผสม

กับหยาดอารมณ์รักของสามล้อชาวไทย

เมื่อทั้งคู่เข้ามาในบ้าน เอ็มมานูแอลซึ่งนุ่งกางเกงขาสั้นมาจนแทบจะมองทะลุเข้าไปได้ถึงส่วนสำคัญ เธอปิดส่วนนั้นไว้ด้วยเสื้อสเวตเตอร์สีแดงตัวยาว ซึ่งก็ยังไม่มิดชิดพอที่จะปิดบัง รำไรขนอ่อนบนเนินเนียน หว่างขา มาริโอมองอย่างไม่ใส่ใจ

"คุณจะสวยกว่านี้ หากนุ่งกระโปรง เพราะทำให้ดูเซ็กซี่ในความรู้สึก ต้องรสนิยมการไม่ใส่ชั้นในของคุณ ยามใดที่คุณยกชายกระโปรงขึ้น มันให้อารมณ์แก่ผู้มาเยือนเสมือนคุณเปิดประตูต้อนรับ ปราศจากกำแพงกางเกงที่ขวางไว้

"งั้นฉันจะต้องถอดมันออกค่ะ" เธอตอบรับคำเขาอย่างอารมณ์ดี

"แต่ บอกเสียก่อนซิ ว่าคุณจะดื่มอะไรดี"

มาริโอไม่ตอบคำ

"เราอยู่กันทำไมในบ้านนี้ ควรจะร่มรื่นใจ กับสวนงามในบ้านคุณเหมาะกว่า"

"แต่ ทาทางวันนี้ฝนจะตก"

"มันก็ไม่ใช่ตอนนี้อยู่ดี"

เขาจูงมือเอ็มม้านูแอลออกไปที่สวนสวยอุดมความสดใสของสีสรรไม้ดอกชูช่อสะพรั่ง

"มาริโอคะ ดูเด็กที่เดินอยู่ริมถนนซิ ล้อ...หล่อ"

"ครับ หน้าตาดูดีเสียจริง"

"ทำไมคุณไม่เรียกเขาเข้ามา แล้วลองรักกับเขาให้ฉันดูล่ะคะ"

"ใต้ฟ้ากว้างยังอุดม นกที่สวยงามบินอยู่เสมอ มีเวลาอีกเยอะที่จะหาเด็ก และยังมีเวลาอีกเยอะที่จะสอนเด็กให้วิ่ง"

มาริโอกางแขน เธอรู้ดีว่าเขาต้องการอะไร

"อย่าค่ะ มาริโอ ที่นี่ไม่เหมาะคนบ้านโน้นเค้ามองเห็นเราได้ชัดเลยนะ ดูซิ" เธอชี้ให้เขาดูม่านไหวที่หน้าต่างบ้านตรงกันข้าม

"คุณรู้ไหม คนไทยพวกนี้ เขาชอบแอบดูอยู่เรื่อย

"ก็ดีไม่ใช่หรือ ก็คุณเคยบอกกับผมว่า คุณชอบให้คนหลงใหลรูปกายคุณ"

สีหน้าเอียงอายของเธอ ทำให้เขายิ้ม

"จำเอาไว้นะ สิ่งที่คุณทำไปโดยไม่ยั้งคิด อาจเป็นการปลุกเร้าความรู้สึกได้ไม่ยาก ผู้หญิงที่มีเสน่ห์ปลุกอารมณ์รักให้กับชาย ไม่ใช่หญิงประเภทเทพธิดาอย่างเดียว แต่อาจเป็นหญิงที่มีความสับสนหรือมีความชั่วร้ายอยู่ในตัวเองก็ได้ เราจะเห็นได้ว่าสิ่งที่ดีเยี่ยมในโลกที่เรายอมรับกัน อาจเป็นสิ่งที่สร้างความยุ่งมหาศาลแก่โลกได้เสมอ หากเราจะเปลือยร่าง แล้ว

แอบซุกซ่อนไม่ให้ใครเห็น เราจะตีค่าการเปลือยได้อย่างไร จริงอยู่ คุณอาจกลัวว่า คนที่เห็นร่างเปลือยคุณ จะอับอาย จะตกใจ จะลำบากใจ เกิดความอึดอัดแก่เพื่อนบ้าน แต่คุณลืมคิดในแง่เขาผู้นั้น อาจเรียกร้องอยู่ในใจ อยากรู้ความลับในกายที่สวยงามของคุณ คุณอาจเป็นผู้ทำลายความหวังของเขาให้มืดมนลงไปก็ได้ ยามคุณปิดม่านห้องนอนเพื่อทำการเปลือยเปล่า คุณไม่ได้ทำความสบายใจให้กับความรู้สึกที่ตกค้างในหัวใจเขาเลย เขากลับมีความกระหาย ความอาย ทั้งความกลัว ในการที่ไม่ได้รู้เห็นสิ่งสวยงาม ความสำคัญในเรื่องที่เราพูดกัน ปัญหาไม่ใช่คุณเปลือยร่าง แต่พูดถึงร่างเปลือยของคุณที่สร้างสุขสมให้ผู้อื่น และเมื่อใดที่คุณมีสุข ความสุขนั้นไม่ใช่เกิดจากเสียงครวญคราง ควรเกิดจากคนร่วมสุขกับคุณที่รู้เห็น เมื่อใดที่คุณจะประมาณจำนวนผู้คนว่ามีใครรักคุณ ไม่สมควรที่คุณจะเป็นผู้นึกนักนับเอาเอง ควรเป็นคนที่รักคุณเป็นผู้นับจึงจะถูกต้อง เสมือนเมื่อนัยน์ตาของคุณฉายแสงแห่งความรัก ผู้ที่ซาบซึ้งความรักของคุณเป็นผู้เห็น ไม่ใช่คุณเห็นแววตานั้น จงจำไว้เถิด การแสวงหาความสุขแสนรื่นรมย์ให้ชีวิต ควรมีผู้ร่วมรับรู้ความสุข ให้เขาเข้าใจสุขแท้จริงด้วย ไม่ใช่เฉพาะตนเอง

คุณอยากเป็นเอ็มมานูแอลเพื่อเอ็มมานูแอล หรือเป็นเอ็มมานูแอลเพื่อคนอื่น หากคุณต้องการทำเพื่อคนอื่น ก็จงทำอย่างที่คนอื่น ๆ ทั้งโลกเขาทำ แต่ถ้าคุณต้องการให้คนอื่น ๆ เขาทำอย่างคุณ ก็ทำตนให้เป็นอิสระไม่เลียนแบบสิ่งผิด แล้วทำตามกฎเกณฑ์ ที่ทราบว่าเพื่อจุดประสงค์อะไร คุณอยากเป็นใคร เพื่อใคร"

"แต่ถึงอย่างไร มันก็คืออาจที่ตีความหมายได้ 2 ทาง คืออาจทำให้เพื่อนบ้านเขายุ่งยากใจได้เช่นกัน ฉันยังต้องอยู่ร่วมกับเพื่อนบ้าน ยังต้องการให้เขาเคารพ เชื่อถือฉันอยู่บ้างนะคะ" เธอแย้งขัดขึ้น" และ เขาอาจตกใจในสิ่งที่ผิดแปลกจากเขา ไม่มีความเป็นอยู่เหมือนเขา การที่ฉันไม่ทำสิ่งที่ขัดความรู้สึกเขา ก็ไม่จำต้องหมายความว่าฉันคิดและทำเหมือนคนอื่นเขาเสมอไป สังคมของคนเรานั้นต้องอยู่กันด้วยความร่วมใจ เข้าใจเรื่องการประนีประนอมร่วมกันทุกฝ่าย ไม่ใช่ยึดถือตามอำเภอใจของตนเป็นหลัก"

"แล้วถ้าหากว่าคุณทำตามสิ่งที่ปรารถนาของเพื่อนบ้าน คุณแน่ใจ

หรือว่ามันจะทำให้โลกดีขึ้นแท้จริง แต่คุณควรแน่ใจได้ชัดเลยว่า โลกไม่ย่อยยับอับจนเพราะการเปลือยของคุณอย่างแน่แท้"

เอ็มมานูแอลมีทีท่าสบายใจขึ้น มาริโอรุกคำพูดต่อ

"มีผู้ประพันธ์เรืองนามหลายท่าน กล่าวถึงเรื่องราวแห่งความรัก ว่ารักนั้นไม่ควรมีคำว่ามากเกินไป ขอบเขตอาณาจักรของมันไม่ควรวัดด้วยความรู้สึกของผู้ใดผู้หนึ่ง บางคนคิดว่ามาก แต่อาจน้อยในสำนึกของอีกหลายคน ควรที่คนต้องการมีรัก จะเป็นผู้กำหนดความพอใจของความรัก มากกว่าจะลอกเลียนความรักจากความพึงพอใจด้วยคนอื่น"

เอ็มมานูแอลครุ่นคิดหนัก ความรู้สึกเธอยังสับสนตัดสินใจไม่ถูก เธอทรุดกายลงนั่งบนรั้วลานหิน โอบแขนรัดขาพลางกัมคางลงแนบเข่าที่ยกสูง จนครูใหญ่เธอจึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงแทบระทดท้อใจ

"ทำไมจึงต้องเป็นฉัน?"

"ทำไมต้องเป็นคุณ...? เพราะคุณเป็นผู้เหมาะสมที่จะทำน่ะซี ใช่... คนอื่นบางคนก็สามารถทำได้ แต่คุณก็เป็นคนหนึ่งที่เหมาะสมที่สุด เป็นอัจฉริยะทางเพศต่อไปได้ ทั้งร่างของคุณก็งามกว่า สรรคำพูดมาชมกันได้ง่ายดาย คุณสมบัติของคุณวิเศษสุด คุณสามารถทำได้ทุกอย่าง ผมแน่ใจว่าคุณคงไม่อยากให้ชีวิตของคุณล่วงไปโดยไม่ฝากความดีไว้ให้โลกใช่ไหม?"

"ฉันเพิ่งอายุ 19 เท่านั้นนะ มีเวลาอยู่ในโลกอีกนาน"

"ก็จะปล่อยเวลาให้ล่วงเปล่าประโยชน์ไปทำไม คุณก็ไม่ใช่เด็กแล้วนะ คุณควรเริ่มต้นการเป็นวีรสตรีได้แล้ว โลกต้องการสตรีที่มีคุณสมบัติพิเศษเยี่ยมอย่างคุณ จงหมั่นเพาะความสามารถและแสดงคุณวิเศษออกมา"

"คุณสมบัติพิเศษ"

"ใช่ คุณมีสิ่งนั้น แต่ผมไม่ได้หมายถึงการแยกตัวได้แบบตัวอมีนา หรือคนมีฤทธิ์ปาฏิหาริย์อะไรทำนองนั้น ผมหมายถึงคุณมีจินตนาการและข้อมูลที่พิเศษ คุณมีกายที่สวย พลังความสามารถสูง มีองค์ประกอบอื่นมากมาย ที่หาไม่ได้โดยง่าย คุณสามารถช่วยคนได้อย่างมากในโลกนี้ คนที่ถูกหลอกหลอนโดยจิตสำนึกที่กดดันจากกฎเกณฑ์อันหาสาระไม่ค่อยได้ คนที่ใฝ่หาความมีอิสระที่ถูกต้องแต่ต้องเก็บกดความรู้สึกไว้"

"แล้วอย่างที่ฉันแก้ผ้า มันจะช่วยคนเหล่านั้นได้อย่างไร?"

"รู้สึกว่าคุณจะนึกเยาะเย้ยผมเต็มประดา ปัญหาที่เราพูดกัน มันไม่ใช่ปัญหาสามัญ หรือจะตีความง่าย ๆ เหมือนปัญหา คนมีขนกับคนไม่มีขน

แตกต่างกันอย่างไรเอ่ย พรรค์อย่างนั้น อนาคตของคนเรานั้นอยู่ที่ ความคิดคำนึงของเราเอง คุณมีส่วนร่วมปัญหานี้ด้วย ไม่ว่าคุณจะยินดีหรือไม่ก็ตาม เราควรจะก้าวหน้ากว่าสิ่งเดิม ต้องตั้งใจที่ให้มีจุดเริ่ม ต้องคิดหาหนทางที่ดีเพื่อความเหมาะสม หาความใหม่ให้กับชีวิต ไม่เช่นนั้น เราก็คงจมอยู่กับประเพณีดั้งเดิมบุราณ หรือ อยู่แต่ในถ้ำตลอดกาลก่อน แต่เราก็ล่วงพ้นถ้ำมาได้จนมาถึงปัจจุบัน เพราะเราปรับปรุงแก้ไขสิ่งผิดพลาดในอดีต...”

“ฉันไม่ใช่คนประเภทเต่าพันปี แต่จำเป็นนักหรือคะที่เราจะต้องเป็นคนหัวใหม่อย่างเคร่งเครียด?”

“เมื่อก่อนคนเราอาศัยอยู่ในป่าทึบ ก่อนอพยพออกมาพร้อมความกลัวเขี้ยวเล็บสิงห์สาราสัตว์ นับถือต้นหมากรากไม้ มาอาศัยอยู่ในถ้ำ เวลาส่วนมากใช้หมดเปลืองไปกับ การกระโดด การปีนต้นไม้ ยิ่งกว่าความสนใจตัวเมีย ด้วยความคิดของคนที่ล้ำสมัย จึงเกิดมีการหาสิ่งหุ้มกาย ป้องกันการขูดขีดจากหินผา พงหนาม ต่อมากลับแปรเปลี่ยนเป็นกฎหมู่ที่บังคับให้ฝูงชนต้องปกปิดร่างกาย และเป็นสิ่งสมมุติที่สร้างมันขึ้นเป็นสิ่งโก้หรู หลอกลวงว่ามันต้องเป็นสิ่งดีของคนทั่วไป”

มาริโอนั่งลง จ้องหน้าเอ็มมานูแอลขณะที่กล่าวต่อ สืบเนื่อง

“ต่อมาได้ดัดแปลงสิ่งปกปิดเป็นเสื้อผ้าคุ้มกันความหนาวเย็น”

เขาดึงชายเสื้อของเขาให้เธอดู มันเปียกชื้นเพราะเหงื่อและรอยคราบไคล

“ดูซิ เอ็มมานูแอล เสื้อผ้าไม่ใช่สิ่งป้องกันดังกล่าวอีกแล้ว มันกลับกลายเป็น สิ่งชั่วร้ายหากไม่ได้สวมใส่เท่านั้น”

เขาทำท่าประชดประชัน

“กฎสังคมเพิ่มข้อจำกัดมากขึ้นมหาศาล ลืมความจริงแท้ ประโยชน์เสื้อผ้า เดี๋ยวนี้เราจะต้องสรรหาผ้าแพรพรรณสีสดสวย เนื้อนุ่มละเอียดราคาแพง ๆ มาประชันแต่งแข่งกัน สวนในบ้านจะต้องเขียวชอุ่มนุ่มสวย เวลาล่วงมาถึงยุคสมัยนี้ ปราศจากเขี้ยวเล็บ หนามแหลม เสื้อผ้าของเรากลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ทุกคนต้องมี ผมเน้นเรื่องนี้ เพื่อให้คุณเห็นชัดว่ามนุษย์ชาติเราหลงลืมอดีตเสียแล้ว นี่แหละคำตอบที่คุณถามผมว่า จำเป็นหรือที่ต้องถอดเสื้อผ้าออก”

สีหน้าเขาสดใส ก่อนจะรุกคำพูดไปเบื้องหน้า

“...เมื่อยุคเริ่มต้นแห่งวัฒนธรรมกรีกโบราณทุกคนเปลือยร่าง ก่อนมาแต่งกายจากความจำเป็นจนรุ่มร่าม และเมื่อต้องพบการรุกรานของคนป่า เขาก็เปลื้องมันออกให้น้อยลง เพื่อคล่อง

ตัว ในการรบกับพวกคนป่า เขาถอดมัน และ ได้รับชัยชนะ ไม่งั้นเราก็จะยังล้าสมัยเป็นคนป่า

คุณเชื่อไหม นักกีฬาเยี่ยม ๆ ในกรีกนิยมเปลือยกายลงแข่งขันทั้งสิ้น..."

มาริโอเหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน

เธอก็เช่นกัน

เสียงทุ้มแน่นของเขากล่าว

"ถ้าเราต้องการให้ลูกของเรามี ความเฉลียวฉลาดเหมือนตัวเรา เรา ต้องสอนให้เขามีความกล้าหาญ

โง่งม และเห็นแก่ตัว

สมองของเขา อย่าให้ถูกจำกัดขอบเขต

ทำไมเล่ามนุษย์

ที่ต้องการเปิดเผยเรือนร่างที่สวยงาม ของตนต้องถูกประณาม ในเมื่อ เราก็ชื่นชอบ ธรรมชาติดอกไม้งาม

พระเจ้าสร้างความงดงามของเรือนร่างมาให้ ทำไมมนุษย์ที่ชอบความงาม จึงกีดกันความงามโดยปิดบังไว้ อย่างกางเกงของคุณจริงอยู่เราอาจ ถูกหัวเราะเยาะประณาม

แต่ใครควรถูกเยาะหยันมากกว่า การแสวงหาความงามก็ไม่ผิดกับการต้องแสวงหาบทกวีที่วิจิตร ที่ต้องรู้จักพินิจพิเคราะห์ เราต้องสลัดตัวให้หลุดพ้นจากกฎเกณฑ์ผิด ๆ ค่านิยมเทียมที่สร้างสมขึ้นมา ด้วยอิสรภาพทางใจที่ถูกต้อง ด้วยตัวของเราเอง...."

เอ็มมานูแอล กุมตัวสำรวจเสื้อบางของเธออย่างพินิจ ความรู้สึกภายในเริ่มระอุ ผิวกายผ่าวร้อน จนกระทั่งหัวนมชูชัน เด่งดึงดันเนื้อผ้าออกมาได้เด่นชัด

"แม้ความจริง ไม่ใช่สิ่งชนะเสมอไป ความจริงและคนเห็นความจริงอาจตายได้ แต่ใครจะรู้เล่า ว่าเขาอาจได้สิ่งดีกว่าเดิม อย่างน้อยก็ดีกว่าปล่อยให้เวลาล่วงไป โดยการครอบงำที่เปล่าประโยชน์

นับแต่คนเรายังป่าเถื่อน กินเนื้อมนุษย์ด้วยกันจนมาปัจจุบันนี้ความป่าเถื่อน การไร้เหตุผลผ่านพ้นไป เรารู้จักความรักความสวยงาม การรู้จักความรักนี้เองทำให้มนุษย์ก้าวล้ำสู่อีกถิ่นหนึ่ง อีกจักรวาลหนึ่งซึ่งยังอยู่ในกายของเราเอง ร่างกายของคนเรานี้แหละคือสิ่งมหัศจรรย์สวยงามที่สุด ศิลปที่สร้างเพื่อมนุษย์อย่างแท้จริง มีความรักเสน่หาผสมกันอยู่ในความงามที่ไม่ใช่หุ่นยนต์ที่สร้างขึ้น มีรสรักความรู้สึกอันชุ่มฉ่ำ มนุษย์ควรรู้จักร่วมเพศ เพื่อแสวงหาสิ่ง งามล้ำลึก มากกว่าจะร่วมกันเพื่อสืบพันธุ์ถ่ายเดียว....

ศิลปแห่งการแสวงหาความสุขสุดยอด กับการเกิดสุขเกษมทางเพศไม่ใช่การร่วมเพศที่ทำเลียนแบบกันธรรมดา หากไม่เช่นนั้น มันก็ไม่ผิดกับลิงที่ฉลาดนิดหน่อยทำกันอย่างนั้น การจะสุขสุดยอด ต้องไร้ซึ่งความรู้สึกที่ผิด เป็นอิสรภาพจากกฎข้อบังคับผิด ๆ โดยทราบจุดพื้นฐานของมนุษยชาติด้วย

เมื่อไหร่ที่พื้นฐานผิด ๆ ถูกกำจัดไป ยุคใหม่แห่งความสุนทรีเข้ามาแทนที่ ด้วยความปรีชาสามารถอย่างผู้หญิงแบบคุณ และคนแบบผมที่ชี้นำว่าสิ่งที่ดีงามและเมื่อมันแผ่กว้างยอมรับเสมือนรูปแบบที่ยึดกันปัจจุบัน เมื่อนั้นโลกจะได้คำตอบว่าสิ่งนี้ถูก... หรือผิด มนุษย์จะรู้ว่าเขาก้าวหน้าสู่การปฏิรูปใหม่

เอ็มมานูแอล! มาเถิด มาช่วยกันปลดปล่อยมนุษย์ออกจากผีร้ายบดบังสิ่งสวยสุนทรีกันเถิด"

เธอลุกขึ้นนั่งตัวตรง พลางเลิกชายเสื้อขึ้นอย่างแช่มช้า รูปซิปกางเกงขาสั้นออก ดันมันหลุดเลื่อนลงไปหัวเข่า แล้วลงไปกองอยู่แทบเท้า เธอสลัดขาให้มันหลุดร่วงหล่นบนพื้นหญ้า ร่างเธอเอนลงกับแผ่นหิน รู้สึกเย็นกับตื่นตัวไปทั่วและมีคลื่นสะเทือนไปตลอดอุ้งตะโพก เธอไม่ได้ขัดขืนเลย เมื่อมาริโอขอให้เธอเหยียดร่างให้เต็มกาย

ร่างสวยเปลือยโล่งตลอดเนียนเนื้อเบ่งบานขยายตัวเสียวซ่าน เธอปล่อยขาทั้งสองข้างเหยียดลงไปกับแนวรั้ว เขยื้อนท่อนขาเปิดโล่งออก ลมเย็นแผ่วพลิ้วมาชื่นฉ่ำใจ ไฟรักระริกไล่ทั่วสรรพางกาย กลีบกล้ามเนื้อชูชันเต่งด้วยเลือดสาวที่วิ่งสร้าน อารมณ์ระเร่าไล่ไปทุกสัดส่วน...

เธอมองเห็นแต่แผ่นฟ้าสีมืดทะมึนของเมฆฝนที่คล้อยตัวลงต่ำเท่านั้น

เธอรู้ว่า คนที่สัญจรไปตามถนนข้างบ้านไม่มีโอกาสมองเห็น ด้วยรั้วและต้นไม้ใหญ่ปิดบังอย่างมิดชิด คนที่อาจมองเห็นการเปลือยของเธอจะมีก็เพียงเพื่อนบ้าน เขาเป็นใครเธอไม่รู้จักและไม่เคยพบเคยเห็นเลย อาจกำลังแอบอยู่หลังม่านของหน้าต่างที่หันหน้ามาสู่สวนนี้ ถ้าเขาแอบดูอยู่คงอดใจไม่ไหวที่ต้องกระทำอัตถกามกิริยาเปลื้องอารมณ์ให้ตนเองแน่นอน เมื่อเธอคิดถึงเรื่องนี้ นึกถึงมือของเขา ความรู้สึกวาบหวิวแผ่สร้านสยิวไปทั่วตัว มันเสียววูบไปทั่วหน้าและส่วนสาว

เสียงนุ่มของมาริโอ แหวกม่านฝันของเธอแผ่วเบา

"เคยทำสุขสันต์ ต่อหน้าคนใช้ของคุณไหม?"

"แน่นอน" เธอไม่ได้บอกเขาว่าเคย แต่มีคนใช้ผู้หญิงชื่อเอื้อยเท่านั้นที่ เคยจ้องตาไม่กะพริบกับการทำรักให้ตัวเองทุกเช้า อาจเป็นบนเตียง หรือห้องน้ำ และหลังอาหารกลางวัน ตลอดทั้งขณะเกิดอารมณ์เมื่อฟังเพลงแผ่วหวานจากแผ่นเสียง คนใช้คนอื่น ๆ ยังไม่เคยมีใครเห็น

"วิเศษ..." แขกผู้มาเยี่ยมเยียนเธอกล่าวคำ "งั้นเรียกคนรับใช้เด็กผู้ชายของคุณมาซิ หน้าตาเขาหล่อดีนะ"

เอ็มมานูแอตกใจ ไม่ได้! มันจะมากเกินไป มาริโอควรจะเข้าใจว่าไม่เหมาะสม...มาริโอเร่งรัดเธอกระทำสิ่งที่เธอยังเตรียมใจได้ไม่พร้อม เขาน่าจะค่อยเป็นค่อยไป เธอรู้สึกอยากจะร้องไห้ อยากปฏิเสธต่อเขา และเมื่อนึกดูว่า เธอก็ต้องทำตามแนวความคิดของเขาอยู่ดี แม้ไม่ใช่วันนี้ ก็ต้องเร็ว ๆ นี้ เธอจึงไม่ปฏิเสธ ครั้งแรกที่เรียกนั้นเสียงมันเบาโหวงเหวงอย่างลังเลใจ เมื่อเรียกครั้งที่สองด้วยเสียงชัดเจน เด็กคนใช้ร่างทะมัดทะแมง กริยาเคลื่อนตัวปราดเปรียวเหมือนแมวป่า ถลาเข้ามาคุกเข่าลงตรงหน้าเธอ มาริโอพูดซักถามเด็กหนุ่มนั้นด้วยภาษาไทย เสียงเขาเพราะเหลือเกิน เด็กรับใช้หลบตาต่ำ ตอบด้วยเสียงสั่นเครือ และโดยที่เธอไม่ทันรู้ตัว มาริโอก็จับมือเด็กนั้นมาทาบลงบนร่างของเธอ มาริโอกล่าวสอนวิธีการทำรักให้เด็กหนุ่ม ตอนแรกเขายังประหม่า และทำไม่ถูกวิธีนัก แต่เพียงครู่เดียว ท่าทีของเขาก็เปลี่ยนไปทางที่ดีขึ้น

"เขาสารภาพกับผมว่า เขาหลงรัก ปรารถนาคุณมานานแล้ว" มาริโอบอก

"มันทารุณมากนะ ความทารุณที่เขาได้รับ"

เธอรู้สึกฉุนเฉียว แม้จะข่มใจ

ไม้ยามรอรับหยาดฝน มืออวบอูมสวย จับต้องจุดความเป็นหญิง คลึงเคล้า ปลายเนื้อที่ชูชันกลางช่วงขาอวบ กาย เธอร้อนผ่าวราวระอุไอภายในที่โชน ประกายหาทางระบายออก ริมฝีปากเธอ สั่นระริกเหมือนไขว่คว้าหาที่เท้าพิง ยามเหน็ดเหนื่อย...

เธอไหลหลงรักเรือนกายตนจน สุดทนทาน จนน้ำตาปริ่มพร่างพราว ประกายใสแวววาม เป็นน้ำตาแสนสุขสม อย่างสุดประมาณ

เธอ พยายามยึดเวลาสุขให้ยาวนาน รวบรวม พลังใจอย่างเหนียวแน่น ฉุดรั้งไม่ให้ มันจากไป

แต่เธอก็ยึดเวลาเอาไว้ไม่ได้ มันกระเซ็นสุขออกมานอกกาย ร่างเธอไหวโยน ราวนกที่เหินสู่ท้อง ฟ้ากว้าง ถลาเข้าซบอยู่บนอกอุ่นของ มาริโอ เขากุมมือเธอแนบสนิท มัน แสนอบอุ่นยิ่งนัก

มาริโอค่อยถอนร่างออกห่าง เธอ พลางบรรจงวางร่างคู่นั้นให้เหยียด คว่ำกับเก้าอี้บุด้วยไหม หน้าของเธอ เกลือกอยู่กับเก้าอี้ ผมสลวยกระจายอยู่ เต็มไหล่ น้ำตาเธอยังกลบหน้า และ บั้นท้ายอวบอิ่มยังไหวน้อย ๆ

"ผมมาพบคุณด้วยมีธุระบาง อย่าง ขออนุญาตพูดธุระก่อนนะครับ.."

เขาทำท่าเหมือนคนนำสาสน์ ออกมาอ่านประกาศ

"เจ้าชายออร์เม เสนา จะจัด งานมะรืนนี้ ที่วังมาลีกาท ท่านขอเชิญ คุณเป็นเกียรติด้วย หากคุณรับคำเชิญ ผมก็จะมารับคุณไปด้วยกัน"

"คิดถึง แอนนา มาเรียซิ..." มาริโอกระซิบอย่างเดาใจเธอออก

เธอพยายามคิดถึงสาวน้อยผู้ น่ารักนั้น แต่มโนภาพ กลับเป็น "บี" ผู้ที่เธอลุ่มหลงอยู่

ห้วงคิดของเอ็มมานูแอล รุก ระเร่าสดใส ปราศจากความรู้สึกอื่นใด นอกจากความหวานชื่นระหว่างเธอและ บี แม่เทพธิดา หอมหวนราวกลิ่นกุหลาบ

เอ็มมานูแอลและมาริโอ กลับ มาในห้องนั่งเล่นอีกครั้ง เพียงครู่เดียว เธอก็เกลือกหน้าลงบนร่างของมาริโอ ใครจะทำรักได้ดีกว่ามาริโอไม่มีอีกแล้ว เธอกระซิบแผ่ว บอกว่า เธออยากให้ เขาทำเธอแบบเด็กผู้ชายที่มาริโอชอบ

"เป็นผู้หญิงเต็มตัวเถิด เอ็มมา นูแอล..." เขาบอก

"ไม่มีผู้ชายคนไหนเทียบ การ เป็นผู้หญิงเหมือนเธอได้หรอก อย่าให้ สิ่งที่ผมได้จากที่อื่นเลย"

เธอเปลือยร่างตลอดอีกครั้ง ยิ้มให้กับร่างเปลือยสวยของตน รู้สึก หลงใหลจนอดลูบไล้ทาบ เคล้นเคล้า ไปทั่วไม่ได้ อารมณ์เธอคึกคะนองเต็ม ที่ เกิดความสุขอาบอิ่มไปทั้งกาย ตา เธอปรือพลางปิดสนิท มือเลื่อนไล้ คลึงดอกบัวงามกับติ่งตูม ก่อนไล่เรื่อย ผ่านแผ่นท้องเนียนนุ่มราวเปลือกไข่ ไต่มาสู่ตะโพกกลมกลึงนวดอยู่แถบ แถวนั้น ก่อนไล่กลับมาที่ซอกอกอีก ครั้ง สลับกันไปมา....

เนื้อกายสั่นระริก เหมือนดอก

"ฉันไม่เคยรู้จักท่าน..." เธอตอบพลางพยายามนึกว่าเคยได้ยินชื่อนี้มาจากไหน

"ใช่...ท่านจึงไม่ได้ส่งบัตรเชิญมา ผมรับปากท่านว่าจะชวนคุณไปให้

"ท่านเชิญ จัง ด้วยหรือเปล่าคะ"

"ผมคิดว่า จัง ไม่ควรไปด้วย"

"งั้น เอ้อ..." เธอทำท่าปฏิเสธ มาริโอไม่เปิดโอกาสให้

"ที่รักผมจะไม่ปล่อยให้คุณพลาดสิ่งดีวิเศษนี้แน่ นอกจากจะเต็มไปด้วยแขกผู้ดีมีเกียรติ อาหารการกิน ดนตรี การเต้นรำ คุณจะได้พบความสุขแบบล้ำลึก มันจะนำพลังที่แฝงเร้นของคุณออกมาปฏิบัติสืบไป คุณจะพบการเรียนรู้ที่คุณปรารถนา และเป็นโอกาสแรกสำหรับคุณ ที่จะได้ตระหนักถึงคุณค่าพิเศษยิ่งของคุณ กับแขกผู้มีเกียรติเหล่านั้น เขาจะสอนให้คุณเชี่ยวชาญเชิงรักมากสุดพรรณนา"

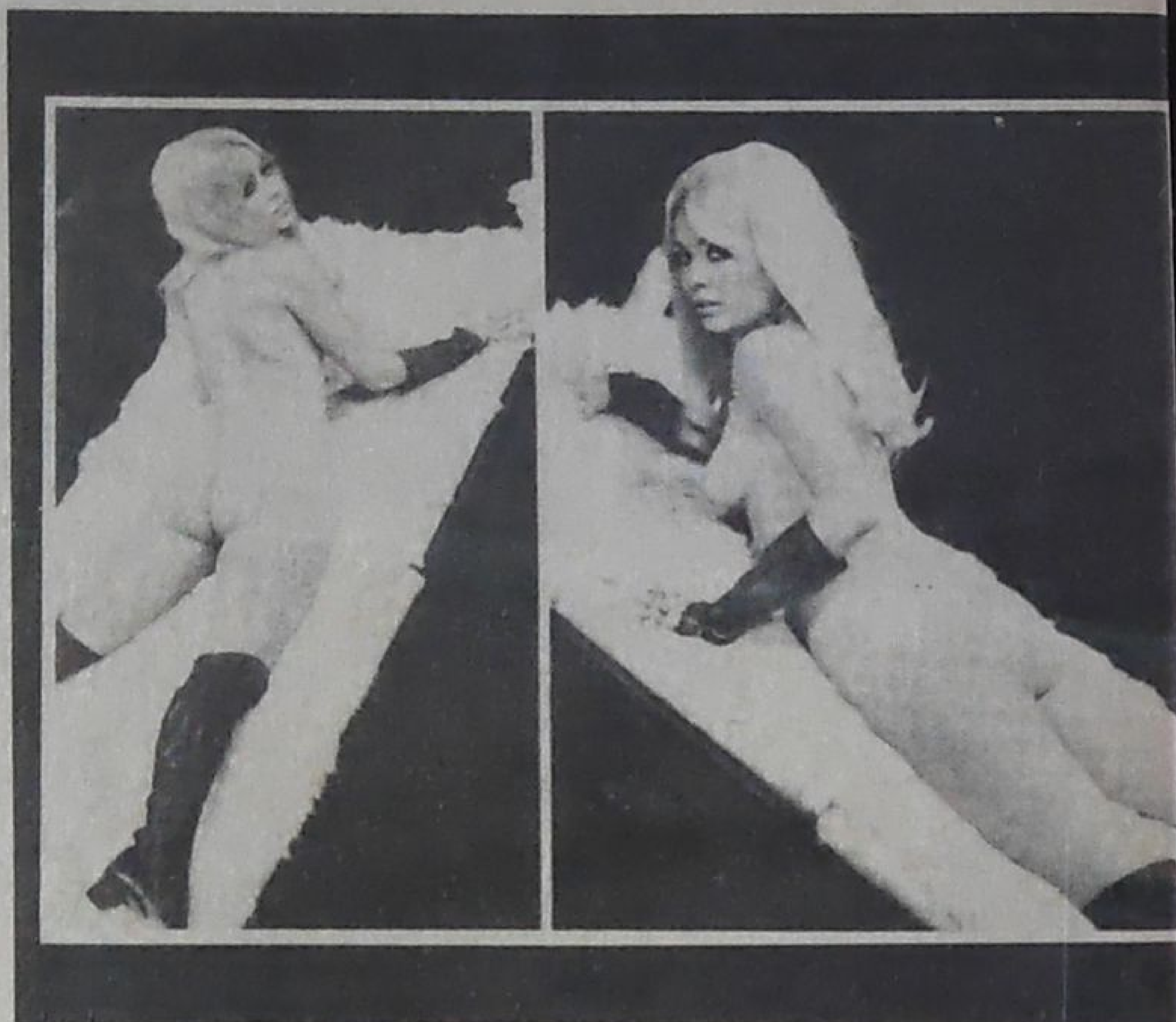
"คงจะให้ฉันไปมั่วกับเขาใช่ไหม?"

"ผมไม่ชอบคำว่ามั่วเลย นั่นมันดูเหมือน พวกเมาจนประเภทเมาหัวราน้ำ สำหรับนี่เป็นงานฉลองที่แสนสนุก เกินกว่าการคาดเดาของคุณได้ เจ้าชายท่านต้องการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงมีอิสระเสรีทุกทาง แม้เรื่องเพศ"

"แล้วถ้าฉันเกิดท้องขึ้นมาล่ะ จะรู้ว่าเป็นลูกใคร?"

"ผมคิดว่าคุณรู้จักวิธีป้องกันเรื่องนี้ได้ดี"

เอ็มมานูแอล ไม่ได้พูดต่อเรื่องนั้น เธอคิดว่าเธอไม่จำเป็นต้องป้องกัน เพราะหากมีลูกจริง ๆ เธอมั่นใจว่า

เมื่อเธอบอกกับจังถึงลูกของชายอื่น จังก็ไม่ถือสาอะไรเธอ และรับฟังโดยดุษฎีทั้งปฏิบัติเต็มใจเหมือนลูกของเขา

หลังอาหารมื้อเย็น จังก็พาเอ็มมานูแอลและเพื่อนหนุ่มคริสโตเฟอร์ไปดูระบำโป๊ชาวจีน ระบำนี้ไม่ได้เปลือยกายทีเดียว จะมีแผ่นหนังสีดำเล็ก ๆ ปิดของสำคัญหว่างขาไว้ นางระบำจะใช้ 2 นิ้วของเธอ สะบัดมันออกเป็นระยะ การเต้นตามเสียงดนตรีดำเนินไปนานกว่าครึ่งชั่วโมง โดยไม่มีการเปลี่ยนจังหวะเลย

สามีภรรยาพูดวิจารณ์นางระบำแบบเปิดเผย

"โอ ฉันอยากทำรักกับแม่ร่างใหญ่คนนั้นจัง"

คริสโตเฟอร์ตีหน้าตายพูดแทรก

"แต่ผมอยากทำกับคุณมากกว่า" เมื่อเขาพูดแล้ว ก็รู้สึกไม่สบายใจ ภาวนาขอให้คู่สามีภรรยาคิดว่าเขาพูดเล่น จังหัวเราะ

"คริสโตเฟอร์เรียนรู้เร็วจังนะ"

"เอาซิคะ คืนนี้นะคะ" เธอยิ้มยั่วคริสโตเฟอร์ ก่อนหันหน้าไปกระซิบข้างหูจัง

"ที่รักคะ ฟังนะคะ คืนนี้ให้ฉันนอนกับคริสได้ไหม"

"ตามสบาย" จังตอบ

เธอกอดเขาแน่น พลางชะโงกจูบเขา รู้สึกดีใจกว่าทุกครั้งที่เขาอนุญาตให้เธอนอกใจเขาได้

นับแต่พบ แอนนา มาเรีย ..เอ็มมานูแอล คิดถึงเธอมากเหมือนเคย ใฝ่ถวิลหา "บี" ผู้หายเงียบจากวงชีวิตเธอ

แอนนา มาเรีย มีลักษณะคล้าย บี ตรงที่เธอทั้งคู่สวยอย่างน่าอัศจรรย์ และเป็นผู้หญิงคนละทัศนะกับเธอ หรือมารีแอนน์ มาริโอสัญญาว่าจะนัดมาเรียให้มาพบเธอ และเขาก็ทำได้สำเร็จ แอนนามาหาเอ็มมานูแอลเวลาบ่ายสามโมง

แอนนามาเรีย แม้แต่งกายรัดกุม ไม่มีทีท่ายั่วยวนใจ เธอก็รู้สึกว่ามาเรียเร้าใจกว่า อาเรียน เมื่อเปลือยกายเสียอีก สวยกว่า มารีแอนน์ที่เธอยิ้มอยู่ในใจเสมอว่า มีเรือนร่างงาม...ตาสวยอาบเสน่ห์...ทรวงอกที่เคร่งครัดและมีจุดเร้าอารมณ์เด่งดึงอย่างน่าพิศวงมากบนเต้าถัน มาเรียอาจจะสวยกว่า "บี" หากเปรียบเทียบสัดส่วนกันส่วนต่อส่วน เพียงแต่ บี มีแรงดึงดูดด้วยทีท่าสง่าผ่าเผยแกมเรียบเฉยมากกว่า ซึ่งเธอก็ยังชั่งใจไม่ถูกว่าสองสาวนี้ใครเร้าใจเธอมากที่สุด ความสวยของมาเรียดูแปลกมีเสน่ห์เหมือนมนุษย์มาจากดาวดวงอื่น ดูมีมนต์เสน่ห์ลึกลับเหลือประมาณ

เมื่อเอ็มมานูแอลถามความรู้สึกของมาริโอ ผู้เป็นญาติเธอ มาเรียหัวเราะเหมือนเป็นเรื่องขัน ก่อนออกตัวว่า เธอก็เห็นด้วยบางส่วนเท่านั้น แต่น้อยมาก เธอเป็นหญิงหัวโบราณ เป็นสาวพรหมจรรย์อยู่ และเคร่งในศาสนา

เมื่อแอนนา มาเรียกลับไป เอ็มมานูแอลเสียใจถึงกับร้องไห้ เพราะหมดหนทางที่จะชักจูงใจให้เด็กสาวเลิกทัศนะคติเก่า ๆ ของหล่อนได้ มาริโอโทรมาถามความคืบหน้าในตอนเย็น

"ฉันคิดว่า ญาติสาวของคุณเป็นคนน่าเบื่อหน่ายมาก เสียเวลาเปล่าที่จะวิเคราะห์ทฤษฎีชีวิตกับเธอ...เธอไม่มีอารมณ์อื่นนอกจาก ไอ้เรื่องใหญ่ ๆ เท่านั้น"

"อย่าท้อถอยซิครับ โกเอ้ได้กล่าวไว้ว่า อุดมคติที่ดีที่สุดนั้นคือสิ่งมุ่งมั่นในความแท้จริงของชีวิต"

"ทำไมคุณไม่ถ่ายทอดความฉลาดของคุณให้เธอบ้างคะ ฉันน่ะหมดปัญญา"

"ผมต้องการให้คุณหัดใช้ความสามารถพิเศษด้วยตัวเอง...."

"โอ๊ย...ฉันไม่สนใจเธอหรอก เด็กเคร่งศาสนาพวกนี้"

"ทำไมล่ะ...น่าตื่นเต้นดีออกนะครับ"

"ไม่ น่าเบื่อ...ฉันชอบผู้หญิงธรรมดา และได้มาโดยธรรมดามากกว่า"

"แต่คุณรักเธอไม่ใช่หรือ?"

เอ็มมานูแอล อึ้งไป เธอถอนใจแรงจนมาริโอได้ยินชัดเจน

"แล้วคุณจะโชคดี ในความพยายามของคุณ" มาริโอกล่าวปลอบเธอ

"ฉันยังไม่อยากเสียใจกับความรักแท้จริงอีกครั้ง" เธอนึกถึง "บี"

"งั้นก็พักเรื่องนี้ชั่วคราว...เปลี่ยนหาอะไรจากอารมณ์เบื่อหน่ายระยะนี้ก่อน"

"ฉันก็ทำอยู่แล้ว อย่างเมื่อคืน"

"เล่าให้ฟังบ้างซิครับ"

เธอเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องไปเที่ยวดูระบำเปลือยในไนท์คลับคนไทย

"แหม ผู้หญิงพวกนี้เก่งจริง ๆ นะคะ คิดดูซิ...เธอเอาไข่ใส่เข้าไปเพียงสองสามวินาทีก็ตัดมันออกเป็นชิ้น ๆ ได้ แล้วเธอใส่กล้วยลงไป แล้วหนีบมันออกเป็นชิ้นเหมือนหั่นด้วยมีด เครื่องเพศของเธอทำไมมีพลังมหาศาลอย่างนี้ แล้วเธอก็สูบบุหรี่ โดยใช้ไอ้นั่นของเธอ...เธอสามารถเดินพ่นควันปุ๋ย ๆ ไปรอบห้องได้ ที่สำคัญ เธอสามารถวาดรูปได้ด้วยสิ่งนั้นของเธอ น่าอัศจรรย์จริง ๆ นะคะ"

"ในโรมก็มีอย่างนี้เหมือนกัน..." มาริโอแย้งขัดเสียงเรียบ ๆ

"เสร็จแล้ว มีแขกอินดูโพกหัวออกมา แหม นายคนนี้ เครื่องเพศของเขาแข็งแกร่งมหาศาลเลย เขาเอาอะไรต่อมิอะไร แขวนไว้ที่นั่นจนพะรุงพะรังได้"

"ใครก็พอฝึกได้ ถ้าใช้ความพยายาม ผมไม่แน่ใจว่า เขาใช้ของปลอมหรือเปล่า แล้วมีอะไรพิเศษอีกไหม?"

"เด็กสาว ๆ นะคะ เธอปิดหน้าใส่เสื้อบาง ๆ เธอถือตะกร้าใส่งูมา แหม พอเธอเปิดผ้าคลุมหน้า เธอช่วย..สวย งูนั้นก็สวยจริงมาริโอ สีขาวยวงเหมือนงาช้าง ยาวตั้ง 6 ฟุต ท่าทางมันมีสง่าจัง เธอให้งูมัดที่แขน รอบตัว รอบเอว เจ้างูนั้นมันเลื้อยเป็นวงขณะที่เธอค่อย ๆ เปลื้องผ้าออกทีละชิ้น..ละชิ้น งูนั้นก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวไปซุกในทรวงอก แล้วฉกลิ้นเลียเธอไปมา ลูบเธอที่ปาก เปลือกตา ท่าทางเธอตื่นเต้นมาก แล้วมันมุด

เข้าปากเธอทีละน้อย เธอก็ดูดกลืนเจ้างูนั่นตั้งนาน อย่างกับเธอจะกินงูนั้นแหละค่ะ เสร็จแล้วเธอก็เปลื้องผ้าชิ้นสุดท้ายออก ยืนสวยเด่นอยู่กลางฟลอร์ เจ้างูนั้นเลื้อยออกมาจากปากเธอ มาซบอยู่แถวหน้าท้อง พันร่างมันอยู่รอบเอว มันแลบลิ้นแปลับปลาบ เร็วเสียจนอากาศรอบตัวที่ต้องสปอตไล้ท์ดูเป็นวงคลื่น ยังกับโดนใบพัดเครื่องบิน เธอเขยื้อนขาออก ฉันเห็นชัดเจนเลย สวยจริง ๆ ค่ะ"

"แล้วงูล่ะ?"

"มันดำส่วนหัวหายไปในร่างของเธอ ฉันยังงงอยู่เลยว่ามันหายใจได้อย่างไร"

"เฉพาะท่อนหัวหรือ?"

"ไม่หรอก ลำตัวมันก็เข้าไปด้วยตั้งเยอะ แหม ลำตัวมันเป็นเลื่อม ตัวมันไหวเยือกยังกับมันมีเครื่องสั่นผิวหนัง มันอาจจะยังแลบลิ้นอยู่ในนั้นก็ได้

ตัวใหญ่ไหม?"

"ก็เท่า ๆ ข้อมือฉันได้มั้ง"

"แล้วไงอีกล่ะครับ?"

"สักพักเธอก็ดึงงูออกมา แล้วกลับเข้าไปใหม่ ฉันจำไม่ได้ว่ากี่หน แล้วเธองี้ครางเสียงลั่นแสนสุขเหลือเกิน ตัวของเธอบิดเร่า ๆ เหมือนเป็นงูไม่มีผิด"

"แล้วคุณรู้สึกอย่างไร?"

"ฉันก็อยากได้งูสักตัวแบบเธอ"

"ผมจะหาให้คุณสักตัว"

"พอเสร็จแล้วเธอกอดมันไว้แน่นเลย"

"แค่นั้นหรือ?"

"ค่ะ "จัง" บอกว่า มีผู้ชายติดใจเธอ เฮโลไปหาเธอแน่นที่ห้องแต่งตัวทุกคืน"

"เธอไม่ต้องการด้วยคนหรือ?"

"ผู้ชายรอคิวเยอะ ฉันรอไม่ไหวแน่"

"อันที่จริงก็เป็นประสบการณ์ดีนะ"

"ค่ะ ฉันยังเก็บเอามาฝันเลย"

"ฝันไงมั่ง?"

"ฝันว่าฉันเป็นงู ให้เธอ"

"ระหว่างแอนนา กับแม่งูสาวนั้น ถ้าเลือกได้เธอเลือกใคร"

"แม่งูสาวนั้นน่ะซิ อย่างแอนนาเธอไม่รู้จะทำอย่างไรกับงูด้วยซ้ำ" มาริโอเงียบเสียงไป

"คุณบอกจะหางูให้ฉัน ซักตัวได้ไหม?"

"ได้ ผมให้สัญญา"

"สีขาวด้วยนะ"

"ครับ แล้วผิวของมันจะนุ่มเหมือนริมฝีปากคุณทีเดียวละ"

"แล้วมันต้องรู้ว่าจะทำอะไรให้ฉันด้วยนะ"

"เรื่องนั้นผมจะสอนมันเพื่อคุณ" เอ็มมานูแอลหัวเราะชอบใจเหมือนเด็ก

"เล่าเรื่องอื่นให้ผมฟังบ้างซิ"

เอ็มมานูแอล เล่าให้ฟังถึงเรื่องเธอขออนุญาตสามีนอนกับคริสโตเฟอร์ มาริโอตอบเธออย่างยินดี เพราะเป็นเหตุผลสำคัญที่สามารถทำให้เธอก้าวหน้าในบทเรียนใหม่ ๆ ที่เขาเตรียมสอน

"แล้วเป็นไงบ้าง คืนแห่งรักนั้น"

"เปล่า ไม่มีคืนแห่งรักนั้น" เธอตอบด้วยเสียงอ่อนอกอ่อนใจ

"ทำไม?"

"เมื่อเรากลับบ้าน ฉันเกิดไม่มีอารมณ์เพราะง่วงนอน ฉันเพียงแต่จูบลาคริสเขาหน่อยที่แก้ม จมูก และแตะริมฝีปากเขาหน่อย ท่าทางเขาตื่นเต้นมาก" "ทารุณจริง"

"แปลกพิลึก พอฉันมาถึงเตียงกลับหายง่วง ฉันเลยสนุกกับจัง แหมคราวนี้ดีกว่าทุกครั้ง นึกไปก็สงสารคริสเขา เพราะคงได้ยินเสียงเราทั้งสอง ฉันตื่นมาเกือบเที่ยงวัน เห็นท่าทางคริสเขาแห้งแล้งจัง..."

"แก้ตัวใหม่จงรอเขาอยู่ในห้อง เมื่อเขากลับมา ทุกอย่างก็เรียบร้อย"

"หมดโอกาสแล้ว เขาไปแล้ว.."

"ไปแล้ว"

"ค่ะ ไปกับจัง สองสามวัน"

"น่าสงสารจริง คุณเตรียมตัวหรือยังสำหรับงานใหญ่"

"งานอะไรคะ"

"งานขึ้นสวรรค์กับจังมาลีกาทนะซีครับ"

"ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ?"

"ครับ คุณจะได้สุขกับเพิ่มจำนวนคนรักคุณแน่ ข่าวความเด่นและสวยที่สุดของเมืองนี้ ทำให้เขาคลั่งไคล้ที่จะได้ยลโฉม"

"โอย..ฉันชักกลัวแล้วซิ คงมีมากหน้านะที่กระหายต้องการตัวฉัน"

"ครับ จะมีคนเสนอตัวให้คุณเลือก นับเป็นร้อย ๆ คน และทุกคนเป็นผู้ดีมีเกียรติทั้งนั้น"

"คุณยังเป็นสาวพรหมจารีย์อยู่.." เสียงมาริโอทุ้มต่ำลง "นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป คุณจะไม่ใช่สาวที่ได้รักเพียงชายคนเดียว ...มันจะเป็นการเบิกโรงหนแรกของคุณ คุณจะพบสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งที่จังมาลีกาทพรุ่งนี้ คุณคงจะเข้าใจผิดคิดว่า ผู้ชายเหล่านั้นจะล้อมวงกันเพื่อสุมหัวนินทาความร่านของคุณ คุณคิดผิดถนัด มีไม่กี่สิ่งในโลกที่ผม ให้ความรักนับถืออย่างแท้จริงเชื่อใจเถิดเอ็มมานูแอลคุณจะได้ผลดีจากงานนี้ แต่สิทธิตลอดจนจรรยาบรรณ ความนึกคิด การกระทำทุกสิ่ง เป็นสิทธิส่วนตัวของคุณ ผมไม่เคยเสนอสิ่งไร้สาระสำหรับคุณ และสิทธิการเลือกทางชีวิต เป็นส่วนของคุณ...."

เมื่อมาริโอวางสายลง เธอทอดกายนอนครุ่นคิดสิ่งต่าง ๆ อยู่บนเตียงใหญ่ที่ขาดจัง ทำให้ดูอ้างว้าง เธอคิดถึงเรื่องวังมาลีกาท เธอเต็มใจและตื่นเต้นในการพบกับชายผู้มีเกียรติมากหลายนั้น เธอจะให้เขามีความสุขทุกคน ที่ปรารถนาเธอ และเธอก็ปรารถนาทุกคนเช่นกัน เธอคิดถึงจัง และเรื่องอื่น ๆ จนเริ่มรู้สึกประสาทเคร่งเครียด จึงพยายามหาทางออกที่จะพักผ่อนให้กับร่างของตน เธอเริ่มทำรักให้ตนแต่หนนี้ไม่มีอารมณ์วาบหวิวดูดดื่มประการใด นิ้วมือเหนื่อยหน่าย อารมณ์เธอไม่มีการตอบสนองที่ดีเหมือนเดิม เธออยากที่จะพักผ่อน แต่ประสาทยังรัดตัวจนไม่สามารถข่มตาหลับได้

เอ็มมานูแอลพยายามปล่อยใจกายให้เป็นอิสระจากความคิดฟุ้งซ่านทั้งปวง บรรจงสัมผัสทุกสิ่งให้ปราณีตละมุนมือ ในไม่ช้าอารมณ์สุขก็เริ่มคืบคลานมาสู่ มันเริ่มจากความหวานชื่นผสมความรื่นเร้า กระจายอุ่นไปตามร่างท่วมถึงลำคอ ทวีแรงขึ้นทุกช่วงลมหายใจชั้นถี่ เธอพยายามสะกดให้บางเบาลงบ้างจนรู้สึกเหนื่อยเหนื่ด เพราะมันแข็งขึ้น คึกคะนองต่อต้านเธอเต็มกำลัง

หัวใจเธอเต้นโครมครามอีกทีกด้วยแรงถวิลหาสุดจิต เธอเลื่อนกายเชื่องช้ามาปิดไฟริมเตียง เหยียดขาไปทางประตู มือเลื่อนไปแตะกริ่งข้างเตียง

เธอรู้ว่าสุดที่ขัดขึ้นอารมณ์โลดเถลิงไว้ไม่ได้ มันยังปรารถนาสิ่งอื่นนอกจากนิ้วละมุนมือที่เหนื่อยหน่าย ไฟรักโหมร้อนร่านจนสุดระงับ เธอแว่วเสียงประตูเปิดออกมาจากฝีมือของเด็กหนุ่มคนรับใช้...

เสื้อยาวทรงไอโอเนียแบบกรีกโบราณบางเบามีจีบรอบตัวของเอ็มมานูแอลสวมมาที่วังมาลีกาทนั้น เป็นสีเขียวหยกอ่อน เปิดเปลือยไหล่ข้างหนึ่ง ส่วนอีกด้านหนึ่ง จับชายรวบกันไว้ด้วยเข็มกลัดรูปนกเค้าแมว ที่บริเวณใต้ทรวงอกซึ่งปราศจากชุดชั้นในมีสายโซ่เส้นเล็กบาง รั้งจีบเสื้อรองปทุมถันทั้งสองมาบรรจบกันด้วยเข็มกลัดทองแกะสลักรูปสัตว์เล็ก ๆ สวยงาม กำไลใหญ่ฝังมรกตสีเข้มที่แขนขวาใต้ศอกของเธอ ตัดกับผิวเนียนสวย เด่นตายิ่งนัก

"คุณสวยน่าตื่นตะลึงจริง ๆ แต่รู้สึกมิดชิดมากไปหน่อย" มาริโอกล่าวพลางเหลือบมองด้วยสีหน้าไม่ยินดีนัก เอ็มมานูแอลยิ้ม ยกเข่าข้างหนึ่งขึ้น เสื้อยาวนั้นแหวกพริ้วเห็นช่วงขาอวบและเนื้อแน่นถึงชายเสื้อด้านบน หากอยู่บนฟลอร์เต้นรำ เสื้อบางเบาชุดนี้จะทำให้คู่เต้นของเธอรู้สึกเหมือนแนบร่างกับทุกส่วนสัดของเธอ ตั้งแต่ผิวเนียนแน่นของหน้าท้องระเรื่อยตลอดช่วงขาเนียนเด่งเสมือนปราศจากอาภรณ์ขวางอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเธอยกแขนทั้งสองขึ้น ทำให้เห็นช่องผ่าจากช่วงแขนถึงสะโพกเป็นช่องกว้างทั้งสองด้าน เมื่อใดที่เธอยกแขนหรือโน้มกายไปข้างหน้า ทุกคนจะเห็นอกสวยอิ่มเอิบของเธอได้ชัดเจน ช่องทั้งสองด้านสีข้างนี้สำหรับให้คู่เต้นของเธอสอดมือเข้ากระชับทุกส่วนของร่างเปลือยด้านใน

"ทุกคนตายเรียบคุณแน่คืนนี้" มาริโอฝังใจ "เสื้อผ้าชุดต่าง ๆ ของคนอื่นจะกลายเป็นเชยคร่ำครึแน่นอน"

วังมาลีกาท ประกอบด้วยอาคารหินอ่อนหลายหลังที่วิจิตรบรรจงในโครงสร้าง กระจัดกระจายกันอยู่ในบริเวณที่ดินกว้างไพศาล กลุ่มอาคารเหล่านี้ ประดับด้วยสวนที่ตกแต่งสวยงามและน้ำพุสลักเสลาลายวิจิตร ทางเดินเชื่อมต่อระหว่างอาคารหนึ่งกับอีกอาคารจะมีหลังคารูปทรงโค้งสวยงามที่ครอบคลุมอยู่ด้านบน บริเวณเสารับหลังคา แขวนตะเกียงโป๊ะหนังสัตว์

ให้แสงสีสวยสุดพรรณนายามราตรีนี้... มีจันทร์ทอแสงสีสวยนวลสว่างไสว แสงโคมไฟในและนอกอาคารตัดผิวสีหินอ่อนอาคารทรงสวยเลื่อมพราย ทำให้บรรยากาศของวังมาลีกาที่สวยงามนั้น ดุจดังวิมานในฝันมิปาน....

สนามนุ่มด้านหน้าลิ่วไล่ลาดสู่ลานหิน บันไดเตี้ย ๆ และเสาสูงสีขาวทอดตัวลงบนสนามหญ้าเขียวชอุ่ม บริเวณกว้างสุดลูกหูลูกตาปราศจากเสียงอึกทึกของการจราจรสับสนโดยสิ้นเชิง มีแต่เสียงเพลงเบาบางผสานเสียซู่ซ่าของน้ำพุน้อยใหญ่ เสียงเครือซ่านั้นราวเสียงสวรรค์ขับกล่อมอยู่ถ้วนทั่ว กลิ่นหอมจรุงชื่นฉ่ำของดอกไม้ในกระถางเคลือบทรงจีนเรียงรายต้อนรับอยู่บริเวณด้านหน้าก่อนเข้าสู่ห้องโถงใหญ่ เมื่อล่วงเข้ามา ปราศจากผู้คนราวไม่มีมนุษย์คนใดอยู่ในวังงามแห่งนี้

ไม่มีเจ้าภาพคอยต้อนรับ ไม่มีแขกอื่นใด หรือว่าทั้งคู่เข้ามาผิดทาง หรืองานยังไม่เริ่มต้น ตนและมาริโอมาเร็วเกินไป....

"งานนี้มีใครมาบ้างคะ" เสียงเอ็มมานูแอลโหวงเหวงเหมือนเสียงกระซิบ

"ทุกคนในสังคมกรุงเทพฯ ที่นับว่าเก่งและสวยระดับชนชั้นมีเกียรติของกรุงเทพฯ ที่ต้องผ่านการคัดเลือกมาพิเศษแล้ว"

"แน่ใจหรือว่าเขาเชิญเราด้วย?" มาริโอเฉยไม่ตอบ พาเธอไปยังห้องเล็ก ๆ ชายสามเด็กหญิงหนึ่งกำลังนั่งเบียดกันอยู่บนเก้าอี้ยาว เอ็มมานูแอลดีใจยิ่งนัก

"เด็กหญิงนั้นคือธิดาของเจ้าชาย เธอเป็นธิดาคนเดียว วันนี้วันครอบรอบ 15 ปีของเธอ"

มาริโอพาเดินผ่าน 4 คนเข้ามาสู่ห้องโถงใหญ่ ไฟทุกดวงในห้องหรี่มีแสงสลัว ในห้องมีหญิงชายสองสามคู่เต้นรำกันอยู่ ไม่มีใครสนใจทั้งคู่ที่เข้ามาใหม่ สาวใช้ประคองถาดเครื่องดื่มรสเหมือนผลไม้หมักมาให้ เธอเปลือยเปล่าด้านบน ส่วนด้านล่างมีผ้าชิ้นเดียวรั้งชายสูงเป็นรูปโจงกระเบนรั้งขมวดปมไว้ที่ด้านหลังสะโพก หน้าท้องเธอเนียนนุ่ม ขาเธอสวยราวขากวางสาวที่แข็งแรงปราดเปรียว เต้านมสีชมพูชันบนเนินอิ่มสองข้าง เอ็มมานูแอลจ้องมาไม่วางตา

มีชายหนึ่งเข้ามาทักทายมาริโอ และขอเธอเต้นรำ ระหว่างการเต้นรำนั้นเขาพยายามซักประวัติเธอ ชวนเธอ

คุย และถือโอกาส เธอก็ไม่ได้ขัดขืน รู้สึกถึงส่วนเนื้อที่เบียดลึกอยู่หน้าท้องของเธอ ท่าทางเขาชำนาญเชิงสวาทมาก เธอเหยียดขาโล่งออกขณะที่เขาเสียดกายเข้ามา ท่อนขาของเขาโอบรัดช่วงขาเธอแน่น มือเขาซุกซนไปทั่วทรวงอกก่อนขยับมาไต่ที่เนินท้อง จิตใจเธอปั่นป่วนเคลิ้มฝันไปด้วยอารมณ์ คู่เต้นรำอื่นยังขยับเต้นกันไปมารอบทั้งคู่ ดูงดงามราวเทพบุตรเทพธิดา เธอใคร่ปรารถนาให้คู่เต้นรำทุกคนทำรักกันให้เธอดู โดยที่เธอลืมตัวไปว่า อันที่จริงแล้วคู่ของเธอต่างหากที่กำลังแสดงบทรักให้เขาเหล่านั้นชื่นชมอยู่

เขาผู้ซึ่งเธอลืมชื่อไปเสียแล้วจูงมือเธอเลี่ยงออกมานอกฟลอร์ มาสู่เฉลียงสงบของอาคาร มีแต่หนุ่มสาวหลายคู่อิงแนบแอบซบกันในมุมสลัว

ชายนั้นดึงร่างเอ็มมานูแอลลงนั่งเคียงกับเขาบนม้าเตี้ยอ่อนนุ่มด้วยผ้าไหมสีเขียวคลุมอยู่ ขาอวบอิ่มของเธอเสียดอยู่บนเข่าเขา เสื้อคลุมแบบกรีกโบราณถูกเลิกขึ้น ส่วนของความเป็นชายแนบชิดสนิทกับเธอ เขาขยับร่างเธอให้คู้ตัวต่ำอีกเล็กน้อย เมื่อจุดหมายสมดุลย์ ร่างเขาก็เคลื่อนสู่ภายในกายเธอ มันร้อนผ่าวกับชุ่มชื่นในความรักกระชับร่างเธอแน่น รั้งสะโพกเข้าเบียดกายเขาชิดแน่นขึ้นอีก

"ขอร้องให้ผมให้รักคุณแบบสุดยอดซิ คุณคนสวย"

"ค่ะ" เธอกระเส่าเสียงด้วยอารมณ์สยิวสุดขีด "ทำรักฉันให้สุดยอดซิคะ"

"พูดให้ดัง ให้คนอื่นได้ยินด้วย"

"ทำรักให้ฉันที...เข้ามาในกายฉันที"

"ดังอีก ดังอีก"

เอ็มมานูแอล ร้องก้องตามคำขอ เสียงเธอทำให้คู่ที่กอดซบกันอยู่จูงมือมาดูเกมส์รัก เธอและเขา ระหว่างนั้นร่างของเธอถูกหอบโยนกระชั้นถี่บนร่างชายแปลกหน้า และร่ำร้องโหยหวนสลับการครวญครางอย่างลืมอายสิ้นเฝ้ารำพันให้เขาสุขสมทำรักให้ไม่สร่างซา กู่ขอระริกระเร่า จบด้วยการกรีดร้อง เมื่อถึงจุดสุขสมแล้ว และพร่ำเพ้อว่าเขามอบรักให้สมใจยิ่ง

เธอค่อยสงบการเคลื่อนไหวลงอ่อนระทวยอยู่ในวงแขนเขาที่กอดรัดแน่น

เกมส์รักของเขายังไม่หยุด ยังดำเนินบทเพลงต่อไป เธอไม่รู้สึกประการใด นอกจากรับรู้อย่างเลือนรางว่า เขายังเข้าออกอยู่กับร่าง อย่างไม่โรยรา จนอารมณ์เริ่มระริกอีกอย่างแช่มช้า ความรู้สึกทั้งมวลคืนตัวมาอย่างแจ่มชัด เธอเริ่มไหวรัวขึ้นรับอารมณ์ รู้ทั้งน้ำหนัก รสรักกายที่เคลื่อนไหวของเขา สอง...สาม...ยี่สิบ...อิ่มสุขเกิดขึ้นจนต้องคร่ำครวญออกมาอีกครั้ง ร่างเขาเครียดอย่างเต็มที่ กล้ามเนื้อทุกสัดส่วนเขม็งเป็นเกลียว เธอรู้สึกเจ็บแปลบเมื่อเขากัดที่ช่วงไหล่เพื่อระงับอารมณ์ให้บรรเทา แต่ไม่เป็นผล น้ำพุของเขาพุ่งกระฉูดท่วมท้นเต็มร่าง มันระเบิดพร้อมอารมณ์รัก

ทำให้ถึงจุดอีกครั้ง เธอรู้สึกร่างระโหยเบาลอยขึ้นสูงบนวิมาน...

ชายที่มามุงดูคนด้วยคนหนึ่ง

ระงับใจไม่ไหว เขาเดินเข้ามาพูดขอร้องคู่ขาของเธอ ให้ปล่อยเธอเป็นของเขาบ้าง บุรุษคนใหม่จูงเธอเลี่ยงออกจากบริเวณนั้น พาเธอมาที่ห้องเล็ก ๆ ด้านขวามือ เด็กรับใช้ผู้ชายคนหนึ่งมาบริการเครื่องดื่มให้อย่างนอบน้อม

"ดีจริง..." เธอรำพึงอยู่ในใจ "ฉันพบคนแปลกหน้า น่าแปลกเสียจริง คนแปลกหน้ากับเหตุการณ์แสนแปลก..."

แต่ชายหนุ่มผู้นั้นทำให้เธอผิดหวังเป็นครั้งแรกที่มาที่วังแห่งนี้ เขาเฝ้าแต่ชวนเธอคุย และรำพันถึงความสวยความงามของเธอ อย่างน่าเบื่อหน่าย เธอจึงผละจากเขาออกมา เดินผ่านกลุ่มคนที่กอดฟัดกันตามแถบระเบียง ต่างคนต่างหาสุขกับคู่ขาของตน ไม่มีใครสนใจเธอ

จนบัดนี้เธอยังไม่เจอเจ้าภาพน่าแปลกเหลือเกิน เธอฉงนฉงายหัวใจ

เธอเริ่มรู้สึกอยากกลับบ้าน มาริโอก็หายไปไม่เห็นแม้เงา ระหว่างที่ลังเลใจอยู่นั้น ชายสามคนโผล่ออกมาจากห้องด้านหนึ่ง โดยไม่มีการไต่ถามพูดจา เขาทั้งสามฉุดเธอเดินผ่านห้องเล็ก ๆ ไปหลายห้อง พาเธอก้าวเข้ามาในห้องที่เปิดเม้มมีเสียงเพลงเสียงหัวเราะแว่วออกมา ในห้องนี้ เธอได้พบ "อาเรียน" คู่สวาทเก่าของเธอเปลือยร่างยิ้มร่าอยู่เคียงข้างชายสองคนประกบอยู่

"โอ...แม่สาวแสนบริสุทธิ์ของฉัน มาร่วมวงกันกับเราซิ"

เอ็มมานูแอลยังไม่ได้ตัดสินใจอะไร ชายสามคนที่พาเธอมา ก็ดูเรียบเฉยไม่กระตือรือร้นกับเธอนัก

"ขอต้อนรับจากบ้านอันยากไร้ของผม" เสียงแปลกมีกังวานเจืออำนาจดังขึ้นเบื้องหลัง เสียงนั้นบ่งว่าเจ้าตัวกำลังเดินเข้ามาใกล้

เจ้าชายมาหยุดยืนเบื้องหน้า พลางขมวดคิ้วจ้องพินิจพิจารณาเธอด้วยทีท่าแปลกใจ

"ดิฉันมากับ มาร์ซีส แซร์กินี ค่ะ" เธอแนะนำตัวอย่างไม่สู้พอใจ

"ครับ" เจ้าชายตอบ "ขอบคุณมากที่มาในงานนี้ สนุกไหมครับ?"

เธอยิ้ม ขณะเจ้าภาพจ้องมองทุกสัดส่วนจนเธอทำเสแสร้งหลบตาท่านมามองดู มาเรีย เมียอุปทูตระเริงรักอยู่กับชายทั้งสอง

"อยากเล่นสนุกแบบเขาไหมครับ?" เธอนิ่งไม่ตอบ

"เสื้อผ้าทำให้อึดอัด ถอดออกซิครับ"

เธอเปลือยร่าง รอคอยวินาทีระทึกใจจากเจ้าชาย แต่ผู้ที่มาให้ความสุขเธอกลับเป็นหนึ่งในสองชายของอาเรียน เขาผละจากเธอมาที่เอ็มมานูแอลแล้วดึงมือเธอไปนอนที่แท่น กลางห้อง ละโลมไล้ร่างเธอจากส่วนล่างด้วยลิ้นกับริมฝีปากมาสู่จุดสำคัญ ซอนไซร้หาสิ่งสุขจนเธอแทบขาดใจ เธอต้องเป็นฝ่ายรั้งร่างเขามาก่ายกับ เขาแทรกเนื้อเข้าไปในร่างเธอ บรรจงทำอย่างปราณีตให้ถูกใจด้วยความตั้งใจสูง ลีลาเขาเต็มไปด้วยพละกำลังกับชั้นเชิงผู้เชี่ยวชาญ มันนำเธอถึงจุดสุขเหมือนดอกไม้ถูกเปลวแดดลามเลีย มีคนช่วยมาให้น้ำ ฉ่ำชื่นใจโชกชุ่มเอิบอาบไปถึงรากแก้ว...

แล้วช่วงนี้ มีชายหลายคนมารุมล้อมเธอ บางคนฉุดชายคนนั้นออกไปจากอ้อมอก บ้างก็ลูบไล้ บ้างก็ขยำมือที่ช่วงตะโพก มีร่างหนึ่งทับประกบ

มีหลายมือขยุ้มเคล้นคลึงเธอที่หน้าอก มีเสียงพูดต่างภาษาหลายเสียงที่เธอฟังไม่ออก จนมีเสียงหนึ่งแปลให้เธอฟัง ว่าให้เธอยกขาขึ้นสูงไปหาเพดานห้อง เธอจึงยกขางอพับขึ้นมากดกับหน้าอก ชายคนหนึ่งตัวใหญ่ผิวหยาบ พยายามทะลวงประตูด้านหลังของเธอ เธอร้องออกมา หันหน้าสะบัดไปมาอย่างเจ็บร้าวจนต้องร้องขอความช่วยเหลือ อาเรียนเข้ามาข้างกายเธอพลางกุมมือเธอไว้อย่างปลอบใจ ร่างชายที่บุกเธอทางประตูหลัง ถูกกระชากออกไปอย่างแรง เธอผวากอดอาเรียนแน่น เสียงหญิงสาวกระซิบแผ่วที่ข้างหูเธอ

"แฟนฉันคนนี้ ต้องการให้เธอทำรักด้วยปากให้เขา ช่วยเขาหน่อยนะจ๊ะคนดี" อาเรียนผละให้คู่ร่วมรักเธอเข้ามาแทนที่ ชายผู้เริงรักกับอาเรียนมาก่อน ประกบปากกับเธออย่างหื่นกระหาย เขาใช้ลิ้นอย่างชำนาญ จนเธอสุขเสียจนน้ำตาไหล รู้สึกถึงจุดสุขสมเพียงแค่จูบของเขาเท่านั้น ชายคนนั้นดูท่าทางพอใจยิ่งนัก เขาจับไหล่ทั้งสองเธอกดต่ำลง เธอทำในสิ่งที่เขาต้องการ อารมณ์เขาคงจะอดกลั้นมานาน เพราะยังไม่ล่วงผ่านเข้าไปได้สุด มันก็ทะลักทลายออกมา เขาครางลั่นในลำคอใหญ่ของเขา

"อย่าหยุด...ผมจะอยู่อย่างนี้ โปรดอย่าหยุด"

เอ็มมานูแอล รู้สึกถึงหน้าท้อง ที่ทับแน่นบนหน้าเธอจนบิดเบี้ยว เธอถูกทำร้ายอีกแล้ว มีคนด้านหลัง จับขาเธอแยกออก เธอถูกประกบทั้งบนและทั้งด้านล่าง ไม่มีการบอกกล่าว หรือโลมเล้า เธอเริ่มรู้สึกตื่นกลัว คงต้องตายแน่!

ระหว่างการหวาดผวา กลับมีสิ่งสุขอย่างที่เธอแปลกใจ

"โอ...ฉันถูกจับจองโดยผู้ชายสองคนพร้อมกัน มันเหมือนการเสียพรหมจรรย์เป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่หญิงไร้เดียงสา สาวพรหมจารีย์ที่มาริโอบอกอีกแล้ว.." สะอึกเล็กน้อยกลางคลื่นหฤหรรษ์ หัวใจเริงร่าสุดขีด อยากที่จะกอดและจูบชายทั้งสอง ผู้นำเธอสู่อาณาจักรใหม่ จูบอย่างเพื่อนรักที่แก้มเขาทั้งสอง ในห้วงคิดนี้ เธอลืมไปว่า ตนไม่ว่างทั้งปากและกาย

ชายหนึ่งซึ่งจับจอง ถอนร่างเขาออกจากปาก ระหว่างนั้นเธอรับรู้ถึงกามกิริยาถึงที่สุดของตนและคู่ขา อยากจะหลับไหลอยู่ในอ้อมอกของเขา แต่โอกาสนั้นไม่มี ชายที่ถอนร่างออกไปนั้นเลื่อนเข้ามาแทนที่ เสียงของเขาฉุดเธอกลับมาจากอารมณ์ที่เลื่อนลอย

"ให้ความหวานกับผมอีก ที่รัก"

เขาใช้ริมฝีปากกับดิ่งเหนือบนเต้าถันของเธอ วนเวียนอยู่จนมาสีแดงคล้ำเพราะเลือดอัดแน่น

อาเรียนสอดหน้าเข้ามาในช่วงแขนอีกด้านของเอ็มมานูแอล

"แบ่งสุขให้ฉันบ้างได้ไหม?" เธอถามชายขนดก คู่ขาเก่า

"ด้วยความยินดียิ่ง"

"ฉันรู้ว่า เธอชอบให้เราช่วยกัน"

ใช่ เอ็มมานูแอลบอกกับตนเอง พลางปล่อยใจในความสุข เหมือนร่างลอยอยู่ในน้ำ มีสาหร่ายพืชทะเลนับร้อยนับพัน กระหวัดร่างเธอแนบแน่น มีจำนวนมากซอกซอนเข้าไปทุกกลีบเนื้อในร่าง.... สุขทุกสัดส่วน

มีแขกผู้มีเกียรติทะยอยสับเปลี่ยนเข้ามาในห้องไม่ขาดสาย เอ็มมานูแอลพักผ่อนร่างกาย สนทนาพูดคุยกับแขก

เหล่านั้นอย่างร่าเริง รู้สึกสบายใจอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ร่างเปลือยเธอเหยียดยาวอยู่กลางห้อง ท่ามกลางคนเปลือยร่างเหมือนเธอ และพวกที่ยังแต่งกายรัดกุมอยู่

อาเรียนเข้ามากระซิบให้เธอดูอะไร ชายสองคนแต่งกายรัดกุมขอร้องให้เธอนอนหงาย สองชายนั้นไม่ได้ทำอะไรกับเธอ แต่เขาแสดงการร่วมรักกับอาเรียนให้ดูอย่างใกล้ชิด

สวยได้เห็นอย่างละเอียดลออทุกจังหวะ ได้เห็นทั้งภาพทั้งเสียง ทั้งหยาดกระเซ็นของความรักของคนอื่น มันตื่นเต้นอย่างสุดยอดที่เธอไม่เคยคิดว่าจะได้พบในชีวิต เธอสั่นสะท้านไปทั้งร่าง เกิดอิ่มสุขโดยที่ไม่สัมผัสตัวเองหรือให้ใครมาทำสัมผัสให้

หลังจากความอัดอั้นถูกระบายออกจนโล่งใจ ชายคนหนึ่งในสองคนนั้นก็ขอร้องให้เธอทำรักกับตัวเองให้เขาดู เธอทำให้เขาชมอย่างเต็มใจ ขณะนั้นเขาก็เปิดกระเป๋าถือใบเล็กที่ติดตัวอยู่ หยิบเอากล้องถ่ายภาพมาบันทึกท่าทางของเธอไว้จนหมดสิ้น

เขาไม่ได้สนใจสิ่งอื่นใด ยังทำรักและจ้องอาเรียนเริงรักอยู่กับอีกชายหนึ่งเท่านั้น จวบกระทั่งมีมือที่แข็งแกร่งมาหยุดมือของเธอไว้ เธอรู้สึกพึงใจอย่างล้ำลึก เมื่อรู้ว่า เขานั้นคือ นายทหารเรือที่ได้เคยพบกันมาเมื่อครั้งงานเลี้ยงที่สถานทูต เมื่อไม่นานมานี้...

"จะให้ฉันทำอะไรให้ไหมคะ"

"ทำตัวให้สบาย"

"แค่นั้นหรือคะ"

"ครับ"

เขาซักถามเธออีกหลายอย่างหลายประการ ทำให้เธอแปลกใจและทึ่งมาก ที่เขารู้จักเธอดีมากกว่าที่คิด ในที่สุดเขาก็วกมาจุดที่ปรารถนา

"เราคุยกันมากแล้ว เสียเวลาอื่นหมด ไปกันเถอะครับ"

เขาจับแขน จับแน่นเหนือศอก

"คุณจะพาเธอไปไหน?" อาเรียนร้อง

"อย่าเอาไป เธอเป็นของเราทุกคน"

"แต่ตอนนี้ เธอเป็นของผม" นายทหารเรือตอบ

"ต้องให้เธอกลับมานะ" อาเรียน ตะโกนสั่ง

เอ็มมานูแอลหันมา ทำท่าทางยืนยันว่าเธอจะกลับมา

เวลา ตีหนึ่ง มันเป็นเช้าตรู่ของวันใหม่ คนรับใช้วังมาลีกาท เสิร์ฟอาหารหนัก เริ่มด้วยซุบ ซึ่งหอมกรุ่นด้วยพริกไทย ใบโหระพา ตะไคร้ สะระแหน่ หูปลาฉลามกับเนื้อปู ปลิงทะเลที่กรีดออกจนเป็นเส้นบางๆ ไม่เหลือโครงเดิม ก้ามปูยัดไส้ด้วยเนื้อปลาลูกกระวาน แล้วอบด้วยเครื่องเทศราดน้ำกะทิ นกตัวเล็กทอดกรอบหอมกรุ่นกินได้ทั้งตัว ไก่กระทงประดับประดาด้วยผักชี่ง แต่งวิจิตรบรรจง แมงกระพรุนที่ถือกันว่าเป็นยาชูกำลัง

ผู้ยกอาหารมาเป็นเด็กหนุ่มเปลือยร่างตลาด มีผ้าเตี่ยวผืนเล็กปิดส่วนสำคัญไว้เท่านั้น สำหรับเด็กสาวอกเปลือยยังเป็นกระเปาะกลม หัวนมยังออกสีชมพูอ่อน กล่าวกันว่าเธอเป็นสาวพรหมจารีย์ที่คัดมาสำหรับแขกที่ปรารถนา อาหารมีอย่างเหลือเฟือนอกจากที่กล่าวยังมีทะยอยเข้ามาเรื่อยไม่ว่าไข่เต่า รังนก หน่อไม้ผัดน้ำมันหอย แม้กระทั่งสมองลิง ที่ใส่จานกระเบื้อง

เอ็มมานูแอลชิมนั่นนิดนี่หน่อย

และสำหรับของหวาน เป็นผลไม้เชื่อมกับเหล้า "กวางทอง" หรือเบียร์ที่หมักจากข้าวเหนียวมีชื่อของโคราช และน้ำแร่จากปักษ์ใต้

เวลาผ่านไปหลังอาหาร เธอไม่รู้ว่าขณะนี้เธออยู่จุดใดในวังมาลีกาท เธอไม่ทราบว่าเป็นเวลาเท่าใด มีแต่ความสุขที่เธอรับรู้ ฝูงคนที่ห้อมล้อมเธออยู่ก็เต็มไปด้วยความสุขสนุกสนาน ต่างหัวเราะให้กัน คุยกันอย่างเบิกบาน ไม่มีความรู้สึกแปลกหน้าต่อกันอีก ที่ตักของเธอมีชายผิวเข้มร่างใหญ่นอนพาดอย่างสบายอารมณ์ ที่ปลายเท้าของเธอ มีชายคนหนึ่งนวดเล่นอยู่กับนิ้วตีนของเธอ ช่างเป็นคืนแสนมหัศจรรย์เสียจริง

ครู่ต่อมา เจ้าภาพก็จูงเธอออกไปตามโต๊ะต่าง ๆ แนะนำให้กับแขกโต๊ะต่าง ๆ ทุกคนต้อนรับเธออย่างชื่นมื่น หลังจากนั้น ท่านก็พาเธอไปออกสู่อากาศสดชื่นข้างนอกห้อง เธอนึกอยากได้เสื้อผ้าชุดงามของเธอ เจ้าชายได้ร้องสั่งให้คนใช้หามาให้ อย่างที่เธอคาดไม่ถึง ของทุกอย่างยังอยู่ครบครัน แม้กระทั่งเข็มกลัดติดเสื้อ

"ไปชมสวนของผมดีกว่า" ท่านเอ่ยชวน "เราไปเดินเล่นกันสักพักนะครับ"

ท่านจะร่วมรักกับเราหรือไม่หนอ? เอ็มมานูแอลครุ่นคิด ขณะที่อีกใจก็แอบนึกถึงรสรักที่ซาบซึ้งแสนพิเศษจากนายทหารเรือก่อนหน้านี้...

ระหว่างที่เดินเข้าสู่สวน ก็มีคู่เด็กสาวที่แอบมาทำรักกันในพุ่มไม้ วิ่งตัวเปล่าจากไป เธอเห็นเพียงผิวกายนุ่มละมุนกับท่าที่ปราดเปรียวของเด็กสาวคู่นั้นแว่บเดียว

"คุณชอบเด็กสาว ๆ ด้วยใช่ไหม?"

"รู้สึกทุกคนจะทราบเรื่องราวของดิฉันหมดเลยนะคะ" เธอถามอย่างสงสัย

"ดิฉันเพิ่งมาเมืองไทยได้สามอาทิตย์เท่านั้น คนเมืองนี้เค้าคงสอดรู้สอดเห็นน่าดู"

"คนในเมืองนี้เขามีเรื่องพูดอย่างอื่นถมไป แต่ในวังเรา ทุกคนพูดแต่เรื่องคุณด้วยความสนใจอยากจะรู้จัก"

ระหว่างนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่ง ผมเขาสีทองเหลือบแดง ตัดเสียสั้น เพียงเห็นแวบเดียวขณะที่เขาเดินเข้ามาหาและทรุดตัวนั่งใกล้ ๆ เธอก็รู้สึกว่าชายหนุ่มผู้นี้น่าสนใจมาก

"ไมเคิล" เจ้าชายทักทาย "ฉันคิดว่าสุภาพสตรีคนนี้ต้องการเธอเป็นเพื่อนมากกว่าฉัน ต้อนรับเธอให้ดีนะ"

เอ็มมานูแอลปฏิเสธ เธอรู้สึกอบอุ่นเมื่ออยู่กับเจ้าชาย แต่ท่านหาฟังไม่ จับมือเธอไว้ในอุ้งมือของชายผมสีทองนั้น

"เชิญอาบน้ำให้สบาย กับพ่อหงส์แสนสวยของผม"

เมื่อเธอปลดเข็มขัดออก เธอดีใจที่ไม่ได้เปลือยกายมาในสวน เพราะความงาม หากมีการปิดบังเล็กน้อย ย่อมเพิ่มค่าในตัวของมันยิ่งขึ้น เสื้อเบาบางของเธอ พริ้วไปมาราวถูกพัดลมโชย

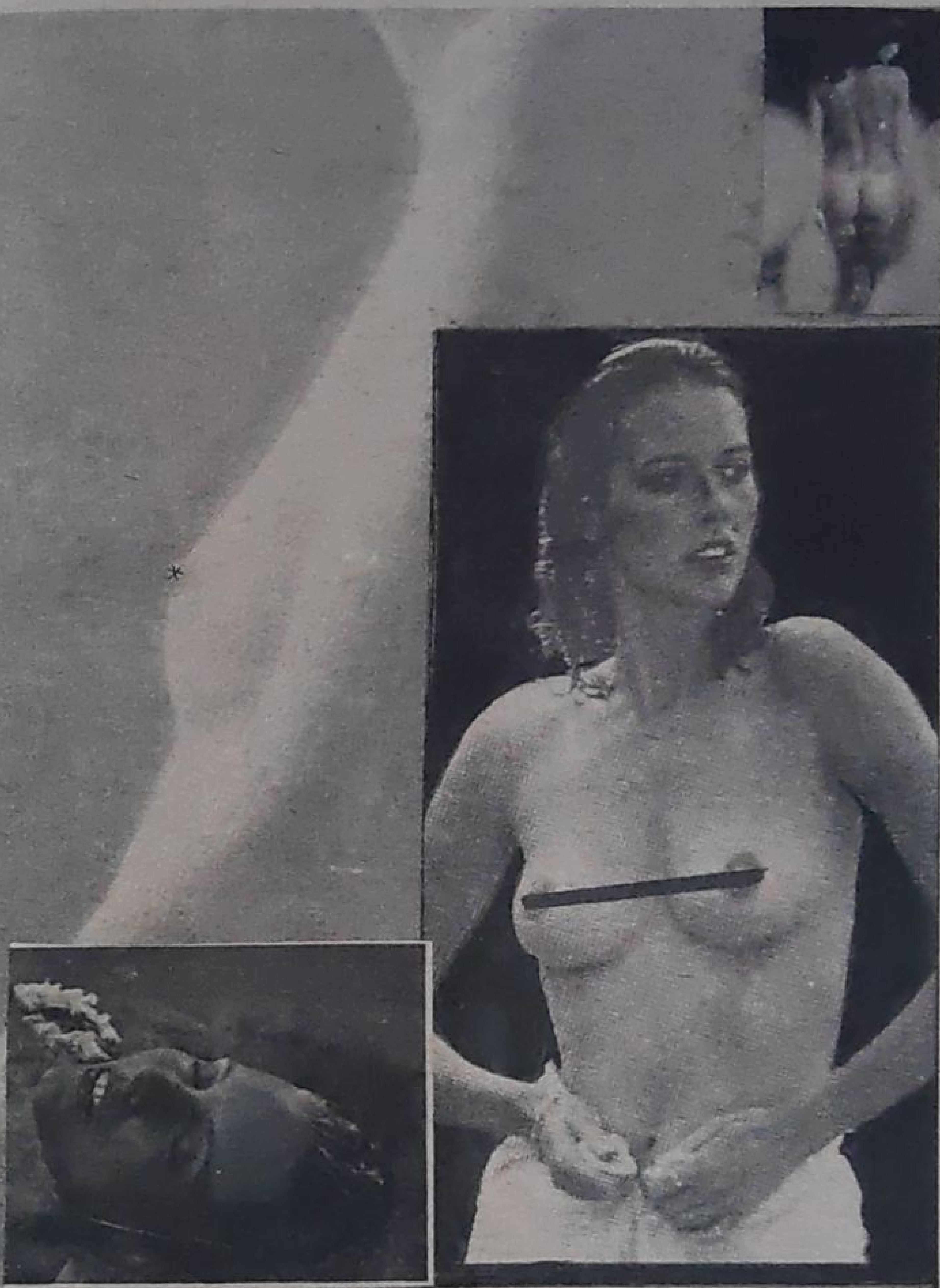
มันเลื่อนหลุดลงมาถึงเอว อวดแผ่นหลังอวบแน่นด้วยกล้ามเนื้ออิ่มเปี่ย

กันแน่น จนเห็นร่องลึกลงไปกลางสะโพก เสื้อบางเบาตัวงามหยุดอยู่ขอบที่เดิมชั่วครู่ก่อนลงไปกองอยู่ปลายเท้า ดีนขาอิ่มแน่นและน่องขาเรียวยาวสดสวยราวสลักเสลาด้วยฝีมือจิตรกรรมผู้สร้างเทพธิดาวีนัส เทพธิดานั้นเป็นหิน เป็นเสมือนความฝัน แต่ร่างกายเธอเป็นความจริง ที่อุดมด้วยเลือดเนื้อ และสนองสุขให้ชายสมสุขได้แท้จริงไม่ใช่ความฝัน.....

เธอสลัดผมสีดำกระจาย พลางหายใจเข้าออกลึก ๆ มันทำให้เนินอกเธอตั้งเต้าอวบงามยิ่งขึ้น ทรวงอกอวบเต่งทำให้เอวเธอดูกิ่วลงไป มันเป็นเรือนร่างแสนงามที่สุดของเทพธิดาเอ็มมานูแอล

เจ้าชายและไมเคิล ยืนตะลึงลาน ต่างนิ่งสงบเหมือนถูกมนต์สะกด จนเมื่อเอ็มมานูแอลหย่อนกายลงในสระน้ำ ดำดิ่งลง เห็นเพียงผมสีดำสยายฟ่องอยู่เหนือน้ำ เจ้าชายจึงละกายจากไป ไมเคิลเปลื้องผ้าตนอย่างร้อนรนแล้วหย่อนร่างลงสระน้ำที่มีดอกมะลิโรยตัวเต็มผิวหน้า ดอกบัวสีขาวชูช่อ

ปริ่มน้ำสะท้อนกับแสงจันทร์ดูนวลตาเป็นประกาย เขาแหวกกอบัวเข้าไปหาร่างเปลือยของเธอ กอดร่างมาแนบชิดกับกายตน เอ็มมานูแอลลูบไล้กายแข็งแรง ด้วยความรู้สึกหลงใหล นี่เป็นชายหนุ่มรูปร่างดีที่สุดคนหนึ่งที่เธอเคยพบผ่านมา

ชายหนุ่มพยายามร่วมรักกับเธอในน้ำนั้น มันสร้างความลำบากให้เขายิ่งเพราะความลื่นของน้ำทำให้พลาดหลายครั้งหลายหน แต่ความพยายามอยู่ไหนความสำเร็จย่อมอยู่นั่น เนื้อแข็งแกร่งราวท่อนเหล็กทำให้เธอปวดร้าวและสุขสันต์ เธอขอให้เขาเพลามือ ไมเคิลปล่อยเธอเป็นอิสระ พลางพาเธอว่ายกลับริมสระ ที่นั่นเธอสามารถปรนเปรอเขาได้ถนัด ไม่ว่าด้วยมือ ด้วยปาก ด้วยเนินท้องเนียนกับขาอวบ ทั้งสะโพกอั้นกับอกอิ่ม และกล้ามเนื้อที่ขมิบรัดราวสาวพรหมจารีย์ อุ่นรักจากเขาทำให้หนาวสะท้าน ขณะที่ทั้งคู่ประกบร่างราวจะผนึกให้เป็นร่างเดียวกัน เธออบอุ่นอย่างประหลาด ความรู้สึกเคลิ้มฝันและเลือนราง หลับเหมือนตายอยู่ในอ้อมกายนั้น เมื่อตื่นคืนสติ เอ็มมานูแอลรู้สึกแปลกใจและดีใจที่ยังไม่ตาย ความรู้สึกเริ่มจำความของเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ได้ เธอกระซิบปลุกเขา ขอให้ช่วยพาเธอกลับบ้าน เธอง่วงนอน อยากหลับไหลไม่ได้สติที่บ้านของเธอ

ไมเคิลคัดค้าน โดยอ้างว่าควรที่เธอจะอยู่จนสว่าง เอ็มมานูแอลรู้สึกไม่พอใจ ผุดลุกขึ้นมาแต่งตัว สัมผัสของเสื้อผ้าทำให้เธออบอุ่นดียิ่งขึ้น เธอออกมาหามาริโอ เพื่อให้เขาไปส่งเธอที่บ้าน ผมของเธอเริ่มรุงรัง มีเศษดินเศษใบไม้เลอะเทอะ จึงต้องแวะเข้าอาบน้ำอุ่นในห้องน้ำ บอกไมเคิลไม่ต้องรอเธอ

เมื่อออกมา เธอได้เจอเจ้าชายอีกครั้ง จึงได้ไต่ถามถึงหนุ่มที่ร่วมรักกับเธอในสระน้ำเป็นใคร

"อ้าว..ไมเคิล..เขาเป็นผู้ช่วยทูตทหารเรือสหรัฐอเมริกาประจำไทย ผมนึกว่าเธอรู้จักเขาก่อนแล้ว..."

เอ็มมานูแอลเบิกตากว้าง รู้สึกงงเหมือนโดนตบหน้า

พี่ชายของบี! พี่ชายของบีนั่นเอง! เค้าหน้าละม้ายกันออกอย่างนี้ ทำไมเธอโง่งมไม่เฉลียวใจ

เจ้าชายพาเธอมายังห้องใหญ่ภายในเย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศจนหนาวสะท้าน ควันสีแดงทำให้ทุกอย่างในห้องมัวซัว มันคลุ้งกลิ่นกำยานผสมขิงอวลลอบไปทั่ว กลิ่นหอมเย็นคล้ายดอกไม้ อาบซึมผิวหนังเธอทั่ว

"อาเรียน อยู่ที่นี่หรือเปล่าคะ"

"คุณต้องการเธอหรือ?"

"ไม่ต้องค่ะ เออ...เธอสนุกดีหรือเปล่า?"

"ตามความเห็นส่วนตัว ผมว่าเธอน่าจะเป็นผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จที่สุดในคืนนี้"

"ไม่น่าเชื่อ" เธอคิดเข้าข้างตัวเอง

"มากกว่าดิฉันด้วยหรือคะ" เธอถามด้วยความหยิ่งในตัวเอง

"เพราะเธอสวยกว่าฉันหรือคะ?"

"ไม่ สวยสู้เธอไม่ได้" เจ้าชายตอบ

"งั้นเธอย่อม มีคู่รักมากเท่าฉันไม่ได้"

ชายคนหนึ่งก้าวมาจากมุมมืด กุมมือเธอและพูดขึ้นว่า

"นั่นเป็นสิ่งที่เราต้องการพิสูจน์" เขาคือนายทหารเรือผู้กำยำ

"ไปตามอาเรียนมา" เขาออกคำสั่ง

มีผู้ชายหลายจำพวกอยู่ในห้องนี้เป็นพยานในการพิสูจน์หญิงที่ประสบความสำเร็จที่สุดของคืนนี้

"อวดตัวของคุณซิ" เขาออกคำสั่งอีกครั้ง

เอ็มมานูแอลคู้ตัวลง ศอกทั้งคู่ยันพื้นไว้ ตลบเสื้อออก อวดส่วนสัดเปลือยเปล่า เธอแหวกเสื้อเข้าไปกดเน้นเผยกลีบเนื้อสาวของเธอ.....

"เริ่มได้" นายทหารเรือร้องสั่งผู้ชายล้อมเธอ ซึ่งก็น่าตระหนกไม่น้อย จำนวนชายในห้องมีมากน้อยเพียงใดเธอไม่รู้ บางทีอาจมีร่วมเป็นร้อยก็ได้ และเมื่อคิดว่าใกล้สว่างแล้ว เวลาพิสูจน์คงมีไม่มาก และชายในห้องได้ลั่นกระสุนออกมากมายแล้วในคืนนี้ เขาคงไม่ใคร่ปรารถนามากมาย คิดได้ดังนี้เธอก็เบาใจลง เธอมุ่งใจให้หนักแน่น จะมีใครชนะเธอไม่ได้เป็นอันขาด....

ชายคนแรกเริ่มต้นพิสูจน์ เขาคุกเข่าลงตรงหน้าเธอ ปัดมือเธอออกจากของสงวน แล้วรุกกายเข้าสู่ร่างเธออย่างไม่มีพิธีรีตอง ไม่มีการโลมเร้าและรวดเร็วเกินกว่าจะรู้เนื้อรู้ตัวได้ ไม่มีอารมณ์สุขนอกจากเสียดผิวหนัง เมื่อเขาถึงจุดหมาย ก็ผละออก ชายคนใหม่ก็เข้ามาแทนที่ แล้วก็คนต่อมาและ

ต่อมา ไม่มีการสัมผัสลูบไล้ เคล้าคลึงกายส่วนอื่น ทุกคนมาเหมือนทำหน้าที่มากกว่ามาหาความสุขในการร่วมเพศครั้งนี้ ต่างรีบกระทำให้เสร็จ ๆ พ้นไปถึงอย่างนั้น กรรมวิธีของชายเหล่านั้นแตกต่างกัน บางคนก็ปฏิบัตินิ่มนวลอย่างทะนุถนอม บางคนก็ผนึกร่างของเขาเข้ากระชับแน่นและเกร็งเนื้อจนสำเร็จกิจ บางคนก็รุนแรงราวจะฉีกกลีบเนื้อเธอให้เป็นริ้ว เธอแปลกใจในสมรรถภาพและความมหัศจรรย์ในเรือนร่างที่อึดต่อความปวดหนึบอย่างไม่มีอารมณ์สุขนั้นได้ อย่างไรก็ดีในไม่ช้าอารมณ์เธอก็คึกคะนองขึ้นมาอย่างสุดสะกดไว้ได้ ความร้าวระบมหายไป เธอลืมตัวครางกระเส่า ผวากอดร่างของผู้ปฏิบัติงานของเขาแนบแน่น ชายผู้นั้นร่างสะท้าน หอบเหนื่อย ครางเสียงในลำคอตอบเสียงเธอ อารมณ์เธอร้อนระอุสุดขีด แล้วกลับเฉื่อยชาลงอีก แล้วก็เกิดขึ้นอีกหลายหนหลายครั้ง กับชายหลายคนที่ร่วมรักกับเธอ ทุกขณะในระหว่างสุดสยิวด้วยความสุข เธออยากให้โลกหยุดนิ่งเพื่อเก็บความสุขไว้ไม่ให้เสื่อมถอย อารมณ์เธอไม่เคยวิปริตเหมือนเช่นอย่างนี้ เมื่ออารมณ์มันลดต่ำลง เธอก็มั่นใจว่าอีกอึดใจสุขนั้นก็จะกลับมาได้อีก เธอนับจำนวนชายร่วมรักเพื่อดูสถิติ...

"ฉันจะต้องชนะตัวเอง มากกว่าอดีตที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง"
พึมพำเตือนตัวเองก้องในใจ ทุกครั้งที่สุขสม เธอคิดถึงจังเสมอทุกครั้งไป

ในที่สุดอารมร์เธอก็อิ่มตัว บรรลุอาณาจักรแห่งรัก สุดขอบเขตของใจปรารถนาแล้ว มันมากเกินกว่ามาก เธอไม่ต้องการให้ชายที่เวียนเข้ามา ให้สุขกับเธออีก เขาเหล่านั้นไม่ทำให้เธอเกิดความรู้สึกใด ๆ ไม่คิด ไม่ครางครวญใด ๆ ทั้งสิ้น และเธอเลิกคิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว ทั้งเลิกนับจำนวนของคนรัก

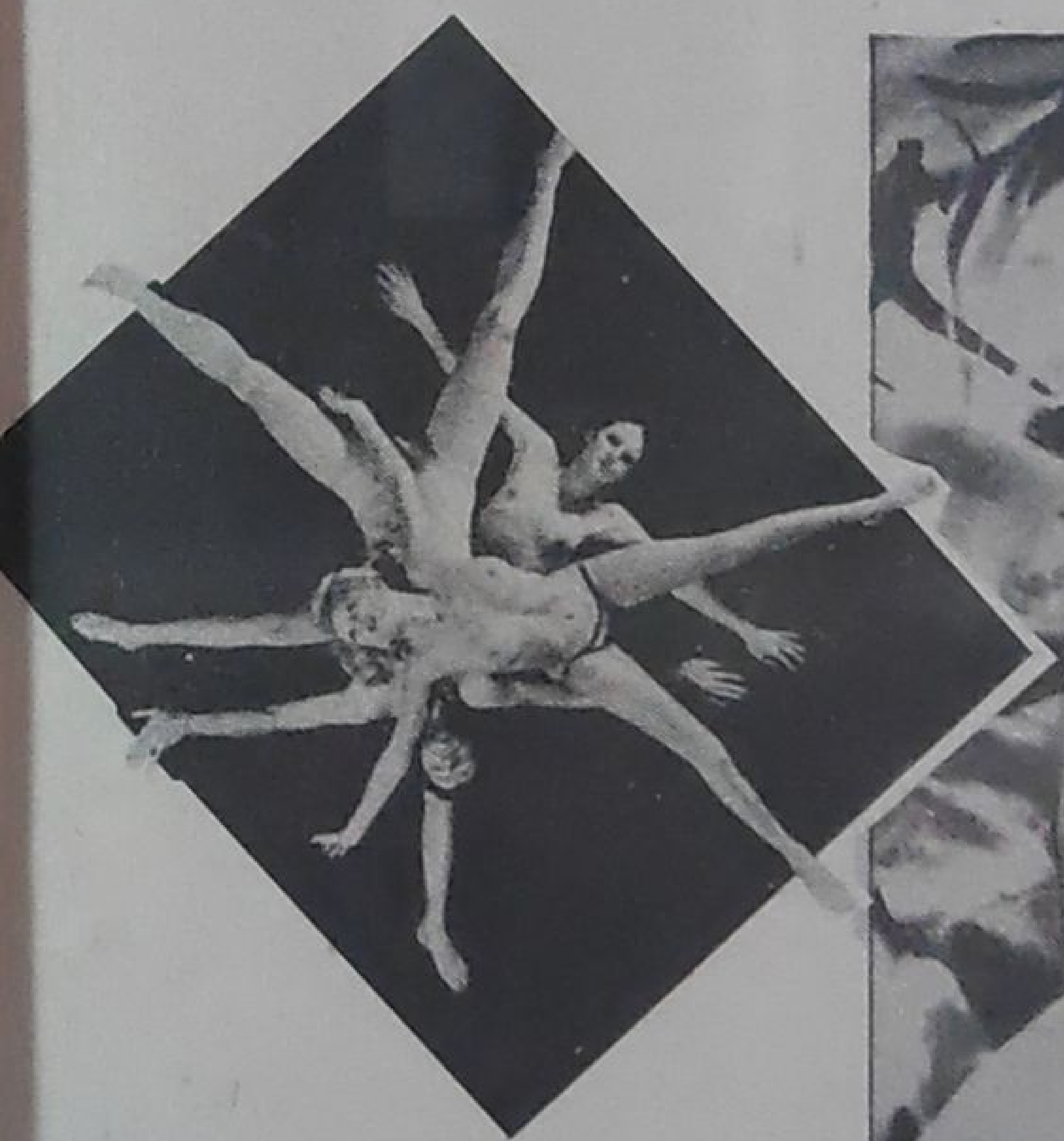
เธอตื่นขึ้นมาตามเสียงเรียก รู้สึกถึงห้องนั้นเย็นเหยียบมากขึ้น คงจะเป็นเพราะจำนวนคนในห้องนี้เหลือเบาบางเต็มที

ผู้ที่เรียกเธอตื่นจากการหลับไหล เป็นเด็กสาวที่มีส่วนสัดดีเยี่ยม เธอมีช่วงขากระชับ โคกเนื้ออุดมด้วยเนื้อหนั่นสมบูรณ์ มีปอยผมและปุยขนสีทองออกไปทางแดง จงอยอกชูชันเด่งดึง รูปร่างเด็กสาวผู้นี้สมบูรณ์งดงามยิ่งนัก

"ไปอาบน้ำกับฉันไหม?"

"ไม่ละ...." ตอบปฏิเสธ แม้อารมณ์ส่วนลึกปรารถนาเด็กสาวผู้นี้อยู่

"ฉันเคยเห็นเธอที่ริมสระน้ำที่

สปอร์ตคลับ แต่ฉันไม่รู้จักชื่อเธอ แม่ลูกลิงโต เธอชื่ออะไร?"

"ฉันมีหลายชื่อ เมอร์เว..เฟียมมา หรือ เรนาต้า ชื่ออีกหลายชื่อที่นึกไม่ออกคืนนี้ ชื่อที่ฉันบอกคุณ ล้วนเป็นชื่อที่ใคร ๆ เขาเรียกตอนฉันไม่มีผ้าพันกาย ไม่ไปอาบน้ำแน่หรือ"

ยังไม่ทันตอบอะไร มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น เมอร์เวผละกายจากไป

วังมาลีกาท เริ่มการเสิร์ฟอาหารกันอีกรอบหนึ่ง งานคืนนี้ดูเหมือนมีจุดหมายสำคัญอยู่สองประการเท่านั้น คือการเล่นรัก และกินอาหารสลับกันไป ซึ่งก็น่าสนใจทั้งคู่ เพราะทุกคนที่เข้าร่วมเกมส์รัก คัดสรรแต่คนหน้าตาดีมีเสน่ห์ทั้งสิ้น อาหารและเครื่องดื่มก็คัดสรรระดับหนึ่งเช่นกัน

มีการสูบฝิ่น สลับการรับประทานอาหารเพื่อความกระชุ่มกระชวย เธอไม่รู้สึกอยากที่จะสูบอีก หลังจากทดลองหนเดียวที่โรงฝิ่น ทุกคนในห้องโถงเปลือยเปล่าเหมือนเธอ เอ็มมานูแอลคิดถึงเสื้อตัวเก่งของเธอ และรู้สึกอยากกลับบ้านจึงออกตามหามาริโอที่หายเงียบ ไม่เห็นแม้เงา เธอเห็นห้องหนึ่งมีไฟสว่าง มีคนหลายคนอยู่ที่นั่น

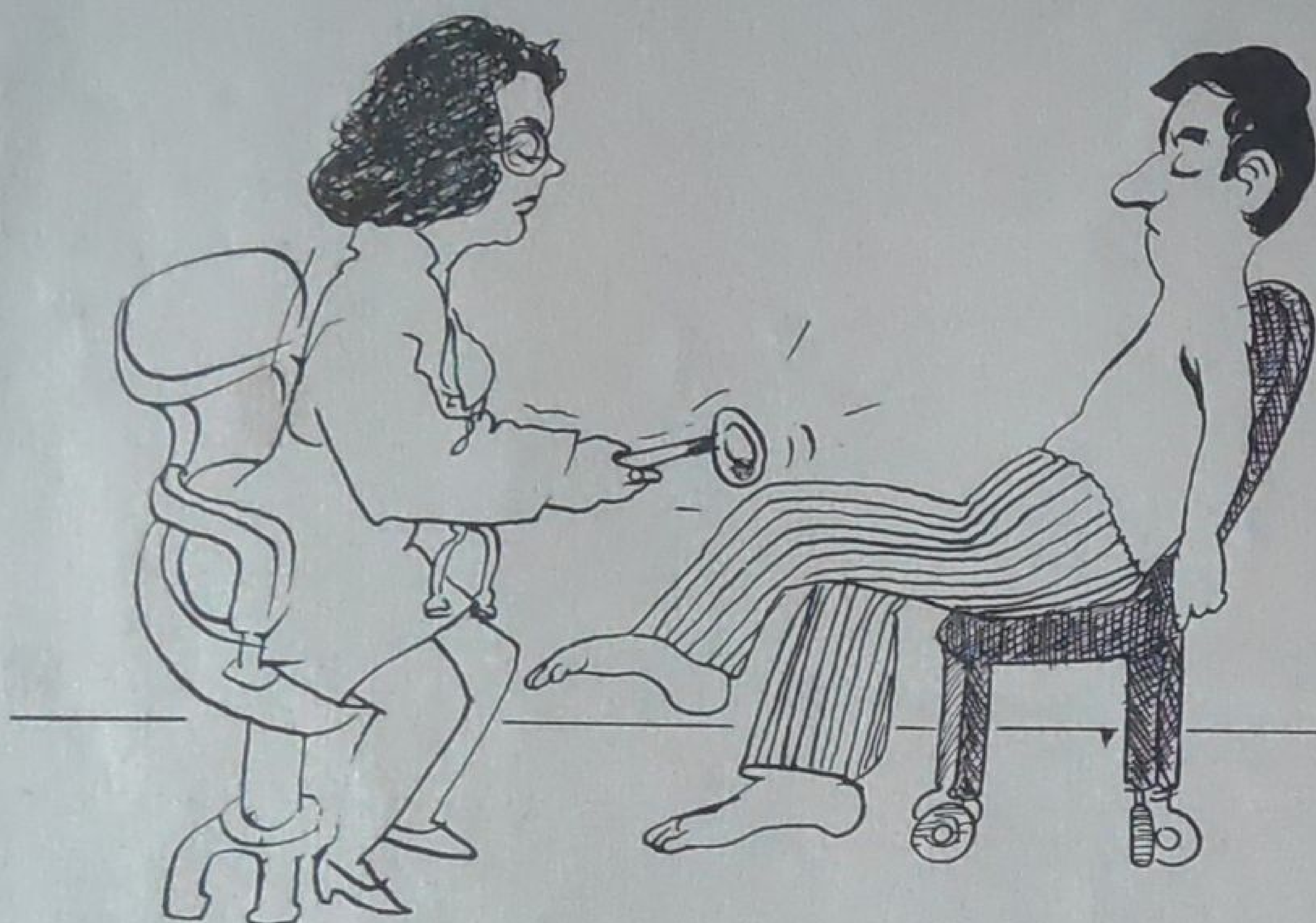
มาริโอ..มาริโออยู่นั่นด้วย เขาหันหลังให้เธอ เขามองไม่เห็นเธอ เธอดีใจยิ่งนัก ดูทีท่ามาริโอกำลังสนใจสิ่งอยู่เบื้องหน้าเขาอยู่ เอ็มมานูแอลย่องด้วยปลายเท้าเข้าใกล้ และพยายามกลั้นหัวเราะ เมื่อชะโงกข้ามไหล่เขาดูสิ่งที่น่าสนใจนั้น

ร่างเปลือยเปล่าของหญิงหนึ่งเหยียดอยู่เบื้องล่างเขา

บี!

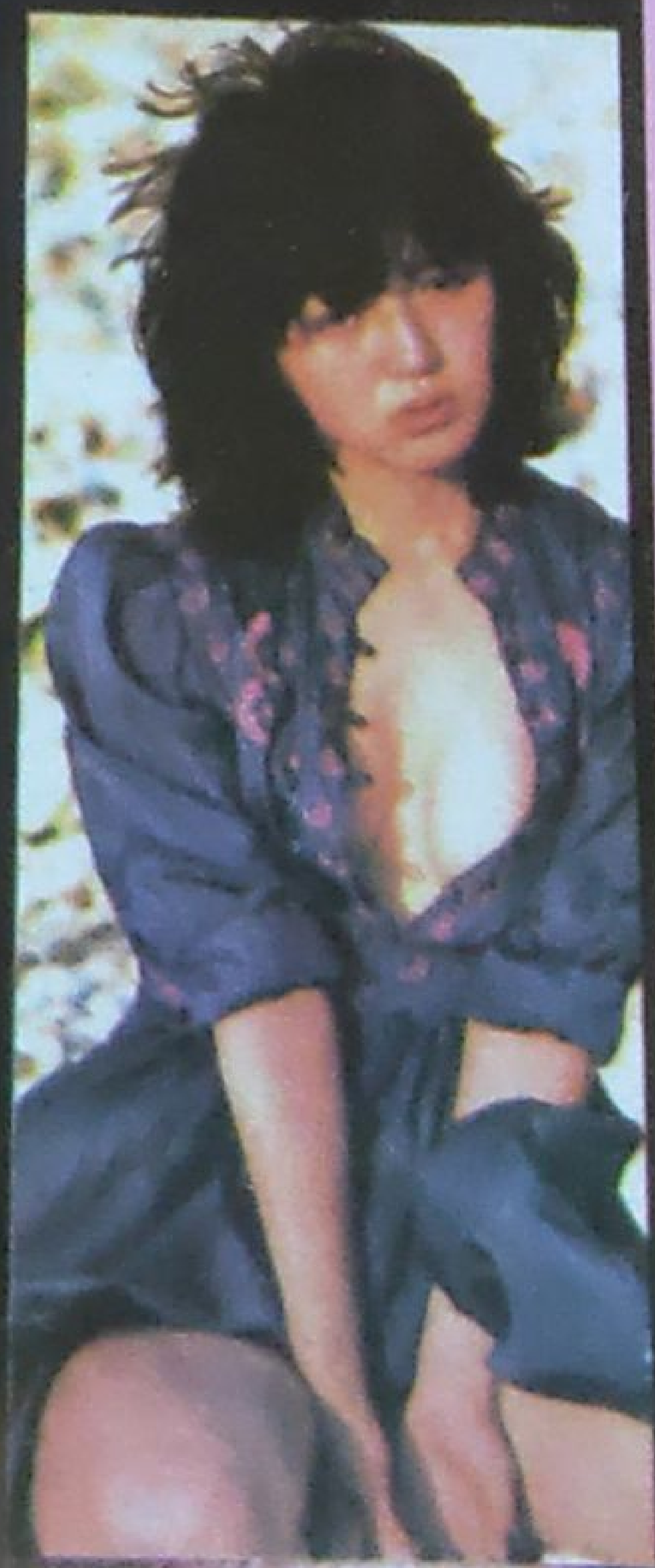

หัวใจ ของเอ็มมานูแอล เหมือนกระเด็นออกมานอกอก โอ้! บีที่รักมาริโอผู้ไม่ค่อยสนใจผู้หญิงกลับมาครอบครองเธอที่นี่ในขณะที่บีเปลือยกาย

เธอต้องการเห็นภาพให้ชัด แต่น้ำตาเจ้ากรรมมันกรอมภาพฝ้าฟางไปหมด

เธอกัดริมฝีปากแน่น หันหลังกลับ วิ่งหนีภาพทรมานใจนั้นออกมา วิ่งหนีอย่างไม่มีจุดหมาย แม้จะหอบด้วยความเหนื่อยเธอก็ไม่ยอมหยุด

พบอาเรียนนั่งอยู่กับอีกหลายคน เธอกรากเข้าไปทรุดลงซบที่ตีนขาอาเรียน

"พาฉันไปที" เธอร้องขอ "ฉันอยากไปให้พ้นที่นี่"

"อะไรกันที่รัก" อาเรียนถามพลางปลอบโยน 'ใครทำอะไรเธอหรือ?"

"เปล่า..เปล่าหรอก ฉันอยากกลับบ้าน"

"กลับทำไม จังเขาก็ไม่อยู่ไม่ใช่หรือ?"

"บ้านเธอก็ได้ อาเรียน"

"เธอต้องการอย่างนั้นหรือจ๊ะ"

"ทุกอย่าง"

"เธอต้องอยู่กับฉันนะจ๊ะ"

"จ้ะ"

"เธอต้องรักฉันนะ"

"จ้ะ ฉันไม่มีใครนอกจากเธออาเรียน"

"งั้นไปกันเถอะ" อาเรียนจูบเอ็มมานูแอลอย่างรักใคร่ เอ็มมานูแอลกอดอาเรียนแน่น

"ฉันจะทำทุกอย่างที่เธอต้องการ"

ยามรักษาการณ์สถานทูต เปิดประตูเหล็กบานใหญ่ให้รถของอาเรียนผ่านเข้าไป แม่น้ำทางด้านหนึ่งเริ่มมีเรือแพประปราย ผู้หญิงทั้งคู่เดินไปห้องของอาเรียน กลิ่นสดของใบไม้ชะอุ่มด้วยน้ำค้างยามรุ่งอรุณทำให้สดชื่นอย่างมาก

เอ็มมานูแอบโดดขึ้นเตียง ขดแขนขาเข้ากับตัว แล้วหลับไป

เมียอุปทูตคนสวย ถอดกิโมโนที่ใส่มาจากวังมาลีวออก แง้มประตูห้องสามีเข้าไปอย่างเงียบ ๆ

"มาดูอะไรนี่สิ" เธอจดนิ้วกับริมฝีปากเป็นสัญญาณให้อย่าเอะอะ สามีเธอเดินตามภรรยาต้อย ๆ มาที่เตียงของเธอ

"ดูเฉย ๆ นะ" เคาน์เตอร์สาวกระซิบด้วยเสียงดีใจ

"เธอเป็นของฉัน แต่จะแบ่งให้ยืมบ้าง"

เธอทำสัญญาณให้สามีกลับไปได้ แล้วนอนข้างเอ็มมานูแอลกอดร่างเด็กสาวไว้ ก่อนหลับผล็อยเป็นตายเช่นกัน

เอ็มมานูแอล

พักอยู่กับอาเรียน อย่างมีความสุข แทบลืมวันลืมคืน เสียสิ้น เธอจำไม่ได้ว่าจังสามี เธอกลับจากต่างจังหวัดหรือยัง

อาเรียนเหมือนเป็นเจ้าหัวใจของเธอ รสสวาทที่บำเรอให้นั้น ทำให้เอ็มมานูแอลเคยชินกับเวลาที่อยู่บนเตียงอย่างยาวนาน อาเรียนมักจะบอกให้เธอเสพสมกับตนเองจนถึงจุดสุดยอด แล้วเธอจะเข้าคลุกเคล้ากับร่างเอ็มมานูแอลอย่างมัวเมา จนถึงจุดสุขสมด้วย

หรือไม่เมื่อเธอเกิดอารมณ์สนุกขึ้นมา เธอจะนอนแผ่หนุนแขนตนเอง ให้เอ็มมานูแอลบริการรักให้ ซึ่งบางครั้งงานบริการนี้กินเวลานานนับเป็นชั่วโมง

และเมื่อเธอเริ่มเบื่อ เคาน์เตสส์สาวก็จะให้สามีร่วมรักกับเอ็มมานูแอลให้เธอดู กิลเบิร์ตหลงโฉมเอ็มมานูแอลแทบจะลืมภรรยาสิ้น เขารักกับเธอวันละหลายครั้ง บ่อยครั้งอาเรียนจะเข้าร่วมหญิงสองชายหนึ่งด้วยเพราะอดใจไม่ไหว

อาเรียนมักจะเล่าเรื่องชู้รักของเธอถึงความโลดโผนกามกรีฑาให้เธอฟัง หรือไม่ก็เล่าเรื่องชู้รักของสามีเธอซึ่งหลายคน อาเรียนเป็นผู้หามาให้สามีเอง

เธอภูมิใจที่จะอวดเอ็มมานูแอล

"เขากับฉัน เราร่วมเป็นคนเดียวกันที่แท้จริง ความรักของเราไม่ใช่แบบเอาแต่มองตากันอย่างดูดดื่มหรือเอาแต่จูงมือเกาะกุมกันเท่านั้น ความรักและความสุขของเราทั้งสอง คือการได้เห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีสุขโดยการแสวงหาเท่าที่ฝ่ายใดปรารถนา

อาเรียน เดอ แซย์น ยิ้มขณะที่กล่าวต่อ

"ฉันมีความสุขมาก ที่ได้ กิลเบิร์ตเป็นสามี และฉันได้พบสุขในการที่เราคนใดคนหนึ่ง จะออกไปผจญภัยในโลกกว้างอีกได้ การเปลี่ยนแปลงมันมิใช่การสูญเสีย แต่การเปลี่ยนแปลงที่ไม่ค่อยประสบผลสำเร็จ ส่วนมากมาจากคนเรามีความตื่นกลัวกันมากไป รักของเราไม่มีการสูญเสีย แม้ความตายก็ไม่สามารถพรากเราได้ หากกิลเบิร์ตตาย ฉันก็จะฆ่าตัวตายตาม เธอคิดไหมว่านี่เป็น ความรักอันแท้จริงของเรา"

"ฉันไม่ค่อยทราบหรอก...แพราะฉันกำลังเรียนรู้เรื่องความรักอยู่"

เอ็มมานูแอลตอบ

เอ็มมานูแอล ถามเรื่องราวต่าง ๆ ของวังมาลีกาท มาเรียนตอบคำถามเธอไม่ได้มาก

"แล้วเด็กคนนั้นล่ะ คนที่เรียกกันว่า แม่ลูกสิงโตนั่น"

"อ๋อ เมอร์เว หรือ นั่นแหละหัวโจกของพวกเราเชียวละ"

"ฉันอยากรู้จักเธอจัง"

"ถ้าเธอชอบ ฉันจะแนะนำให้"

"ฉันได้รู้จักเธอบ้างแล้ว"

"งั้นต้องระวังตัวหน่อย

"ทำไม ไหนเธอเคยยุให้ฉันเป็นคนกล้าทำอะไรต่ออะไรสารพัน"

"ก็ฉันไม่รู้ว่าเธอจะไปไกลแค่ไหนกับเด็กคนนี้"

"เธอมีอันตรายมากหรือ"

"ใช่ เธอเป็นความสุขที่อาจนำไปสู่ความตาย"

"อะไรกัน เธอชอบเล่น ยาสั่งหรือ?"

"ไม่ใช่ โปรดเถิดที่รัก อย่าซักถามฉันมากเลย"

"เขาเคยได้ทำอันตรายอะไรให้เธอไหม?"

"ที่รัก ฉันบอกแล้วไง ว่าจะไม่พูดถึงเธออีก"

"ฉันอยากรักกับ เมอร์สักหน.."

"เธอจะสนใจรึ "

"ฉันไม่สนใจว่าเธอจะคิดอย่างไร"

มาเรียนจ้องเอ็มมานูแอล

"ตอบฉันซิ เอ็มมานูแอล ระหว่างหญิงกับชาย เธอชอบเพศไหนมากกว่ากัน"

เอ็มมานูแอล ค้นหาคำตอบแต่หาคำตอบแท้จริงไม่ได้

"ฉันไม่รู้จะตอบอย่างไร ฉันชอบความงามของผู้หญิง ฉันหลงรูปกายของเธอ อยากแตะต้อง ชอบปากนุ่มของหล่อน ฉันชอบเสียดอกฉันกับอกเธอชอบเสียดขาของฉันกับของเธอ และฉันชอบจูบส่วนสาวของหล่อนกับโลมเลีย..."

เธอเคลิ้มฝันกับสิ่งหลงใหล

"แต่กับฝ่ายชาย ฉันรักน้ำพุของเขา ชอบที่เขาฝังอะไรเข้าในร่างของฉัน"

"งั้นฉันมีอะไรจะฝังให้เธอ" อาเรียนลุกขึ้นไปหยิบกล่องใหญ่มายื่นส่งให้

"เปิดซี" เอ็มมานูแอลเปิดไม่ได้ มาเรียนจึงลอดมือไปเลื่อนสลักด้านล่าง

"โอว์...ยอดนักสะสมจริง ๆ" เอ็มมานูแอลหัวเราะ กระโดดตัวลอยอย่างชอบอกชอบใจ

กล่องนั้นแน่นขนัดด้วยอวัยวะเพศจำลองของชาย มีรูปทรงพิศดารและธรรมดา บางอย่างเป็นรูปงูบ้างก็เป็นรูปคล้ายเห็ดโคนยาว บางอันโค้งงอ บางอันรูปตรง มีขนาดเล็กใหญ่ไม่เท่ากัน บ้างอ่อนละมุนมือ บ้างแข็งกระด้างและบางอันลื่นเป็นมัน บางอันเป็นยางสงเคราะห์ดูเหมือนของจริงของชายอย่างที่สุด บางอันสามารถขยายตัวและหดตัวได้

อาเรียนหยิบวัสดุงาช้างอันหนึ่งขึ้นมา มันแกะสลักอย่างสวยงาม ผิวของมันเย็นเนียน สีขาวของมันหมองเจือสีเหลือง แสดงว่าได้ผ่านการใช้มาหลายมือแล้ว เมื่อเธอปรารถนาจะเล่นรัก ภรรยาอุปทูตก็ห้าม

"อย่าไปยุ่งกับของพื้น ๆ" เธอหยิบวัสดุงาช้าง ทรงแปลก ยาวรีเหมือนไข่มน มาอวด เอ็มมานูแอบมองอย่างสงสัย เพราะไม่มีที่จับยึด

"ชิ้นนี้พิเศษ มันถูกออกแบบออกมาเพื่อสอดอยู่ภายใน...เธอเห็นไหม นี่มีโพรงบรรจุปรอทเอาไว้ มันจะกลิ้งตัวไปมา มันจะพลิกพริ้วเคลื่อนไหวทุกนาที เธอคิดออกไหมมันจะแสบสันต์ขนาดไหน..ยามคุณเคลื่อนกาย"

"แหม ขอฉันลองนะ"

"อย่าเพิ่ง ดูอันนี้ซิเธอ"

เอ็มมานูแอลไม่สู้สนใจนัก เธอดูมันเหมือนโลหะแท่งยาวแวววาวที่ด้านปลายของมันมีสายไฟและเต้าเสียบเพื่อใช้กับไฟบ้าน

"อะไรนี่ เครื่องทำรักด้วยไฟฟ้าหรือ?"

"ใช่ เครื่องนวดไฟฟ้าแบบสั่นสะเทือน"

"นี่เธอ ดูอันนี้ดีกว่า" อาเรียนยื่นสิ่งคล้ายเครื่องเพศชายที่สุดมาให้เธอดู เอ็มมานูแอลใจเต้นแรง มันเหมือนกับตัดออกมาจากชายจริง ๆ เนียนแน่นและกรุ่นไอมือ รอบขั้นละเส้นเลือดดูเหมือนของจริงเป็นที่สุด พบเธอจับต้องมันเขม็งขยายตัวชูชันจนเธอตกใจ ปล่อยมันหลุดจากมือ

"โอย..น่ากลัวจัง มันเหมือนผีหลอก นี่ผีให้เธอมาหรือ?"

อาเรียนหัวเราะ หยิบวัสดุจำลอง นั้นขึ้นมาจากพื้น

"นี่แหละยอดวิเศษละ เธอไม่ต้องทำอะไรเลย มันจะทำหน้าที่ให้เบ็ดเสร็จ มันสามารถเร่งเร้าได้ทุกการเข้าออก หดตัวลงหรือเพิ่มขยายขนาดขึ้น มันสามารถรู้อารมณ์ของเธอว่าให้สัมผัสลึกแค่ไหน มันจะทำให้เธอสั่นสะท้านเจียนคลั่งเชียวหล่ะ เมื่อมันบริการให้ เธอจะสุดเสียวทั่วไขสันหลัง รับรองว่าไม่มีขุนศึกคนไหนในโลกบริการเธอได้เท่ามัน มันสามารถรู้ว่าเธอถึงจุดหมายหรือยัง เมื่อเธอสมรักมันก็จะพุ่งน้ำพุสวรรค์เข้าโลมไล้เธอด้วย"

"เธอพูดตลกกับฉันหรือ?"

"ฉันพูดจริง ๆ มันมีระบบอีเล็คโทรนิคสมบูรณ์แบบ ที่คำนวณเพื่องานนี้โดยเฉพาะ" อาเรียนอธิบาย

"ไว้ว่างฉันจะพาเธอไปที่บ้านเพื่อนฉันคนหนึ่ง เธอจะเห็นสิ่งพิสดารมากกว่านี้หลายเท่า เมื่อเทียบกับที่ฉันมี ของเหล่านี้ก็คล้ายของสำหรับเด็กเล่นเชียวแหละ"

อาเรียนหยิบวัสดุขึ้นมาอีกชิ้น มันเป็นรูปจำลองเพศชายทรงแปลก คือมีสองหัวบนตัวเดียวกัน ด้านท้ายของมันมียางสองอันผูกมัดติดกัน สามารถปรับบิดให้กระชับไม่หลุดเลื่อน

เธอ ฝังด้านหนึ่งเข้าร่างเอ็มมานูแอล แล้วพลิกอีกส่วนหนึ่งเข้าสู่ร่างเธอ ทั้งสองอ่อนระทวยร่างเข้าแนบแน่น

ต่างหื่นหอมดื่มด่ำความรักให้กันและกัน ต่างมีความรู้สึกอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้กระทำหน้าที่เพศชาย พวงสร้อยกับโคกเนื้อเสียดสีกันถี่กระชั้น แล้วต่างก็ร้องกรีดด้วยความสุขสันต์ร้าวรานใจ กามสวาทเพียงไฟฟ่อนโหมกระหน่ำหนัก ต่างทำหน้าที่เป็นชายให้แก่กัน หนักหน่วงขึ้นทุกวินาที

อาเรียนแกะมือของเอ็มมานูแอลที่รัดตัวเธอแน่นออก โอบร่างเธอไว้กดลงไปแผ่กับพื้นฟูก อารมณ์ของเอ็มมานูแอลยากที่จะปะติดปะต่อถูก เหมือนถูกกระชั้นจากห้วงคิดหนึ่งไปยังอีกห้วงหนึ่ง จากความรู้สึกพุ่งสู่จุดสูงสุด ล่วงพ้นขึ้นสูงยิ่งกว่าไปยังอีกจุดหนึ่ง เธอสะบัดหน้า หูอื้อ ตาพร่าด้วยน้ำตากลบบัง ทั้งคู่ลืมตนสิ้นว่ากำลังอยู่ที่ไหน ซมซานหลับไหลไปด้วยกันจนค่ำ ทั้งที่กายยังกระหวัดเกาะเกี่ยวรัดรึงกันแนบแน่น ไหล่หลังของอาเรียนมีรอยข่วนเลือดซิบจากฝีมือเอ็มมานูแอล..

กิลเบิร์ตกลับมา เขายิ้มกว้าง ชะงักความคิดที่จะแยกร่างทั้งสองออก และค่อยย่องออกจากห้องนั้นอย่างเงียบเชียบ...

"กิลเบอร์ตคะ อาเรียนมีคู่รักกี่คน"

"มากมาย นับไม่ถ้วน"

"เธอเริ่มต้นเมื่อไหร่?"

"ก่อนที่ได้พบผมอีก เธอชอบหาคู่รักเพื่อความสนุก ผมก็เลยสอนให้เธอรู้จักมอบความสนุกให้คนอื่น แทนการได้สนุกฝ่ายเดียว"

"มาเรียนจ๊ะ เธอเสียพรหมจารีย์อย่างไร?"

"ตอนนั้น ฉันหมั้นกับโรเบิร์ตแล้ว...ฉันมีความรู้สึกว่าหลงรักเขาแทบคลั่ง ส่วนเขาพยายามยัดเยียดฉันให้เพื่อนเขา ฉันปวดร้าวใจมาก คิดว่าทำไมกิลเบิร์ตทำอย่างนี้ ตอนหลังฉันจึงจับได้ว่าเขาชอบวาดมโนภาพเพื่อนกับฉันจะทำอะไรกันบ้าง แต่เพื่อนของ

เขาที่มน่าดูจนนานวันต่อมา เพื่อนทั้งสองของเขาที่กิลเบิร์ตชอบวานให้ไปส่งฉันกลับบ้าน หลังอาหารค่ำที่บ้านเขาบ่อย ๆ ค่อยกล้าขึ้น ฉันรู้จักนึกฝันและแสร้งเสียดขากับเขา เขาถลำวางมือไว้บนอกฉัน เมื่อฉันแกล้งเฉย มือเขาก็คืบเข้ามาในเสื้อประคองเต้าและโลมไล้เล่น

ฉัน **แกล้งเปิดกระโปรงขึ้นมาถึงเอว**

เขาก็เลยเปลี่ยนมาด้านล่างแทน แหม..บอกไม่ถูกหรอกตอนนั้น ใจคอมันอื้อไปหมด ในที่สุดเราก็จะแวะไปใต้ร่มไม้ ทั้งคู่เอาเสื้อผ้าของเขาปูลาดพื้นและผลัดกันได้ฉันตรงนั้นเอง เราอยู่ด้วยกันที่นั่นจนรุ่งเช้า ทั้งหนาวทั้งเปรอะละอองดิน เหงื่อและคราบรักเลอะร่างเราหมด แต่เราก็หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน"

เอ็มมานูแอล นอนคว่ำหน้ายันร่างด้วยศอก ฟังอย่างสนใจ

"ต่อมาฉันก็แต่งงานกับกิลเบิร์ต ฉันกับเพื่อนเขา ปิดกิลเบิร์ตเงียบเชียว และเราก็ไม่ทราบว่าเป็นความปรารถนาของเขาตั้งแต่แรก ฉันเป็นหนี้สามีอย่างมากเรื่องเหล่านี้ เขาเป็นผู้สอนฉันให้รู้สึกลึกซึ้งกับคำว่า "มิตรภาพ" มากขึ้น และสอนให้รู้จักแสวงหาความสุขอิสระเสรีที่สุด ด้วยการแบ่งปันความสุขให้เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกคนอื่น ๆ พร้อมกันด้วย"

เสียงของอาเรียนเลื่อนลอยเหมือนอยู่ในภวังค์

"กิลเบิร์ต คือ ชายคนแรกของฉัน เขาเป็นคนรักและเพื่อนแท้ ทั้งเป็นเพื่อนที่ดีกว่าทุกคนตั้งแต่ฉันรู้จักมีเพื่อนมา ในเรื่องรัก

ไม่ว่าฉันจะเปลือยร่างอยู่กับใคร ฉันก็จะแยกแยะ ได้เสมอว่าระหว่างเพื่อนที่เปลือยอยู่ด้วยกันกับคู่รักที่เปลือยอยู่ด้วย ฉันรักและเป็นหนี้บุญคุณเขาคนเดียว

สำหรับเธอ เธอคือเอ็มมานูแอล สำหรับฉัน

มีสิ่งหนึ่งที่ฉันปรารถนาบอกเธออย่างยิ่ง ในคืนนี้คือ เธอคงรู้นะคะว่าเธอเป็น "เพื่อนแท้" หรือเป็นเพียง "คู่รัก" ของฉัน

"แหมดีจริง... นึกว่าเธอถูกลักพาตัวไปเสียแล้ว" แอนนามาเรียพูดพลางเลื่อนตัวลงจากรถ หิ้วเครื่องมือวาดรูปพร้อมกรอบผ้าใบออกมาด้วย

"ฉันก็นึกว่าเธอหายสาบสูญไปเหมือนกัน" เอ็มมานูแอลตอบ

"เราจะไปที่ไหนกันดีคะ" เอ็มมานูแอลชี้มือ

"ไปที่ระเบียงชั้นบนกันดีกว่า"

ระหว่างทางเดิน เธอแวะหยิบขนมขบเคี้ยว พร้อมร้องสั่งเอื้อยสาวใช้ให้ทำน้ำส้มคั้นให้

"เอ..เท่าที่ฉันดูคุณ ไม่เป็นเป็นสาวเจ้าเล่ห์เหมือนคำลือกันเลย"

แอนนา มาเรีย พูดเสียงรื่นเริงขณะวางมือแตะไหล่ให้เอ็มมานูแอลนั่งลงบนเบาะนุ่ม

"มองหน้าฉันซิคะ" แอนนา แตะคางเอ็มมานูแอลให้เงยหน้าขึ้น เธอประสานตากับแอนนา ด้วยหัวใจเต้นโครมคราม แอนนาจัดการเตรียมตั้งขาหยั่งเตี้ยจัดกรอบผ้าใบเพื่อเตรียมเขียนรูป

"แหมพื้นผ้าแค่นี้ จะใส่ตัวฉันลงไปพอหรือ?"

แอนนา มาเรีย หัวเราะไม่ตอบคำ

"ต้องเปลื้องผ้าด้วยไหม?"

"ไม่ต้องค่ะ ฉันเพียงจะเขียนดวงตาคุณเท่านั้น"

"แหม..แต่ฉันโพสท่าไม่เก่ง"

"ปล่อยตัวให้เป็นธรรมชาติ...เออ ระหว่างก่อนเขียนนี่ ลองเล่าเรื่องผจญภัยของคุณให้ฉันฟังบ้างซิ อย่างเช่นเรื่องคุณไปอยู่กับอาเรียนให้ฟังก็ได้"

"เรื่องไม่เป็นเรื่องไร้สาระอย่างนี้ คุณฟังได้หรือ?"

"อ๊ะ...ทำไมคิดว่าฉันไม่อยากฟังล่ะคะ บางทีเรื่องเหล่านี้ทำให้ฉันรู้จักเธอดียิ่งขึ้นก็ได้"

"เพื่อการเขียนภาพของคุณหรือ?"

"ค่ะ มันอาจช่วยให้ภาพสวยกว่าคิด ใครจะไปรู้?"

เอ็มมานูแอล ครุ่นคิดจะพูดเรื่องใดดี ที่จะทำให้แอนนาตกใจ

เธอถอนหายใจยาว ท่าทางเศร้าสร้อยอย่างแท้จริง น่าสงสารเธอที่ไม่สมหวัง...แอนนาเริ่มต้นเขียนภาพอย่างเอาจริงเอาจัง ลากเส้นสีเทาร่างโครงภาพ เอ็มมานูแอลชักผิดหวังที่ไม่ได้รับความสนใจ

"ขอดูบ้างได้ไหม?"

"อย่าเพิ่งเลยค่ะ เพิ่งเริ่มเอาไว้ให้ใกล้เสร็จก่อน"

"เมื่อไหร่ล่ะคะ"

"หากไม่เร่ง ฉันขอเวลาสี่ห้าวันค่ะ คุณบอกไม่มีอะไรจะทำมากใช่ไหม?"

"ฉันไม่ได้ว่าอย่างงั้น เพราะมีเรื่องดี ๆ ที่จะทำได้เยอะแยะไป"

"มัน เป็นสัปดาห์ที่แสนเศร้า...อันที่จริงฉันน่าใช้เวลามาใช้เธอเขียนรูปจะดีกว่า"

แอนนา ทำท่าทางแปลกใจ

"คิดดูซิ...ฉันเพิ่งแน่ใจเมื่อวานนี้เอง ว่าฉันไม่ได้ท้องเหมือนที่คิดไว้" แอนนาแทบจะหัวเราะก๊ากออกมา

"ตลอดสี่วันที่ผ่านมา ฉันคิดว่าจะมีโอกาสเป็นแม่คนแน่ ๆ ประจำเดือนฉันขาด แต่มันกลับมา คงเป็นเพราะอากาศหรืออารมณ์ที่ผ่านทำให้มันไม่มา"

"น่าจะเป็นโชคของคุณมากกว่านะคะ"

"โชค..ทำไมรึ? ฉันอยากมีท้องมากกว่า"

"ท้องโดยไม่รู้ว่าใครเป็นพ่อเด็กหรือคะ?"

"ถึงไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่ฉันก็ได้เป็นแม่นะคะ"

เอ็มมานูแอลแย้ง มาเรีย ไม่ต่อคำ เพราะทราบดีว่าเอ็มมานูแอลหมายตัว เรื่องรักใคร่ที่เธออยากจะทำ

"จังเขาพูดถึงเรื่องเธออย่างไรบ้าง? ที่ปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวตั้งหลายคืน"

"เขาไม่ว่าอะไร เขามีความสุข เมื่อรู้ว่าฉันมีความสุข เขาบอกฉันอย่างนี้"

"แล้วคุณไม่เสียใจหรือ ที่ปล่อยเขาเดียวดายขณะคุณมีสุขอยู่"

"เขาไม่ได้อยู่เดียวดายหรอกจ้ะ คนสวย ฉันคิดถึงเขาตลอดเวลา"

ตาของเอ็มมานูแอลมีประกายเจิดจ้า เมื่อพูดถึงสามี

"ฉันไม่ได้ทอดทิ้งเขาไปนานเลย เธอก็รู้ดี เขาเองก็เพิ่งกลับจากเขื่อนยันฮีไม่ถึงสี่วัน เขาไม่มีฉันแค่สองคืนเท่านั้น"

"ถ้าในสองคืนนั้น เขาคว้าหญิงอื่นมานอนด้วย เธอจะรู้สึกอย่างไร?"

เอ็มมานูแอลนึกขำให้คำถามไร้เดียงสาของมาเรีย

"ฉันก็ดีใจเท่านั้นน่ะซี จะมีอะไรอื่น"

"ผู้หญิงเรา ควรซื่อสัตย์กับสามีนะ" แอนนา มาเรียพยายามเน้นเสียงให้ดูจริงจังเพื่อเตือนเธอ "ทำไมเธอไม่คิดบ้างว่าเขาอาจปวดร้าว ในการที่คุณนอกใจเขา?"

"เขาไม่ใช่คนอ่อนแอ ขี้อิจฉาหรอกจ้ะ จังรักฉันเท่ากับเชื่อมั่นในรักของฉัน" มาเรียไม่ต่อคำเธอจมอยู่กับงานได้ครู่ใหญ่จึงพูดต่อในเรื่องนี้อีก

"จังเคยยุให้คุณนอนกับชายอื่นบ้างไหม?"

"ไม่ค่ะ เขาไม่เคย เขาเพียงอนุญาตเท่านั้น แหมแต่ถ้าเขาให้เพื่อนของเขายืมเมียได้ อย่างกิลเบิร์ตก็เยี่ยมนะคะ"

"น่าเกลียดออก"

"เอาอีกแล้ว เธอนี่ชอบปอดอยู่เรื่อยเชียว"

"เอ็มมานูแอลคะ คุณยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ไม่ใช่หรือ ทำไมจึงเห็นผิดเป็นชอบกับเรื่องแลกเปลี่ยนสามีภรรยา มันไม่ใช่ของใช้สาธารณะนะ"

ของสารธารณะ... ไม่ใช่หรอก คนสวย เธอใช้คำพูดผิด เราไม่ใช่เอาร่างกายของเรามาแลกกับอะไรเลย และถึงจะเป็นของที่ใช้ร่วมกัน ก็ไม่เห็นเสียหายอะไร ฉันน่ะชอบถูกใช้เสียด้วย ซิคะ" เธอย้ำประชดประชัน

"จริงอยู่ การให้คนอื่นยืมหรือครองร่างคนรัก อาจจะทำให้หึงหวงรู้สึกถือสิทธิ์ตนบ้าง นั่นเป็นลักษณะของสามีที่อ่อนแอ และเขาไม่รู้หรอกว่า เขาขาดอะไรไปบ้างในการหวงภรรยาเพื่อตนคนเดียว"

"งั้นทำไมคุณไม่บอกให้จังให้คุณกับคนอื่นแบบอาเรียน"

เอ็มมานูแอลรู้สึกดีใจที่ แอนนา มาเรีย สนใจเรื่องเหล่านี้

"อาเรีย ให้ตัวเธอกับผู้ชายที่สามีเสียให้ใช่ไหม?"

"ไม่ เธอมีอิสระเลือกด้วยตัวเองด้วย"

"ถ้าอย่างนั้น เธอก็ผิดนะเอ็มมานูแอล มาเรียให้ตัวเธอยืมแก่สามี เท่ากับเขาละเมิดสิทธิจัง เธอจะทำตัวเป็นผู้หญิงเสรีไม่ได้หรอก เธอมีสามีแล้ว ควรที่เธอจะเคารพให้เกียรติสามี"

แอนนา มาเรีย ทำท่าทีภูมิใจในความคิดของตน

"และคุณยิ่งผิดมากกว่า มาเรีย เพราะคุณนอกใจเขาโดยปิดบังไม่ให้จังรู้เรื่องด้วย"

"ฉันไม่จำเป็นต้องเล่าขยายสิ่งเป็นจริง จังเขารู้เรื่องนี้ดีโดยฉันไม่ต้องเล่าแล้ว สิ่งที่สร้างความรักให้สดชื่น ให้ยั่งยืนนาน มีหลายหนทางนะจ๊ะ...ที่รัก ชีวิตคู่ไม่ใช่เรื่องทฤษฎีอย่างที่คุณถนัดอย่างเดียว ชีวิตคู่ต้องมีการรู้จักรัก รู้จักสนองอารมณ์รักของอีกฝ่ายให้ดีที่สุดด้วย"

"ฉันฟังไม่เข้าใจ"

"เธอจะไปรู้อะไร ก็เพราะเธอยังงมอยู่กับเรื่องผิด ๆ การร่วมรักบ่อยครั้งของฉัน ทำให้ฉันเชี่ยวชาญการตอบสนองรัก มอบสุขให้เขามากขึ้น"

"คุณหมายความว่า ชีวิตสมรสจะดีได้อยู่ที่การหาวิธีการแสดงความรักมอบให้แก่กันหรือคะ?"

"คงไม่ใช่อย่างเดียว ฉันหมายถึงการพัฒนาความรัก ไม่ใช่เป็นเรื่องกายอย่างเดียว มันต้องใช้สติปัญญาด้วย ฉันได้รับรู้ถึงคู่ที่ซ่อนเร้นความผิดหวังในชีวิตรัก

คนที่ทรมานคนรักโดยที่ตนเองไม่รู้ตัว ความรักไม่ใช่การสืบพันธุ์อย่างเดียว ไม่ใช่หน้าที่ต้องทำ มันเป็นสิ่งหย่อนคลายให้กับชีวิต มันมีคุณวิเศษอนันต์ ก่อนที่ฉันจะแต่งง...นั้น ฉันได้เรียนรู้หมดแล้วว่า สิทธิอันพึงมีของคู่ผัวตัวเมียที่แท้จริงควรมีอะไรบ้าง"

"แต่สามีทุกคนต้องการความบริสุทธิ์นะคะ"

"ใช่ โลกนี้ยังมีคนต้องการสิ่งนี้มากอยู่ เจ้าความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา...แต่มันควรจะยุติธรรมกว่านี้ ผู้หญิงน่าจะมีรสนิยมความรักที่เป็นตัวของตัวเองได้ มันเป็นศิลปของชีวิตอย่างน้อยเธอก็ควรได้เรียนรู้ประสบการณ์บางอย่างก่อนคืนแต่งงานบ้าง เพราะผู้หญิงที่ได้มีโอกาสท่องเที่ยว ย่อมเห็นโลกกว้างและปรับตัวได้ดีกว่าผู้หญิงที่กินแต่เรื่องความจงรักภักดีถ่ายเดียว"

"เธอคิดว่า ผู้หญิงที่ยึดมั่นคุณธรรมจรรยา เป็นคนน่าเบื่อหน่ายหรือ?"

"ฉันไม่ได้ว่าเธอเหล่านั้นผิด แต่ชีวิตสมรสที่สามารถจะแสวงหาความสดชื่นแปลกใหม่ได้ มันทำให้การตอบสนอง

อารมณ์ได้วิเศษมากกว่า การจากกันบ้างก็ทำให้ไม่จำเจและเพิ่มความมีชีวิตชีวา"

"เธอเลือกพูดแต่สิ่งดีเพื่อประโยชน์เธอ เรื่องความรักในชีวิตสมรสต้องพังพินาศไปเพราะเรื่องเหล่านี้เธอไม่เห็นพูด"

"มันไม่มีประโยชน์ เหมือนคนที่ร่ำไห้เสียดายนมที่หกไปหมดแล้ว มันเป็นความผิดของการเห็นแก่ตัว"

"งั้น ความรักที่หญิงอื่นรักหวงแหนสามีเขา คุณว่าไร้ค่าหรือ?"

"ฉันไม่สนใจปัญหาโง่เง่าอย่างนั้นหรอก ฉันนั้นได้ศึกษามาแล้วถึงบางยุคสมัยคนโบราณ ที่เห็นแก่ตัวโดยจัดกรรมพิธีตัดก้อนเนื้อส่วนสำคัญของเพศหญิง เพื่อให้เธอไม่มีความสุขทางเพศ จริงอยู่วัฒนธรรมยุคปัจจุบันดูผิวเผินก็ไม่โหดร้ายเท่านั้น แต่มันก็ไม่ผิดอะไรทางด้านความเป็นจริง เพียงแต่ซ่อนเงื่อนงำ เปลี่ยนรูปแบบให้ลึกลับมากกว่าเท่านั้นเอง"

"หวังว่าคุณคงไม่หลงทึกทักว่าสามีคุณคิดเช่นเดียวกับคุณ เขาจะเต็มใจรี กับเด็กที่ไม่ใช่ลูกของเขาแท้จริง?"

"ฉันมั่นใจในจัง คุณต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ ถึงคำว่า "มนุษย์" นะ เขาไม่ใช่พืชพันธุ์สิ่งอื่น ฉันแน่ใจและไม่สงสัยเลยว่าจังจะไม่คิดเช่นฉัน เรารู้ค่าความเป็น "คน"ดี เราไม่น่าห่วงปัญหานี้ เราควรห่วงปัญหา ว่าเขาควรได้รับโอกาสที่ดีในการอยู่ในโลก หากเขาไม่ฉลาดและมีอิสระทางใจแล้ว เขาต้องลำบากอย่างยิ่ง" แอนนา มาเรีย นิ่งครุ่นคิด เธอจ้องหน้าเอ็มมานูแอลก่อนโต้ปัญหาต่อ

"คุณจะยอมให้ลูกเป็นคนอย่างคุณไหม?"

"ใช่ ฉันจะไม่ให้เขาล้าหลังเหมือนมนุษย์เมื่อ 1,000 ปีเด็ดขาด"

"คุณจะสอนเขาอย่างไรในเรื่องความรัก?"

"รักคือรัก ไม่มีคำจำกัดอื่น ไม่ต้องอธิบายมาก"

"เธอหมายถึง รักลูกเหมือนรักจังหรือ?"

"เป็นความรักเหมือนกัน ในความหมายปรารถนาสิ่งดีให้"

"จะเป็นไปได้อย่างไร คุณนอกใจเขานี่คือความปรารถนาดีหรือ?"

"ทัศนะคุณกับฉันคนละทางกัน"

เอ็มมานูแอล ฉันจะไม่ยกธรรมะของพระเจ้าเป็นข้ออ้างกับคุณ แต่จะพูดถึงกฎของธรรมชาติ เธอยอมรับกฎธรรมชาติไหม?"

"ตราบใดที่นั่นยังอยู่กับแรงดึงดูดของโลก ฉันยอมรับถึงกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ยอมรับสภาพความเป็นจริง เกิดแก่เจ็บตาย

ฉันไม่เคยคิดเปลี่ยนหรือเอาชนะธรรมชาติ แต่ฉันก็ไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์อ้างธรรมชาติให้ทำในสิ่งฝืนธรรมชาติ"

"ธรรมชาติมีบ้างไหม ที่ทำให้คนเรารักกันโดยไม่ต้องสัมผัสกัน"

"ระวังเธอจะสร้างกฎเกณฑ์ของธรรมชาติขึ้นมาเองนะ แอนนา"

เอ็มมานูแอลเหยียดกายของตามยาวของเก้าอี้ แล้วหาวยาวอย่างไม่ปิดบัง เรื่องพูดคุยกันทำให้เธอรู้สึกเบื่อหน่าย แต่เธอก็กลับพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง เต็มไปด้วยอารมณ์

"รักโดยไม่ต้องสัมผัส หรือการสัมผัสไม่จำเป็นต้องเป็นรัก...เชอะ...สองพันปีมาแล้วมั้ง ที่คริสเตียนวนเวียนอยู่กับปัญหาเหล่านี้ อยู่กับอารมณ์ปรารถนาของแต่ละคน เหมือนแมลงเม่าบินรอบกองไฟ อันที่จริงไม่มีสิ่งใดผิด นอกจากความนึกคิดของคนเรานี่เอง ไม่มีใครฝืนเปลี่ยนความเป็นไปที่ควร

เป็นของโลกได้ แม้จะใช้ความเพียรพยายามอย่างไรก็ตาม สมัยหนึ่งพวกเขาพยายามเอาใบไม้ปิดแม้ภาพเปลือยของภาพปั้น เอาเครื่องแต่งกายไปบังคับชาวเกาะไม่ให้เปลือยเปล่า เขาบังคับพวกเราให้รู้สึกกลัวร่างกายของเราเอง บางคนบ้าคลั่งถึงกับเอาเข็มขัดกันชู้ไปใส่คู่นมของตน"

"ทำไมคุณไม่คิดด้านประโยชน์บ้าง"

"ประโยชน์อะไรกับการจำกัดสิทธิเสรีภาพคนอื่น วิญญาณและกายของคนทุกคนต้องการสร้างสุข ไม่ใช่เอาแต่มอมเมากันด้วยการสวดอ้อนวอนอย่างไม่มีสาระ"

"เชอะ! ก็วิญญาณของเธอ ไม่มีสิ่งอื่นใด นอกจากหิวหาความใคร่ โหยหาแต่สิ่งปลุกเร้าอารมณ์..."

"ก็ดีกว่าคนตามืดตาบอดกับเรื่องอารมณ์เร้าอยู่ดี เชอะ ขนาดเนื้อหนังของตนยังไม่รู้ค่า แล้วจะชี้ทางสว่างไสวให้กับชีวิตคนอื่นได้อย่างไร"

"เอ็มมานูแอลคะ ยิ่งฟังคำคุณยิ่งทำให้ฉันมืดมนยิ่งขึ้น ช่วยให้ฉันรู้จักคุณดีกว่านี้ซิคะ เผื่อฉันจะคล้อยตามทฤษฎีของคุณได้บ้าง"

"งั้นเรอะ อย่างงั้นรึ...มองฉันให้เต็มตาซิ แอนนา มาเรีย...ฉันนั้นเหมือนผีร้ายมากหรือ หน้าฉันเหมือนปีศาจอย่างที่ใจเธอคิดไหม ร่างกายนั้นน่าเกลียดน่าขยะแขยงมากไหม?"

เธอสลัดเสื้อสเวตเตอร์ออกจากร่าง อุ้งมือทั้งสองประคองเนินเต้ายกขึ้นอวด มันชูชันไปหาแอนนา มาเรีย ที่ยังทำหน้ายิ้มเยาะอยู่

"เขาพูดกันว่า ปีศาจชอบสร้างลวงตาให้ดูสวยงาม แต่ฉันไม่เชื่อหรอก ฉันเชื่อว่าพระเจ้าเท่านั้นสร้างสิ่งสวยงามได้แท้ประการเดียว"

"ผิดอีกแล้วจ้ะคนสวย" เอ็มมานูแอลลากเสียงเยาะเย้ยบ้าง "ความสวยงามเป็นผลผลิตแห่งมนุษย์ชาติต่างหาก"

แอนนา มาเรีย มองหน้าเอ็มมานูแอลอย่างไม่พอใจ เธอไม่โต้ตอบอะไร จัดการเก็บเครื่องมือ ปิดหลอดสี

"อ้าว วาดเสร็จแล้วหรือ?" นางแบบถาม

"พรุ่งนี้ค่อยทำต่อ"

เอ็มมานูแอล กระโจนลงจากเก้าอี้ ยื่นหน้าไปดูภาพ

"ยี้...ไม่เหมือนเลย..."

บ่ายวันเสาร์ จังพาภรรยาและคริสโตเฟอร์มาเล่นม้า

เอ็มมานูแอล ไม่สนใจเรื่องพรรค์นี้เธอเห็นอาเรียนเดินมากับคนแก่หน้าตาไม่น่าสนใจ เธอแทบไม่เชื่อสายตา เมื่อทั้งคู่พบกัน

"แฟนชั้นขอให้พาเพื่อนนักการทูตมาเที่ยว" เคาน์-เตอร์สาวออกตัวเรื่องคู่ควงรูปไม่หล่อ

"เธอมาทำอะไรที่นี่น่ะ"

"แฟนฉันพามาสอนวิธีเล่นม้า"

"ได้หรือเสีย"

"ได้ทุกเที่ยวเลย"

"แหม โชคดีจริง ๆ"

ทั้งคู่หัวเราะ เสียงประกาศดังกระหึ่มก้องมาโดยเครื่องกระจายเสียงเอ็มมานูแอลหมุนตัวมองหาที่มาของเสียงนั้น จังหวะหมุนตัวทำให้กระโปรงเหวี่ยงตัวพริ้วถึงต้นขา มองได้เห็นถึงแก้มก้นและตะโพกอวบมนได้ชัดเจน ก่อนมันคืนกลับที่เดิม สายตาผู้คนแถบนั้นจ้องมองกันละลานใจ

"สวยเช้งเลย" อาเรียนชม

"แน่ะ พ่อคริสโตเฟอร์แกจ้องเสียตาแทบออกจากเบ้า"

"เขาหลงฉันจ้ะ"

"แล้วเธอล่ะ"

"ฉันก็ว่า เขาน่ารักดี"

"บทรักบนเตียงเขาแจ๋วไหม?"

"ขออุบไว้บอกทีหลัง" เอ็มมานูแอลเปลี่ยนเรื่องพูด

"เออ..ฉันได้รับจดหมายจากมารีแอนน์แล้ว"

"เธอว่าไงบ้างล่ะ"

"เธอเล่าให้ฟังเรื่องทะเล สายลม ชายหาดแสนสวย กระแสคลื่นระริกไหว รอยจูบทะเลกับหาดทราย...แหมเธอเขียนยังกะบทกวีชมธรรมชาติเชียวหละ"

"คงไม่เล่าเรื่องแอบซ่อนอะไรกุ๊กกิ๊กบ้าง"

"ไม่รู้ซี แต่เธอลงชื่อแปลกนะ...เธอเขียนว่า"

"จากสาธุชนคุณพระแม่พรหมจรรย์แห่งโบสถ์กระสันสวาท ผู้นำขบวนการสตรีเพื่อทำรักให้ตนเอง"

"แหม..น่าสนุกจริง"

"เธอเล่าเรื่องบี ไปเยี่ยมเธอด้วย"

"บี..บีรี! นี่เธอ..รู้จักชื่อจริงบีไหม?"

"อ๋อ บีหรือ เธอชื่อ อาบีเกล อาร์โนลท์"

"อ-า-โ-น-ล-ท์ เรอะ...อย่าพูดเล่นนะสะกดอย่าง ไร?"

"ก็ อ..า..ร์..โ..น..ล..ท์ สะกดธรรมดา"

"เป็นไปได้รึ!" เอ็มมานูแอลท่าทางตะลึงงัน

"มีอะไรน่าแปลกหรือ?"

"ก็นั่น นามสกุลของฉันนี่"

"ฮี่โธ่ นึกว่าอะไร เธออาจมีญาติทางพ่ออพยพไปอยู่อเมริกาก็ได้นี่นา"

"ไม่น่าเชื่อ..."

"นี่ที่วังมาลีกาท บีไม่ได้ไปงาน เธอคิดถึงเขามากไปเลยนึกฝันไปเอง"

"งั้นพี่ชายเขาในงาน ฉันก็ฝันด้วยซิ?"

"นั้นของจริง" อาเรียนพูดด้วยท่าทีแปลก

"แต่ก่อนวันงานวังมาลีกาท เขาเหมือนภาพฝัน"

"คืนนั้น เขาได้กับเธอหรือเปล่า?"

"ฮะ อย่างลุ่มหลงทีเดียวหละ"

"กับฉันก็เหมือนกัน"

"อ้า..ไชโย เราทั้งสองโชคดีแท้เทียว"

"ทำไมจะต้องเป็นเรื่องโชคดี?"

"เพราะเขาไม่เคยสนใจคนอื่น นอกจากน้องสาวเขา"

"เอ..น้องสาว...เธอคงหมายถึง...."

"ก็เรื่องนั้นแหละ"

"จริงหรือ?"

"โธ่ รักจนแทบคลั่งเลยหละ"

"อะไรกัน...หมายความว่า...เธอ...เธอนั้นเป็น...ของเขา"

"ถามอะไรโง่ ๆ อย่างนั้น นี่เธอไม่รู้เรื่องเลยหรือ เรื่องนี้เขาพูดกันแซดไปหมดแล้ว ไม่เคิล กับ อาบีเกล, อาบี เกล กับไมเคิลก็เหมือนเรื่อง ดาฟนิส กับเชอเล่อ เหมือนคลีโอพัตรา กับพี่ชายของเธอนั่นแหละ บีไม่ได้บอกเธอหรือ?"

เอ็มมานูแอลไม่ตอบ รู้สึกสมองมึนงงไปหมด เผลอพูดแผ่วเบาด้วยเสียงตะกุกตะกัก

"รักกัน"

"ทำไม เกิดรู้สึกละอายต่อบาปแทนคู่นั้นเข้าให้หรือไง?"

"เปล่า...เปล่าหรอก"

"จำไวนะ เค้าว่าการมีเพศสัมพันธ์แบบนี้ ทำให้เกิดความรักสัมพันธ์ในครอบครัวแน่นแฟ้นขึ้น ทำให้พลเมืองอุทิศชีวิตเพื่อประเทศชาติมากยิ่งขึ้น"

เอ็มมานูแอล ฝืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

"นี่เขาจะอยู่ที่นี่กันอีกอย่างน้อยสองชั่วโมง" อาเรียนพูด

"เขาต้องคอยดูไอ้พวกสี่ขาเพื่อนเขาวิ่งแข่งกัน เธอชอบดูมันไหม?"

"ก็อย่างงั้นอย่างงั้นแหละ"

"ตกลงแยกกันก่อนนะ จะไปหาพ่อม้าพันธุ์ดี ๆ ดีกว่ามายืนคอยดูเจ้าสี่ขา แล้วเจอกันใหม่ โชคดีจ้ะ"

เอ็มมานูแอลเดินมาหาสามี บอกเขาว่าจะไปเดินเที่ยว จะกลับมาให้ทันม้าเที่ยวสุดท้าย

"ตามใจ...หากไม่เจอเราที่นี่ก็ไปหาที่บาร์จะรอที่นั่น"

เธอเดินออกจากอัฒจันทร์ไปทางสนามเทนนิสและสระว่ายน้ำ ท่าทางเธอร่าเริงและมีแววตื่นเต้น ยามใดเธอเดินอยู่กลางแสงแดดจ้า

ร่างเธอเหมือนเปลือยอยู่กลางผ้าเบาบางของชุดกระโปรงแบบซานตุง เธอปลดกระดุมด้านบนออก ทรวงอกแทบจะโผล่ล้นออกมา ผู้คนที่เดินสวนทางเธอแทบไม่เชื่อสายตาในสิ่งที่เขาได้เห็น เขาเหล่านั้นมีความรู้สึกได้เห็นผู้หญิงที่สวยที่สุดคนหนึ่ง แว่บผ่านหน้าเขาไปด้วยลักษณะเกือบเปลือยกายหรือเปลือยกายเขาไม่แน่ใจ

เธอพึงใจและตื่นเต้นในอากัปกิริยาของคนเหล่านั้นยิ่ง อย่างไม่รีรอเธอปลดกระดุมด้านล่างชายกระโปรงเปิดขึ้นมาจนเห็นต้นขา อวดผิวสีทองเนียนละเอียดราวทอด้วยเส้นไหมชั้นเยี่ยม เธอชื่นชมกับขาเรียวแข็งแรงของตน ชื่นชมกับทรวงอกอีกด้วย...เธอรู้ดีว่าร่างนี้งามเซ็กซี่อย่างที่สุด...อารมณ์ชุ่มฉ่ำพุ่งซ่านทั่วร่าง เธออยากร่วมรัก...

เธอเล่นตาให้ท่ากับผู้ชายซึ่งพึงใจ แต่กว่าผู้ชายที่ผ่านไปนั้นจะได้สติเธอก็ผ่านไปไกลแล้ว ไม่มีชายใดกล้าพอที่จะตามเพื่อจะหิ้วเธอ

ราวกับโลกนี้เป็นของเธอ มันมีแต่ความสุขใจ ทำให้เธอฮัมเพลงออกมาอย่างครื้นเครง คนกลุ่มใหญ่ที่สวนทางมาหยุดชะงักยิ้มต้อนรับเธออย่างสนใจยิ่ง แต่ขาเปลือยของเธอไม่ได้หยุดนิ่ง มันยังก้าวไปข้างหน้าด้วยท่วงทำนองระเริงใจ เธอรู้สึกคึกคักจนเปลี่ยนเป็นวิ่งเหยาะ ๆ

โบดีเร็ค

ฉันมีความสุขเหลือเกิน ฉันไม่มีทุกข์ทั้งปวง สิ่งกังวลทั้งหลายผ่านพ้นไปหมดสิ้น ความรู้สึกผิดหวัง เคยเสียใจเมื่อวัยเด็กผ่านพ้นไปแล้ว ฉันรู้จักรักดีแล้ว รู้วิธีมีรักได้อย่างไร...

เธอเดินผ่านเข้ามาในลานจอดรถจอดรถกว้างใหญ่ ซึ่งแน่นขนัดด้วยรถมากมายหลายชนิด มีหลากสี หลายขนาด เลือกเอาสักคันดีไหม เอาคันไหนดีเอ่ย?...เธอคิดอย่างเบิกบานใจ

เธอเดินผ่านรถอเมริกันคันใหญ่สีชมพูอ่อนตัดเส้นด้วยสีน้ำเงินเข้ม, นั่นรถอิตาลีสีประกายเพลิง...รถสีขาวนี่คันเตี้ยยังกับให้คนแคระขับ...เธอต้องใจรถอังกฤษ ทรงปราดเปรียวสีขาวสง่าราวงาช้าง เธอเผลอตัวลูบไล้หน้ารถนั้นเล่นอย่างรักใคร่ ขณะที่เจ้าของรถนั่งจ้องตาเขม็งอยู่

"คุณชอบหรือครับ?" เสียงพูดภาษาอังกฤษทักทายเธอ

เอ็มมานูแอล ชะงัก หันไปทางเจ้าของเสียง เขาเป็นหนุ่มหน้าตาดี ท่าทางร่าเริง นั่งอยู่หลังพวงมาลัย ทรงผมสั้น ผิวพรรณดลอดที่ท่าเป็นคนสะอาด ตาสีฟ้าเขาแวววเป็นประกายแจ่มใส

เอ็มมานูแอลลอบสังเกตอย่างสนใจ

"ไม่ลองนั่งหรือครับ?" หนุ่มผู้นั้นทักทายขึ้นอีก ด้วยภาษาอังกฤษเช่นเดิม เขาตบเบาะอ่อนนุ่มเบา ๆ เป็นการชวนเชิญ หน้าตาเขาหล่อดีจัง...เขาน่าจะรู้ว่าฉันต่างหากที่จะเป็นผู้ชวน ไม่ใช่เขา

เธอยืนเหยียบขอบประตูรถ ชายกระโปรงเธอเลื่อนไปกองที่ต้นขาเย้ายวนตายิ่ง เจ้าหนุ่มจ้องตาเป็นมัน แลบลิ้นกวาดความชุ่มชื่นให้ริมฝีปากที่แห้งผาก ก่อนพูดต่อ

"คุณงามเลิศน่ารักยังกับตุ๊กตา"

เขาชี้ชวนเธอนั่งยังเบาะว่างข้างกาย

"ขึ้นมานั่งซิ แม่สาวน้อย!"

เอ็มมานูแอลก้าวขาเข้ามาเพื่อนั่ง เธอเบี่ยงตะโพกเข้าไปพร้อมกับชายกระโปรงที่เลิกขึ้นไปเกือบถึงบั้นเอว อวดขาสวยโล่งเกือบตลอด และเหลียวดูทีท่าของหนุ่มรูปหล่อนั้นได้จังหวะพอดีกับชายเจ้าของรถที่โน้มตัวเข้ามาจูบแก้มเธอดังฟอด แล้วกวาดริมฝีปากประกบจูบ เธอเบียดกายแนบชิดเขา แล้วแปลกใจว่าทำไมเขาไม่เคล้าคลึงทำอะไรมากกว่าจูบ เพราะเขาถอนตัวออก

ฉับพลันเขาก็สตาร์ทเครื่อง เคลื่อนรถออกจากลานจอดรถกว้างใหญ่นั้นเข้าสู่เส้นทางในเมือง ขับตะบึงออกไปบริเวณชานเมือง เลยออกไปจนถึงแถบทุ่งนามีรวงข้าวชูไสวกลิ่นดินชื้นโชยมา เธอเอนศีรษะพิงไว้ที่บ่าของเขา มองเห็นควายในท้องนาเบิ่งตามองรถสีขาวคันนี้อยู่ด้วยทีท่าแปลกใจ เขาขับรถด้วยมือเพียงข้างเดียว มือที่เหลือคลึงเล่นบนร่างเธอ เขาไม่ยักล้วงเข้าไปในเสื้อ หรือแถบต้นขาที่เธอจงใจเสียดสีเข่าและโคนขาเขาอยู่

บ่อยครั้งที่เอ็มมานูแอลมองเห็นที่เหมาะตา เป็นละเมาะไม้มิดชิดและต้นมะขามใหญ่ เธอชี้มือและตะโกนบอกเขา

"ที่นั่นก็ได้นี่"

แต่เขาไม่ยอมหยุด ยังแล่นรถผ่านไปอย่างรวดเร็ว แล้วหัวเราะก้องออกมาด้วยกันทั้งคู่

ท้องฟ้าเริ่มมืดครึ้มด้วยละอองฝนทะมึนไปทั่ว ท่าทางหนุ่มเจ้าของรถอึดอัดใจส่อแววกังวลใจออกมา รถแล่นเรื่อยจนมาถึงทางแยกขวางหน้าโดยไม่มีการให้สัญญาณหรือชะลอรถ เขาเลี้ยวรถกลับอย่างน่าหวาดเสียว กลับมาหนทางเก่าอีกหน เธอจำทิวทัศน์เก่าบางช่วงที่เพิ่งผ่านมาได้

เอ็มมานูแอล ก้มตัวลงหาต้นขาเขา พวงมาลัยรถประกอบด้วยไม้และเหล็กอยู่เหนือหัวเธอ เธอพิงหน้าลงบนช่วงท้องเขา ชายเจ้าของรถมีอาการเกร็งตัวเสียวสยิว ส่วนเธอนั้นสั่นสะเทื้อนด้วยอารมณ์ปรารถนา จึงคู้ตัวกดหนีบมือที่สอดเข้าไปในต้นขาตัวเอง

ฝนเม็ดใหญ่เริ่มโปรยปรายลงมาหนาตัวยิ่งขึ้น ความรักของเธอมีทีท่าพบอุปสรรคเสียแล้ว รถพุ่งเข้ามาจอดบนทางแยกเล็ก ๆ ที่โรยด้วยหิน หนุ่มเจ้าของรถโอบเธอไว้ด้วยช่วงแขน แล้วอุ้มพาเธอออกจากรถเข้าไปในบ้านหลังเล็กนั้น ผมของเธอเปียกฝนจนโชก เสื้อบางสีเหลืองชุ่มน้ำแนบเนื้อมองเห็นได้ทุกสัดส่วน เขาวางเธอลงบนเก้าอี้ยาว จัดการเช็ดน้ำฝนที่ใบหน้า แล้วช่วยถอดเสื้อผ้าให้เธอ ก่อนที่จะปลดกางเกงของเขาออก

เขาแนบชิดเธอด้วยท่าทางร้อนรน ผนึกกายแน่นแนบกับร่างของเธอแล้วบรรลุห้วงความสุขในอึดใจต่อมา เขายังอัดร่างอยู่กับเธออีกเนิ่นนาน กัดฟันแน่น ดวงตาปิดสนิท ในขณะที่เธอก็เสียดอยู่กับเขาสนิทอย่างไม่ยอมให้ความสุขที่ถ่ายทอดจากร่างเขาเพื่อให้เธอหล่นหายแม้น้อยนิด โลกที่อื้ออลวลเริ่มคลี่คลายแจ่มใสขึ้น เธอค่อย ๆ เหยียดกายลงนอนแผ่ยาว

เขาบรรจงถอนกายออกอย่างแช่มช้า ใบหน้าของเขาน่ารักยิ่งนัก เอ็มมานูแอลรู้สึกสุขใจ ช่างเหมาะสมกับคนสวยอย่างฉันเหลือเกิน

"ฉันอยากอาบน้ำจังเลยค่ะ" เธอร้องบอกกับเขา

เขาพาเธอไปในห้องอาบน้ำที่มีที่อาบเป็นฝักบัว เธออาบน้ำอย่างรื่นรมย์ น้ำไหลแรงจนผมเธอเปียกโชก และรู้สึกเจ็บผิวยิบ ๆ คู่รักใหม่ของเธอเข้ามาสวมกอด พลางเสียดตัวถูไถไปมากับร่างเปลือยของเธอ อย่างอดใจไม่ไหว เขากัดย้ำที่หัวไหล่มนสวยนั้นค่อนข้างแรงจนเธอต้องร้องห้าม

"สามีของฉันไม่ชอบรอยฟันค่ะ" แล้วจ้องตาเขายิ้ม ๆ

เขานวดให้เธอท่ามกลางสายน้ำ เธอแทบหยัดกายอยู่มิได้จึงเลื่อนรูดไปตามร่างเขา โอบทั้งหน้าทั้งตัวและทั้งปากเข้ารึงเร้าอารมณ์ให้คู่รักอีกหน เธอบรรจงทำอย่างปราณีตด้วยความตั้งอกตั้งใจทั้งปากลิ้นและแก้ม เขาเหนี่ยวยึดร่างเธอแน่นราวจะหาที่พักพิง กล้ามเนื้อทุกส่วนในร่างเกร็งเครียด

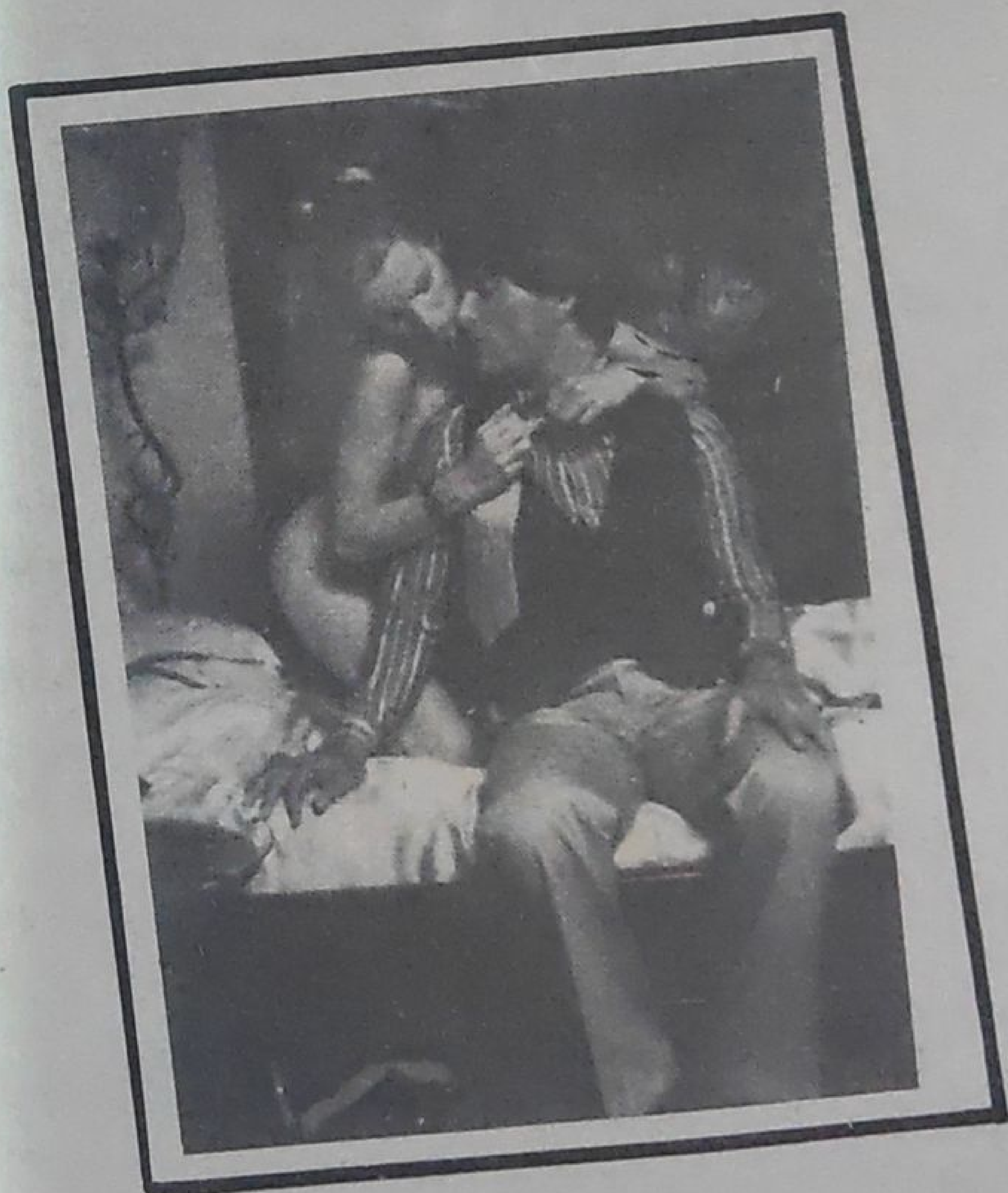
เธอถอนกายออกมองดูผลงานของตน ก่อนเริ่มนวดไปตามเรือนร่างทุกสัดส่วนของเขาด้วยสบู่ก้อนใหญ่ในมือ ฟองสบู่สีขาวฟอดฟองเลื่อมพรายเต็มร่างงาม

"ปล่อยฉันทำให้นะคะ ทำตัวให้สบายคะ

สาวสวย เคล้นมือเป็นวงแถบหน้าอก ไต่ไล่ลงมาช่วงท้องแข็งแรงของเพื่อนหนุ่ม คลึงเคล้าสลับสลัดฟองสบู่เล่นอย่างถูกใจ หนุ่มชาวอังกฤษสะทกสะเทือนอัดแน่นถึงท้ายทอยเมื่อเธอผละกายมาฟอกด้านหลังให้ และล้วงมือไปข้างหน้ากับจับกระชับศูนย์กลางความเป็นชาย...เธอเลื่อนมือไปข้างหน้าแล้วถอยหลัง บางครั้งถี่กระชั้นบางครั้งเนิบนิ่มนวล อุ้งมือและนิ้วเรียวกุมประสานงานกันอย่างดีเยี่ยม...

หนุ่มรูปงามรู้สึกกายร้อนระอุราวจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ ดวงตาเขาพร่าพรายไปหมด ร่างกายเบาหวิวราวกับจะ

ได้ด้วยการฉุดรั้งของสิ่งสวยวิเศษสุดของโลก แม้ความตายก็ไม่ทำให้เขาหวาดหวั่นได้ในขณะนี้

เข่าของเขาสั่นสะท้านด้วยความเสียวซ่าน แทบจะหยัดกายไม่อยู่ กล้ามเนื้อตื่นตัวเขม็งเกลียวทุกส่วนสัด เขาครวญครางออกมาอย่างแสนสุขไม่เป็นภาษามนุษย์....

เอ็มมานูแอลเพ่งภาพสวยงามยามนี้แทบไม่กะพริบตา ราวจะบันทึกความเคลื่อนไหวทุกอณูร่างกายของเพื่อนใหม่ ขณะที่มือก็ทำงานอย่างเชี่ยวชาญไม่ยั้งหยุด...จนสุดที่ชายหนุ่มจะทานทนไหว ธารรักของเขาพุ่งทะลักทลายกระเซ็นซ่าน...

เธอเกลือกหน้าลงไปที่ร่างของเขา รู้สึกถึงรสเฝื่อนของสบู่และผิวกายอุ่นร้อน อารมณ์รักเธออิ่มเอิบเต็มที่ พลางนึกฝันถึงวันฉลองครบรอบ 20 ปี ไม่นานข้างหน้านี้ เธอจะต้องสุขด้วยรักกับผู้ชายให้ได้เท่าดวงเทียนอายุในวันนั้น

ด้วย สำนึกสุดหฤหรรษ์เริงใจ

เธอลุกขึ้น เต้นราวเด็กน้อยเมื่อดีใจ

"ฉันจะล้างสบู่ให้นะคะ" เธอบอกกับเพื่อนใหม่ผู้ยืนกระปลกกระเปลี้ยราวโดนยาสั่ง

เธออาบน้ำสะอาดให้เขาจนหมดฟองสบู่ แล้วซับตัวให้จนแห้ง จึงจัดการเช็ดตัวเอง ก่อนโผเข้าจูบเขาอย่างดูดดื่มอีกครั้ง

"ขอบคุณมากสำหรับความสุขที่คุณมอบให้ ฉันต้องกลับก่อนเดี๋ยวจะค่ำมากไป..ข้างนอกฝนคงหยุดตกแล้ว"

เธอออกมาจากห้องอาบน้ำพร้อมเขา ก้มตัวหยิบเสื้อผ้าที่กองอยู่ที่พรมปูห้อง เสื้อนั้นยับยู่ยี่และเปียกโชก จึงต้องขอยืมกางเกงขาสั้นและเสื้อเชิ้ตของเขาสวมมาแทน

เมื่อเพื่อนหนุ่มมาส่งเธอที่สปอร์ตคลับ จังและคริสโตเฟอร์กลับไปแล้ว มีแต่คนรถที่รอเธออยู่

ชายหนุ่มพยายามได้ถามที่อยู่ของเธอเพื่อเจอกันอีก

"ไม่รู้ซีคะ อาจไม่ได้เจอกันอีกชั่วชีวิต...ฉันต้องรีบไปล่ะค่ะ" เธอยกนิ้วแตะริมฝีปาก ทำกิริยาส่งจูบให้เขา หนุ่มชาวอังกฤษตะลึงงันสุดเสียดาย

ขณะที่เอ็มมานูแอลเดินผ่านสระน้ำเพื่อไปที่ลานจอดรถโดยคนขับรถเดินล่วงหน้านำเธอไป เธอก็ต้องมนต์อาถรรพณ์ของสาวเปรียว นางหนึ่ง ...อายุเธอร่วม 20 ปีเศษ ร่างระหงตะโพกและต้นขาอวบอิ่ม หน้าท้องมีกล้ามเนื้ออ่อนนุ่ม นับว่าเป็นหญิงรูปสวยสะดุดตาได้ดีคนหนึ่งจริง ๆ ทรวงอกของหล่อนสะท้อนขึ้นลงสวยงามจับตาเอ็มมานูแอลนัก ทั้งบิกินี่จิ๋วเล็กที่ปิดส่วนสำคัญอยู่นั้น มันเล็กเสียจนปิดโคกเนื้อสวยงามนั้นไม่มิดชิด มองได้กระจะถึงรูปหัวใจและไรขนสีทอง...

เมื่อเธอหายตะลึงลาน ก็สังเกตเห็นแนวสันจมูกตรง โหนกแก้มสูงปากอิ่มนั้นทาลิปสติคสีอ่อน หญิงงามนี้สวมหมวกว่ายน้ำปิดหน้าผากไว้ครึ่งหนึ่ง....

"มาสนุกด้วยกันไหมคะ?" ผู้หญิงคนนั้นกล่าวเชิญด้วยเสียงคมลึกที่เธอรู้สึกแปลกหูแต่น่าฟัง

"ฉันไม่มีชุดอาบน้ำ"

"ไม่เห็นแปลกเลย ไม่มีใครอื่นนอกจากเราสองคน"

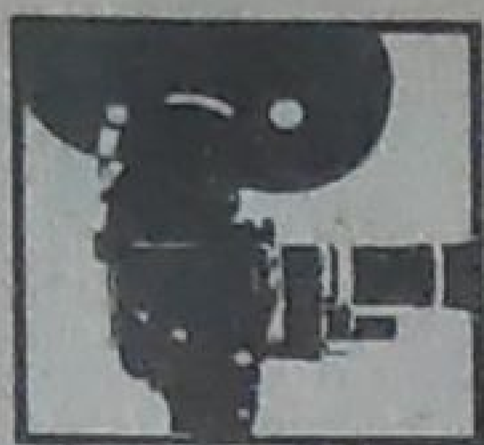
"เรา...ฟังดูแปลกแฮะ!

เธอ ตัดสินใจบอกให้คนรถไปรอที่รถก่อน เอ็มมานูแอลรู้สึกแปลกแกมกระดากอายที่ได้เปลือยกายอาบน้ำในที่สาธารณะครั้งแรกในชีวิต บริเวณริมสระไม่มืดแม้จะพลบค่ำแล้วก็ตาม เพราะได้ประกายแสงจากไฟฟ้าบนเสาสูง แสงนั้นสาดส่องมาที่น้ำและลานหินเป็นประกายนวลตา

มี ผู้ชายสองคนรอท่าอยู่ในสระ !!

โปรดติดตาม ตอนจบฉบับหน้า

หนังโป๊ โป๊นั้น มันไหน?

'ยิ้มสยาม'

พอเอ่ยคำว่า หนังโป๊ จะต้องมีคนทำอากัปกิริยาตาลุก...ตาพอง ...ตาหยี กับตาอะไรต่อมิอะไรหลายอย่างจนเบื่อที่จะสาธยาย ตาลุก (วาว) มักริมฝีปากแห้งด้วย กับกลืนน้ำลายเอื๊อก ! แล้วถามว่า มีที่ไหน อาดมาจะไปดูซะให้สนุก...แฮ่ม...ม !

ตาพอง

ส่วนมากมักจะเป็นกิริยาของผู้มีอำนาจหน้าที่บ้านเมือง ที่จะทำตาพองผสมการขมวดคิ้วแสยะปากนิด ๆ แล้วถามว่า มีที่ไหน ไปจับเดี๋ยวนี้ ! เสื่อมเสียขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม (แล้วอาจจะนำมาฉายดูกันเล่นหลังการจับกุมยึดภาพยนตร์โป๊มาแล้วก็เอามาฉายเป็นทัศนศึกษา...เอ๊ย ! ไม่ใช่...ฉายประกอบหลักฐานสิ่งลามกอนาจาร)

ตาหยี

มักจะทำปากยู่ยี่ ร้องยี้ย์ ทำรังเกียจเหมือนเห็นของสกปรก น่าขยะแขยงแล้วแอบไปดูคนเดียว ของอย่างนี้ มันก็ไม่แน่หรอกนาย...บางคนเขาก็รังเกียจจริง ๆ แล้วบางคน เขาก็ทำเป็นแสร้งรังเกียจ ตามประเพณีสังคมที่นิยมใส่หน้ากาก ...แม่นไหมบ่...ข้อยเว้าแม่นบ่...? เฮ้อ ! เรื่องอย่างนี้ มันก็นานา จิตตังค์ คนมีสตางค์ มีเงินเยอะ ๆ ย่อมทำอะไร ๆ ได้ดี ได้ถูก ซำเหมอ

เรามาคุยเรื่องหนังโป๊ ๆ กันพอเป็นกระสัย คุยมากไปเดี๋ยวเป็นภัยไม่ได้คุย ความจริงนั้นเป็นสิ่งไม่ตาย แท้จริงแน่นอนเสมอ ก็เขาไม่ได้หมายถึงคนพูดจริงซึ่งมีสิทธิ์ต้องตายนี่ครับ !

หนังโป๊ สมัยรุ่นคุณปู่ยังซู่ซ่าส์ ก็มักจะนึกถึงหนัง 8 มิล ซึ่งสมัยก่อนโน้นหนังแปดมิลตีตลาดมืดมาจากแถบยุโรปเป็นหลัก ยิ่งแถบยุโรปเหนือ ที่เราเรียกว่ากลุ่ม "สแกนดิเนเวีย" คือ นอรเว สวีเดน เดนมาร์ก ตลาดค้าหนังประเภทนี้ที่ใหญ่ ๆ ก็ โคเปนเฮเกน เมืองหลวงของเดนมาร์ก นั่นแหละครับ

แถบยุโรปนั้น สำมะคัญ ไม่ว่ายุโรปตะวันตก หรือยุโรปกลาง และตะวันออก อย่างฝรั่งเศส ประเทศที่มีเนื้อที่พอ ๆ กับประเทศไทย แต่เศรษฐกิจ เทคโนโลยี ความเจริญก้าวหน้าอื่น ๆ เราเทียบไม่ติดฝุ่นเขาหรอกครับ ฝรั่งเศสเขาก็เป็นจ้าวยุทธจักรโป๊ ๆ เปลือย ๆ ไม่น้อยหน้าประการใด ส่วนยุโรปตอนกลาง ที่ลือชาด้านนี้ ก็คือเยอรมันตะวันตก ที่มีเมืองหลวงชื่อ บอนน์ แต่แถบเมืองหลวง โป๊ ๆ มันส์ ๆ ไม่ดังเท่า

แถบแถวเมืองท่า ฮัมบูร์ก

ทางเอเชียก็มีจ้าวยุทธจักร คือ จีน ญี่ปุ่น อินเดีย ฟิลิปปินส์ ส่วนสหรัฐ อังกฤษ นั้น สมัยก่อนหนังโป๊เขาไม่ค่อยระบาดเข้ามาในตลาดหนังโป๊ประเทศไทย จะมีมาก็พวกทำงานกับชาวต่างประเทศ ที่เขาหิ้วเข้ามาดูกันเอง ไม่ทำเป็นอุตสาหกรรมย่อย ๆ ทางค้าขาย สองประเทศนี้ตัวแสบสันต์ เรื่องโป๊ ๆ เปลือย ๆ

อันที่จริง เกือบทุกประเทศทั่วโลก ทำหนังโป๊กันทั้งนั้นแหละครับ เพียงแต่จะแอบทำ แล้วป่าวประกาศว่าไม่เคย ไม่เคยทำ กับประเทศที่ทำเปิดเผย

อันมนุษย์ปุถุชนธรรมดา มีหรือจะพ้นกามารมณ์

หนังแปดมิลส่วนมากเป็นสีธรรมชาติ ไม่มีเสียง

หนังแปดมิลประเทศหนังโป๊ของเราเอง ซึ่งก็ก้าวหน้าไม่แพ้ประเทศใดในโลกเหมือนกัลล์ล นิยมทำขาวดำมากกว่าสีธรรมชาติ

หนังแปดมิลไม่สามารถอัดเสียงลงบนฟิล์มได้เหมือนหนัง 16 มิล 35 มิล 70 มิล

ค่าดูหนังแปดมิลสมัยคุณปู่ซู่ซ่าส์ แพงกว่าดูภาพยนตร์ธรรมดาที่เราบ่นว่าแพงแสนแพงกว่าสมัยนี้หลายเท่า

อะไรที่เป็นของลับ เป็นของต้องห้าม ราคาของมันก็มักสูงเกินค่าที่ควรเป็นเสมอ

ตัวอย่างง่าย ๆ ก็ดูหนังสือประเภทปกขาว หรือหนังสือหลังร้านก็แล้วกัน การพิมพ์การจัดทำ ค่าเรื่อง ค่าลงทุน การดำเนินงาน หากวางขายหน้าร้าน อย่างมากราคาไม่เกิน 20 บาท แต่วางหลังร้าน ขายได้เป็น 100 บาท หรือหนังสือ โป๊คลาสสิคอย่างเอ็มมานูเอล ภาคภาษาอังกฤษ ราคาภาคละไม่เกิน 60 บาท ในตลาดลับเมื่อก่อน 200-300 บาท หรืออย่างหนังสือ เพลบอย, เพ้นเฮ้าท์ อัลเล่อร์, เพลย์เกิลของต่างประเทศ ราคาจริงไม่ถึง 200 บาท เดี๋ยวนี้ ขายในตลาดลับ เล่มละ 400-500 บาท

แล้วก็ขายดิบขายดีเสียด้วย !

ครับ นานา จิตดังค์...

"คนรวยดังค์ย่อมมีโอกาสได้ดูได้เห็นของดี ๆ กว่าเสมอ"

หนังโป๊สมัยแรก 8 มิล เวลาฉายต่อเรื่องก็ 15 นาทีต่อม้วน เนื้อเรื่องก็ปะฉะดะครับ ฉะกันลูกเดียว น่าเบื่อไหม ? ไม่หรอกคร๊าบ โธ่ ! ก็ไม่ได้ดูบ่อยนี่ครับ คนที่ฉะเขาก็เปลี่ยนคนอยู่เรื่อย ฉะเงียบ ๆ อย่างนั้นมันส์มากเพราะยังไม่มีของเปรียบเทียบ จนมีหนังสีธรรมชาติ 16 มิล 35 มิล เข้ามามีเสียงในฟิล์มเสียด้วย

หนังฉะเงียบ ๆ นั้นพาลดูกร่อยลงเยอะ แฟนเก่าผละไปก็มีแฟนใหม่อุดหนุนคับคั่งอย่างเดิม เรียกว่ามีตัวตายตัวแทนกันไม่ขาดสาย

หนังที่ระบาดเข้ามาในตลาดลับระยะหลัง มีโครงเรื่อง มีฉากสวยงาม ระบบแสงสีเสียงมาตรฐาน เหมือนภาพยนตร์จอใหญ่ทั่วไป บางเรื่องถ่ายทำได้ดีกว่าเสียด้วยซ้ำ ความยาวของเรื่อง ก็ไม่น้อยกว่า 120 นาที ตามมาตรฐานสากล- หนังโป๊เจริญพัฒนา จนปัจจุบันนี้ ภาพยนตร์ X เอ็กซ์ระดับโลกซึ่งฉายได้ในต่างประเทศซึ่งเป็นหนังต้องห้ามในเมืองไทย ห้ามขาดขนาดชาติหน้าตอนค่ำ ๆ ก็คงไม่มีโอกาสดูนั้น ตลาดหนังลับเฉพาะก็มีบริการฉายให้ชม ภาพยนตร์โป๊ แสงสีเสียงมาตรฐานนี้ฝรั่งเรียกบูลฟิล์ม

และก็นั่นแหละครับ สมัยนี้ หนัง X ที่ว่าแน่ ๆ ในตลาดลับก็เชยล้าสมัย ต้องชิดซ้ายล่ะครับ เพราะมีวีดีโอเทปสำหรับเล่นกับทีวี.สี เป็นภาพยนตร์ X ชั้น 1 ให้เลือกซื้อเลือกดู ตามสบายใจ ดีกว่าท่อม ๆ ออกไปเสี่ยงภัย อดหลับอดนอนนอกบ้าน 60 % ของคนมีเงิน และยังเตะปี๊บดัง มีไว้ดู มีไว้รับแขก กันทั้งนั้นแหละคร๊าบ อีกทั้งวีดีโอเทป ยังมีหนัง X เกรดดีกว่าในตลาดลับอีกซะด้วยซี

แม้คนเตะปี๊บไม่ดังหรือดังค่อย ก็มีไว้ดูนึกถึงความหลัง ไว้ประดับบารมีก็เยอะ

ของพรรค์นี้ ปราบกันไม่หมดหรอก ยิ่งห้าม ยิ่งยุ ยิ่งดุ ยิ่งทำ ห้ามมาก ๆ คนที่ทำก็ยิ่งรวยมาก ตัวอย่างเห็น ๆ หนังสือโป๊ลามก ไม่ว่าของต่างประเทศ หรือทำในเมืองไทย ยังมีเท่าเก่าหรือมากกว่าเก่าด้วยซ้ำ เพราะได้ราคาดี

ยิ่งกวาดเก็บมาก ๆ หนังสือดี ๆ มีศิลปโดนหางเลขไปด้วย เพราะเมืองเรานิยมทำอะไรต่อมิอะไร แบบ "นาน ๆ เล่นที" พอเบื้องบนสั่งปราบอาชญากรรมก็ระดมกวาดล้างแหล่งอบายมุขที ตรวจจับบุคคลไม่น่าไว้วางใจตามท้องถนนที ต่อไปก็เงียบจ้อย...นอกจาก "นาน ๆ เล่นที" แล้วยังนิยม "เหมาโหลถูกกว่า" หรือเหวี่ยงแหคลุมมันหมด ง่ายดี หนังสือดี ๆ เลยเจ้งไปด้วย คนก็ว่างงานเป็นแถบ ๆ นายทุนที่เจ้งทั้ง ๆ ที่ทำถูกต้องตามกฎเกณฑ์ บางคนเลยหันมาทำหนังสือหลังร้านแม่ง...มันเสียเลย ใครจะยอมอดตายง่าย ๆ ไม่มีใครเลี้ยงมีเงินเดือนประจำอุปถัมภ์เหมือนอาชีพบางอาชีพ แถมต้องเสียภาษีทุกปีเสียด้วย

วีดีโอเทปว่าฮิตแล้ว ก็ยังมีสิ่งฮิตกว่า คือฮิตทุกยุคทุกสมัย ได้แก่ หนังสดแสดงร่วมเพศกันสด ประเภทชายจริงหญิงแท้ หญิงทำรักกับหญิง (เลสเบี้ยน) ชายกับชาย (เกย์) เซ็กส์พิสดาร แหล่งหนังสด ปัจจุบันใช้วีดีโอเทปมากขึ้นกว่าเดิม แต่ก็ยังมีภาพยนตร์ X ฉายปลุกใจเสือป่าก่อน

จะหาดู "เล่นไม่ยากหรอกครับ" ไปแถบพัฒน์พงศ์ เพชรบุรีตัดใหม่ สุขุมวิท ข้างโรงภาพยนตร์อินทรา แถวเยาวราช แต่งตัวให้สวยเท่ห์ หลีกเลี่ยงชุดกางเกงสีกากี หรือผมเกรียน ขี้คร้านจะมีหน้าม้ามาชวนเชิญให้ไปชมจนน่าเบื่อ

ไอ้เรื่องโป๊ เรื่องเปลือย เรื่องเสพสุขอนาจารด้วยสายตามันไม่ดีก็จริงหรอกครับ แต่หากคิดในมุมกว้าง มันก็ไม่ใช่สิ่งผิดเลวร้ายต่ำช้าสามานย์อะไรเหมือนทัศนะเก่า ๆ แล้ว พูดอย่างนี้ก็ไม่ใช่เห่อของใหม่ ลืมวัฒนธรรมอันดีงามของบ้านเรา แต่เห็นประเทศที่เจริญกว่าเราทุกด้านทางเศรษฐกิจ เทคโนโลยี ทางการแพทย์ หรือประเทศเคร่งวัฒนธรรม เช่น อังกฤษ ญี่ปุ่น เขาถือเรื่องเซ็กส์เป็นของธรรมชาติที่ไม่ใช่เรื่องต่ำช้า ประเทศที่กล่าวก็ใช่เขาไม่มีขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมอันดีประการใด

รู้สึกบ้านเมืองเรา จะยึดมั่นเรื่องขนบธรรมเนียม ศีลธรรมอันดีงามมากไปหน่อย จะกลั่นแกล้งทำลายใคร ก็ยัดเยียดข้อหามาอ้างจนเปรอะ

เราจะมัวงมอยู่กับอดีต ไม่พัฒนาตัวเองตามให้ทันสมัยนิยมเหมือนทั่วโลก ก็ต้องทนเป็นประเทศด้อยพัฒนาอย่างนี้ละครับ

กรรมของประชาชนยากไร้ตาดำ ๆ ตามเคย... !

เวลาขาดดุลการค้า ขายของส่งนอกไม่ได้ การเงินในประเทศตกต่ำ ก็เห็นตะโกนปาว ๆ ว่าเศรษฐกิจของโลกตกต่ำเอง ทั้ง ๆ ที่แม้เศรษฐกิจของโลกตกต่ำจริง แต่มากหลายประเทศที่เขาพัฒนาตัวเองตามสมัยนิยม เขาก็ยังส่งของออกขายนอกประเทศโครม ๆ ประชากรเขาก็ยังอยู่ดีมีสุขกว่าเรา มีมากหลาย... เราจะยึดรูปแบบของเรา เวลาเสียหายเข้าตัว จะไปอ้างรูปแบบของเขาทำไม ก็ยึดเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณี ศีลธรรมอันดีของประชาชนแบบไทย ๆ เราต่อไปซิขอรับ

เรื่องเซ็กส์ดีหรือไม่

ก็นานาจิตตัง

มันก็คงไม่เลวกว่า การค้าของเถื่อน ค้าฝิ่น ค้าเฮโรอีน หรือข้าราชการบางคนที่ชอบคอรัปชั่น ตลอดจนเรื่องการทำงานเรื่อยเปื่อยตามยถากรรม บางหน่วยงานของรัฐ หรอกครับ

มันจะผิด ก็คงผิดส่วนตัว เหมือนแอบเล่นไพ่ในบ้าน มันก็คงไม่เลวร้ายเหมือนบ่อนเถื่อนที่ ส.ส.ถูกยิงตายกันอื้อฉาว

ไม่ใช่สนับสนุนให้หนังโป๊แหล่งอนาจารนั้นถูกนั้นดี

แต่ดูนโยบายลมพัดลมเพยุคนี้ชักเขว เข้าทำนอง หนังสือโป๊ไม่ลามกอนาจาร นั้นดูจะผิดกว่า แมงดาที่ลวงผู้หญิงมาเป็นทาสค้าประเวณีเสียแล้ว เดี๋ยวก็เชื่อเสียเลยนี่ว่าคนทำงานหนังสือไม่มีซองขาวให้เหมือนแม่เล้าพ่อเล้า !

กฎหมายบ้านเราดูจะคล้ายเข้าทำนอง ดาราหนังโป๊ระดับ X ชื่อดังของโลก (มาลีรีน แชมเบลส) เธอประชดการเซ็นเซอร์ของอเมริกาว่า "ถ้าผู้ชายตัดนมผู้หญิง หนังจะจัดอยู่ประเภท R แต่ถ้าผู้ชายดูดมันเข้าแล้วก็ หนังจะอยู่ในประเภท X น่าหัวเราะให้ท้องแข็งตายมั้ยล่ะ"

มาลีรีนเธอประชดการแบ่งระดับจำกัดอายุผู้ชมภาพยนตร์ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ออกเป็น 4 ระดับ เริ่มเมื่อ ค.ศ.1968 เป็นต้นมา รายการควบคุมของ Motien Picture Code And Rating Committee (MPAA)

เมืองไทย เดี๋ยวนี้นักเขียนคอลัมน์ ก็นิยมเรียกหนังโป๊ต่าง ๆ ว่า ภาพยนตร์ X ก็คงยึดมาตรฐานการจัดระดับภาพยนตร์ตามแบบของ (MPAA) เป็นหลัก

G หมายถึง หนังที่ดูได้ทุกเพศทุกวัย Geoneral Audience ดูได้กันทั้งครอบครัว เรียกว่าแม้หญิงมีครรภ์ก็ดูได้สบายมาก

PG หมายถึงหนังที่ดูได้ทุกเพศทุกวัยเหมือนกัน แต่ผู้ปกครองควรชี้แจงแนะนำบุตรก่อนไปดู เพราะหนังประเภทนี้จะมีความรุนแรง มีคำหยาบ มีเซ็กส์และความน่ากลัว **PG** (Parental Audience)

R เป็นหนังรุนแรงโหดเหี้ยมมาก สยดสยองน่าสะพึงกลัว เรื่องเซ็กส์ที่เกือบโดนเซนเซ่อร์ คือเกือบอยู่ในข่ายหนัง X อย่างตัดคอ ตัดนม เปลือยผู้หญิงผู้ชายเห็นอิสระเสรี แต่ไม่ได้ร่วมเพศกัน ก็เป็น **R**

R ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปีดูโดยเด็ดขาด ยกเว้นจะมีผู้ปกครองไปดูด้วย **R** (Restricted)

X ภาพยนตร์ต้องห้าม สำหรับผู้มีอายุต่ำกว่า 17 ปีโดยเด็ดขาด

ครับ ต่างชาติเขามีการจำกัดระดับอายุคนดูที่เรียกว่า *"เรท"* RATED ระดับไหนดูได้ ระดับไหนดูไม่ได้ ไม่เหมือนบ้านเรา ที่ชอบทำแบบ นโยบายคือความพอใจ

กฎหมายบ้านเมืองเราดี รัดกุมทุกอย่าง แต่คนรักษากฎหมายชอบทำตัวเป็นกฎหมายเสียเอง แล้วตั้งเป็นกฎเถื่อนเฉพาะตัวเสียด้วย

ครับ นานา จิตตังค์

"ใครมีตังค์มากมีอำนาจถูกเสมอในเมืองนี้"

กฎหมายเซ็นเซ่อร์ภาพยนตร์ประเทศเรา มีอายุได้ 50 ปีแล้ว

ยังไม่มีการปรับปรุงพัฒนาให้ทันโลกภายนอก

แล้วกฎหมายเซ็นเซ่อร์ฉบับเดียวกันนี้แหละ

หากเป็นหนังไทยทำ จะโป๊เชย ๆ จะบู๊ พูดคำหยาบ จะโหดแบบน่ารัก แต่โหดไปนิด

รอชาติหน้าตอนบ่าย ๆ ค่อยกลับมาสร้างใหม่

ส่วนหนังเทศ จะซาดิสต์ทางฆ่าฟัน โป๊ละบัดซ่อ จูบฟัดกันจนเตียงกระจุย เต้นระบำใส่เสื้อบางเห็นหัวนม เห็นไรขนลับรำไร ท่าเต้นคือการแสดง ติ๊ดชึ่งกัน ปากร้องเพลง เย...เย้...เย้ !

ผ่านได้...สบายมาก !

แอบเอามาฉาย ทีวี.ได้ซะด้วยซี

หรืออย่าง ไอ้มดเอ็กซ์ มดตะนอย มนุษย์อีเลคตงเลคตรอนเส็งเคร็งนั่นโอย...มอมเมาเด็กตัวเล็กตัวน้อยจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้น ผ่านได้สบายมาก

มันส์ส์เขาล่ะ พะยะค่ะ !!

เอ้อ ! เขียนไปเสียสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง

เรามาพูดเรื่องเรทหนังกันสบายใจกว่า

เมื่อดูเผิน ๆ หนัง R เป็นหนังดูได้ทั้งครอบครัว จำนวนคนมาก

คงจะทำเงินรายได้สูงสุดของประเทศ ครั้นเอาจริง ๆ ผิดครับ ทฤษฎีกับปฏิบัติมันต่างกัน เหมือน 1+1 แล้วได้ 3 หรือ 4, 5, 10 อะไรอย่างนั้น

อย่างหนังอื้อฉาวเกรียวกราวทั่วประเทศหลายปีมาแล้วคือเรื่อง บราบราเบลร่า (Barbarella) ของพาราเม้าท์ พิคเจอร์ แสดงโดย เจน ฟอนดา ดาวเซ็กส์ระบือนามคนหนึ่งของโลก ผู้เบนเข็มมาต่อต้านผู้ชายที่เอาเปรียบสิทธิสตรี และต่อต้านสงครามเวียดนาม บราบราเบลร่าสร้างโดยอดีตสามีของเธอ โรเจอร์ วาดิม ผู้อำนวยการสร้างชาวฝรั่งเศส ที่มีเมียเป็นดาวยั่วสวาทก้องโลกมากที่สุด บราบราเบลร่าก็เป็นหนังเอ็กซ์เช่นกัน

ภาพยนตร์ x ยังมีผู้จำแนกแจกเกรดออกดังนี้ คือ

โป๊อ่อน (Soft-core) "ซอฟ์ท คอร์" โป๊คลาสสิค

โป๊แก่ (Hard Core) "ฮาร์ด คอร์"

โป๊แก่ คือโป๊ที่มุ่งหวังสร้างให้ลามกมากที่สุด พยายามให้มีฉากวิตถารเวลาถ่ายทำ ก็ถ่ายการร่วมเพศ ที่เห็นอวัยวะเพศขณะร่วม หากเรียกภาษาบ้านเรา ก็ต้องเรียก โป๊ลามก หรือโป๊สวีเดน (เจ้าเก่า)

หนังโป๊สมัยก่อนของฝรั่งเศส นิยมสร้างแบบโป๊อ่อน

หนังโป๊อ่อน คือหนังโป๊ประเภทที่จงใจโชว์อวัยวะเพศ แต่ไม่มีการเสพสังวาส หากเสพสังวาส ก็มักถ่ายแบบให้ผู้ชมนึกภาพเอาเอง ก็คล้ายบทพิศวาสพระเอกนางเอกยุค 10-20 ปีมาแล้วแหละครับ ซึ่งนางเอกในชีวิตจริงบางคนอาจมีผัว 4-5 คนมาแล้ว เมื่อมาเข้ากล้อง ก็ต้องเปลี่ยนมุมถ่าย เป็นด้านหลัง แล้วพระเอกก็ก้มลงห่างหน้านางเอกสัก 2 นิ้ว แล้วนางเอกกับพระเอกก็ทำมือขยุกขยุย ทำทีท่าว่ามีอารมณ์ แต่คนดูก็เซ็ง บ่นพึมพำว่า แข็งเหมือนท่อนไม้ หรือแม้แต่สมัยนี้ที่เราเห็นนางเอกหนังไทย (บางคนอีกเหมือนกัน) เวลาอยู่นอกกล้องในชีวิตจริงของเธอ เที่ยวแย่งผัวชาวบ้าน เป็นภรรยาน้อยท่านผู้ใหญ่บ้าง แต่เวลาเข้ากล้องก็จูบกับพระเอกแบบแข็งทื่อ ยืนตูดโด่ง อะไรเทือกนั้นแหละครับ

หนังฝรั่งเศส ยุคคุณปู่ซู่ซ่าส์ หากฉายโรงใหญ่ ดูไม่เข้าท่าหรอกครับ เพราะทางเมืองไทยสั่งแต่หนังราคาถูก ๆ เข้ามาฉาย หรือหนังที่โดนกรรไกรหั่นจนเหลือแต่โครงมาให้ดู สู้หนังญี่ปุ่น หนังจีน ไม่ได้ แหมเดี๋ยวนี้ก็ตาม แถวเยาวราช ราชวงศ์นั้น แอบเอาหนังโป๊ที่ตะไกรเซ็นเซ่อร์หั่นเรียบร้อยแล้วมาต่อฉาย ให้เสือป่าร้องโฮกปิ๊บ ๆ บ่อย ๆ

ฝรั่งเศสเขาเป็นจ้าวยุทธจักรทางกามา กามารมณ์อยู่แล้ว ดูอย่างตำนานกึ่งเรื่องจริง ของ "ดอนฮวน" หรือ "คาสโนว่า" ก็มาจากฝรั่งเศส "สวรรค์บนดินของชาวโลกนั่นแหละครับ"

เอ็มมานูแอล เป็นหนังโป๊คลาสสิค จัดอยู่ในประเภท โป๊อ่อน เป็นภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุดของประเทศฝรั่งเศส

ส่วนหนังโป๊ประเภท โป๊แก่ "ฮาร์ด คอร์" นั้นหรือครับ คือหนังโป๊ประเภทเสพสังวาสกันให้เห็นจริง ๆ เห็นเนินหญ้านุ่ม ช่องเหวสวรรค์ เครื่องตอปิโด ยิงขึ้นฟ้าตกลงมาช่องสวรรค์ เห็นกระจะตา ทั้งประตูหน้า ประตูหลัง และเรื่องก็ต้องเป็นเรื่อง การข่มขืนอย่างทารุณ กามวิตถาร เซ็กส์หมู่ เสียเป็นส่วนมาก การถ่ายทำส่วนมาก นางเอก พระเอก เขาแสดงเอง นอกจากบางครั้งใช้ตัวแทนตอนพักเหนื่อย หรือบทที่กระหน่ำซาดิสม์มากไป

หนังโป๊อ่อนทำรายได้สู้โป๊แก่ไม่ได้ แม้รัฐบาลฝรั่งเศสจะเรียกเก็บภาษีหนัง x ให้สูงขึ้น เพราะรู้ใจประชาชน ทั้งโป๊อ่อนโป๊แก่ก็ยังทำเงินให้ประเทศสูงสุด และเป็นสินค้าขายดีที่โลกต้องการ รัฐบาลฝรั่งเศส ยุคประธานาธิบดีเดสแดง (เพิ่งตกกระป๋องแพ้การเลือกตั้งเมื่อไว ๆ นี้) ท่านนำภาษีที่เก็บหนังเอ็กซ์เสียสูงถึง 25 % นั้น เอามาบำรุงประเทศชาติ อีกส่วนหนึ่งเอาไว้ช่วยภาพยนตร์เรทธรรมดา

เราก็คุยเรื่อง ที่ว่าโป๊ โป๊นั้น มันไฉน พอเป็นกระสัยแล้ว ก็ควรปิดวิก อำลากันชั่วคราว เมื่อเปิดวิกใหม่ เล่มต่อไป จะหาอะไรโป๊ ๆ มัน ๆ มาเสนอกันอีกครั้ง

สวัสดีมีโชค มีความสุข กันทั่วถ้วนหน้า

ขอให้อุดมดี มีเงิน มีตังค์ มาก นานา.....

ของภาพยนตร์เอ็มมานูแอล ที่ประพันธ์เรื่องโดยนักเขียนหญิงไทย มารยาท กระแสสินธุ์ ได้รับการยกย่องว่า เป็นหนังเอ็กซ์ที่เร้าอารมณ์อย่างละเมียดละมัย หนุ่ม ๆ สาว ๆ ทั่วโลก (ยกเว้นประเทศไทยและบางประเทศ) สามารถไปดูเรื่องนี้ได้อย่างไม่รู้สึกกระดากกระเดื่องหัวใจ

ขนาดนางเอกของเรื่อง ซิลเวีย คริสเทล ดาราฝรั่งเศส ผู้แสดงเป็นตัวเอ็มมานูแอลทั้ง 3 ภาค เธอเป็นคาทอลิกผู้เคร่งครัดผู้หนึ่ง ได้พูดถึงภาพยนตร์เรื่องนี้ว่า

"ฉันคิดว่า พ่อแม่ควรจะพาเด็ก ๆ ไปดูภาพยนตร์เรื่องนี้ เพราะไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อให้เป็นเรื่องหยาบคาย ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นการแสดงออกของเซ็กส์ที่บริสุทธิ์ เมื่อเด็ก ๆ ได้ดู จะได้มีทัศนคติที่ดีต่อเซ็กส์ยิ่งขึ้น เด็กจะเข้าใจศิลปความรัก กับเห็นความสวยงามของความรัก"

แม้ปัจจุบัน ภาพยนตร์เอ็มมานูแอลจบภาค 3 จะร่วม 10 ปี และซิลเวียผ่านการแสดงภาพยนตร์แนวต่าง ๆ ร่วม 30 เรื่อง ใคร ๆ ก็ยังรู้จักเธอดี ถึง เอ็มมานูแอลที่พราวเสน่ห์ อย่างมิลืมเลือน.....

เธอให้สัมภาษณ์ที่ฮอลลีวู้ด แดนมายาระดับหนึ่งของโลก เมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า

“ฉันยังแปลกใจไม่หายต่อความสำเร็จของการแสดงเป็นเอ็มมานูแอล หนังเรื่องนั้นสร้างตั้งแต่ 1973 จนทุกวันนี้ ไม่ว่าฉันแสดงเรื่องไหน เขาก็ยังฝังใจว่าฉันเป็นเอ็มมานูแอลอยู่เหมือนเดิม” และอีกตอนหนึ่งของบทสัมภาษณ์คราวเดียวกันนั้น

“เมื่อฉันเปลี่ยนมาแสดงหนังในประเทศสหรัฐอยู่จนปัจจุบันนี้ หลายคนได้ชวนฉันและเราไปดูหนังโป๊ของประเทศนี้ พวกเขาทำให้ฉันเห็นคุณค่า ความวิเศษยิ่งของภาพยนตร์เอ็มมานูแอลเด่นชัดมากขึ้นทุกวัน...”

ครับ เธอพูดถึงภาพยนตร์เรื่องหนึ่งซึ่งทำให้เธอเด่นดังเหมือนพลุ ทอแสงประกายเจิดจ้า เสมือนเป็นพลุวิเศษ จึงสอดสีสลับแสงได้ยั่งยืน ไม่มอดดับเร็วไว

เดี๋ยวนี้ซิลเวียไม่มีผลประโยชน์สำหรับภาพยนตร์เรื่องเอ็มมานูแอล จึงผิดธรรมดาอยู่ ที่เธอจะชมเชยความดีของภาพยนตร์เรื่องนี้ เพราะเธอต้องการหนีก้าวเก่ามาสู่ก้าวที่ต้องดีกว่าเดิม

การที่เธอยอมรับชมเชยถึงความดีของเรื่องเอ็มมานูแอล เพราะภาพยนตร์เรื่องนี้ดีจริง ทำให้เธอภูมิใจและยอมรับ ด้วย 10 ปีที่ผ่านมา ทุกคนยังฝังใจเธออย่างมิรู้ลืม ในบทสาวน้อย เอ็มมานูแอล

ซิลเวีย คริส

มารยาท กระแสสินธุ์

Emmanuelle Arsan

Emmanuelle

ผู้หญิงคนนี้เป็นคนไทย ไปมีชื่อโด่งดังอยู่ในฝรั่งเศส ในฐานะที่เป็นดาราและเป็นนักเขียนเรื่องโป๊ที่เกรียวกราวอื้อฉาวที่สุด นั่นก็คือเรื่อง “เอมมานูเอล”

มีชื่อเดิมว่า มารยาท กระแสสินธุ์ ชื่อใหม่ใช้ว่า เอมมานูเอล อาร์ซอง อดีตเคยเป็นดาราเล่นหนังประกบกับ สตีฟ แม็คควีน มาแล้วในเรื่อง Sand Pebbles ปัจจุบันกลายเป็นนักเขียนเรื่องโป๊ชนิดถึงแก่น และดังขึ้นมาด้วยเรื่อง “เอมมานูเอล” ที่อื้อฉาวเกรียวกราวไปทั่วโลก มียอดขายกว่าล้านเล่ม จนมีเอมมานูเอล 2 และ 3 ตามออกมาอีก

พบกับ เอ็มมานูแอล (ตอนจบ)

ควบ

วันนา เรื่องใหม่ล่าสุด ของ

มารยาท กระแสสินธุ์ เร็วๆนี้

Emmanuelle II

ย้ายสำนักไปสู่ฮ่องกง และบาหลีในการผจญภัยทางเพศครั้งใหม่จากหนังสือเรื่อง L'Aanti Vierge ของเอ็มมานูแอลล์ อาร์ซอง

เอ็มมานูแอล ®

ฉบับของแท้

วรรณกรรมระดับโลก
โดยนักเขียนหญิงไทย
ที่ทำรายได้สูงสุด นับแต่มีประเทศฝรั่งเศส

25.